

การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตซอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

เมษายน 2560

การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

เมษายน 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตซอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

บทคัดย่อ
ของ
วิธี ผนึกดี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

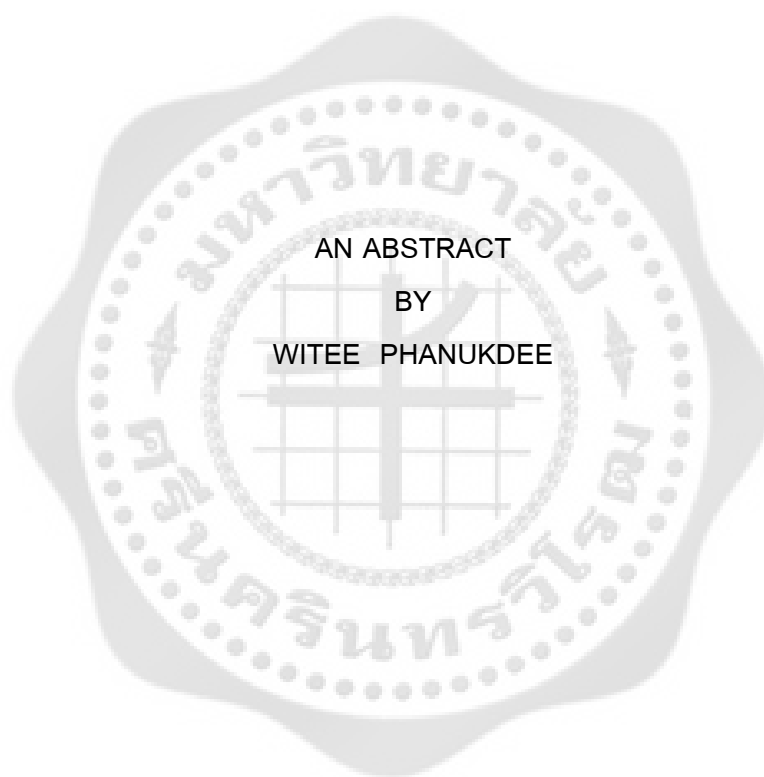
เมษายน 2560

วิธี ผณิต. (2560). การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ปรินซ์ตัน: กศ.ม. (สุขศึกษาและพลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษา:
อาจารย์ ดร.แอน มหาคีตะ.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบทดสอบและสร้างเกณฑ์ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นนักเรียน จำนวน 30 คน จากโรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติจำนวน 104 คน จากโรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร โรงเรียนโสตศึกษาเทพรัตน์ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตบอลได้กลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้การวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย ทักษะการเตะลูกฟุตบอลทักษะการเตะลูกฟุตบอลทักษะการหยุดลูกฟุตบอลทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลทักษะการยิงประตูฟุตบอลซึ่งวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบโดยหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient) และสร้างเกณฑ์ปกติโดยใช้คะแนนที่ (T-Score) ในการวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า 1) คุณภาพของการสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่า มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ ($r = .82 - .98$) มีค่าความเป็นปรนัย เท่ากับ ($r = .94 - .99$) และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) เกณฑ์ปกติของการสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้คะแนนที่รวม พบว่า ระดับสูงมากมีค่าที่เท่ากับ 61 คะแนนขึ้นไป ระดับสูง มีค่าที่เท่ากับ 56 – 60 คะแนน ระดับปานกลาง มีค่าที่เท่ากับ 47 – 55 คะแนนระดับต่ำ มีค่าที่เท่ากับ 40 – 46 คะแนน และระดับต่ำมากมีค่าที่เท่ากับ 39 คะแนนลงมา

CONSTRUCTION OF A FUTSAL SKILL TEST FOR UPPER SECONDARY SCHOOL
STUDENTS WITH A HEARING IMPAIRMENT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Program in Healthy Education and Physical Education
at Srinakharinwirot University

April 2017

Witee Phanukdee. (2017). *Construction of a futsal skill test for upper secondary school students with a hearing impairment*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor :Dr.Ann Mahakeeta.

The purpose of this study were (1) to create a futsal skill practice program and 2) to provide an essential criteria of a futsal skills practice program for upper secondary school students with a hearing impairment. The samples in this study included thirty students from Sotsuksa Anusarnsuntorn School and the samples with the normal criteria for one hundred and four students learned futsal at Sotsuksa Anusarnsuntorn School, Sotsuksa Theparat School, Sotsuksa NakhonPathom School, Sotsuksa Thungmahamek School, Sotsuksa Prachinburi School and Sotsuksa KhonKaen School. All of the samples were selected by purposive sampling and the research devices provided by the researcher included 1) futsal juggling skills; 2) futsal kicking skill; 3) ball control skill; 4) futsal dribbling skill and 5) shooting skill. The practice was analyzed by identifying reliability, objectivity, Pearson Product-Moment Correlation Coefficient, as well as providing an essential criteria by using the T-score for analysis.

The results revealed the following: 1) The quality of their futsal skills practice for lower secondary school students with hearing impairments revealed that the reliability was at $r = .82- .98$, the Pearson Product-Moment Correlation Coefficient was at $r = .94- .99$, and the correlation was statistically significant at a level of .05. 2) The essential criteria of futsal skills practice for lower secondary school students with a hearing impairment by using a T-score demonstrated that the highest level was at 61 or above, the high level was at 56-60, the medium level was at 47-55, the low level was at 40-46, and the lowest level was at 39 or below.

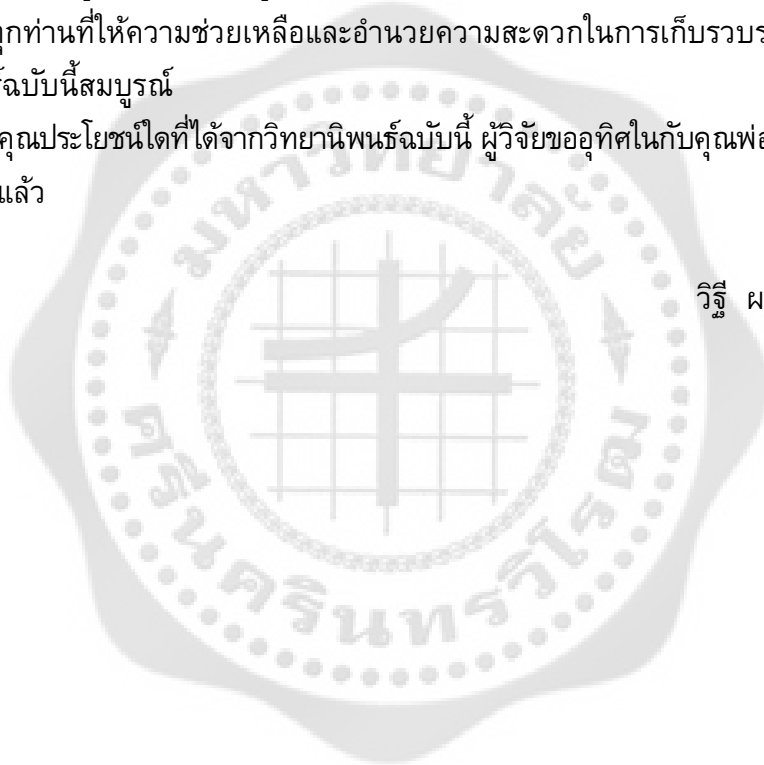
ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จด้วยความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ ดร.แอน มหาศีตะ
อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ และรองศาสตราจารย์
วัฒนา สุทธิพันธุ์ ประธานและกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาแนะนำข้อบกพร่อง
ช่วยเหลือ อีกทั้งช่วยตรวจปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์ได้ และขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทุกๆ
ท่านไว้ ณ โอกาสนี้

ท้ายที่สุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมารดา ครอบครัว ญาติพี่น้อง ครูบาอาจารย์ทุกท่าน
ที่คอยอบรม สั่งสอน ผู้วิจัยให้มีความรู้ความเจริญก้าวหน้าทั้งการเรียนและหน้าที่การงาน รวมทั้งผู้ที่มี
อุปการคุณ ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล จนทำให้
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์

อนึ่ง คุณประโยชน์ที่ได้จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขออุทิศให้กับคุณพ่อทรงเกียรติ ผืนกิต
ที่ได้ล่วงลับไปแล้ว

วิฐี ผืนกิต

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	2
ตัวแปรที่ศึกษา.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
การศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ.....	4
ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบ.....	6
คุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี.....	9
ประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬา.....	14
การสร้างเกณฑ์ปกติ.....	15
การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา.....	17
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล.....	18
ประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอล.....	18
กีฬาฟุตบอลในต่างประเทศ.....	19
กีฬาฟุตบอลในประเทศไทย.....	20
ทักษะพื้นฐานของกีฬาฟุตบอล.....	21
สาระและมาตรฐานการเรียนรู้หลักสูตรพลศึกษา.....	28
ความบกพร่องทางการได้ยิน.....	32
ความหมายของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	32
ประเภทของความพิการ.....	33
วิธีการสื่อความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	35
วิธีการสื่อสารของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสื่อสารกับ คนที่มีการได้ยิน.....	36
พลศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	38
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	38
งานวิจัยในประเทศ.....	38
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	46
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	46
ประชากร.....	46
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	46
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
5 สรุปผล อภิปรายผล และเสนอข้อเสนอแนะ.....	57
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	57
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	57
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
สรุปผลการวิจัย.....	58
อภิปรายผล.....	61
ข้อเสนอแนะ.....	63
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งนี้.....	63
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	63
บรรณานุกรม.....	64

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	68
ภาคผนวก ก.....	69
ภาคผนวก ข.....	71
ภาคผนวก ค.....	78
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	87

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	47
2 ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนการทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2.....	51
3 ค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการให้คะแนน ของผู้ประเมิน 2 ท่าน.....	51
4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนดิบสูงสุด คะแนนดิบต่ำสุด คะแนนที่สูงสุด คะแนนที่ต่ำสุด ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน รวมทุกรายการ.....	52
5 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	53
6 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	53
7 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการหยุดลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียนในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	54
8 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	55
9 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการยิงประตูฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	55
10 ค่าคะแนนระดับทักษะของความสามารถทางกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	56

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมปัจจุบัน มีประชากรอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมาก มีทั้งบุคคลปกติ และอาจจะ มีบุคคลพิเศษหรือมีความผิดปกติทางร่างกาย ถือเป็นทรัพยากรบุคคลของชาติ โดยที่สังคมยอมรับ ความบกพร่องทางร่างกายและพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้าน การให้โอกาสให้กำลังใจ บุคคลกลุ่มนี้ถือเป็นสำคัญอย่างยิ่งเพื่อให้มีความเท่าเทียมกันในการใช้ชีวิตร่วมกับบุคคลธรรมดาทั่วไป มีสิทธิได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป โดยเห็นได้จากพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดให้บุคคลทุกคนรวมทั้ง บุคคลที่มีความบกพร่องหรือพิการมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการศึกษาขั้นพื้นฐาน

โรงเรียนโสตศึกษา เป็นอีกหนึ่งโรงเรียนที่เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเฉพาะการเรียนการสอนในทักษะการเขียน การส่ง – รับ และการยิงประตู ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ ที่จะนำไปสู่การแข่งขัน ถ้ามีโอกาสได้ยิงประตู นักเรียนมีทักษะพื้นฐานที่ดี จะเป็นหนทางนำไปสู่ชัยชนะ และยังสามารถนำทักษะที่ได้จากการเรียน การสอนมาใช้ในการออกกำลังกายได้อย่างถูกต้องและนอกจากนี้ในการเรียนการสอนพลศึกษานั้น จำเป็นที่จะต้องวัดและประเมินผลของผู้เรียนว่ามีความรู้เพียงใด ดังที่ พิชิต ภูติจันทร์ (2547: 8) ได้กล่าวว่า การวัดผลจะช่วยชี้ข้อบกพร่องหรือปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนพลศึกษา เพื่อจะได้หาทางแก้ไข ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้การเรียนการสอนมีคุณภาพหรือประสิทธิภาพมากขึ้น แบบทดสอบทักษะก็เป็นเครื่องมือของการวัดที่จะใช้ประเมินความสามารถของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมาย

ฟุตบอลเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งทางพลศึกษา และเป็นกิจกรรมที่บุคคลทั่วไปใช้เป็นสื่อ ในการเล่นและออกกำลังกาย ปัจจุบันในประเทศต่างๆ ได้สนับสนุนให้ประชากรในประเทศหันมา ออกกำลังกายและเล่นกีฬา บุคคลแต่ละคนมีความสามารถ ความถนัดที่แตกต่างกันออกไป ฟุตบอล จึงเป็นกีฬาประเภทหนึ่ง ที่ได้รับความนิยมจากคนทุกเพศ ทุกวัย และได้มีการจัดการเรียนการสอน ในโรงเรียนให้เป็นกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนโดยปัจจุบันได้แพร่หลายไปยังบุคคลที่มีความบกพร่อง ทางร่างกายหรือคนพิการ เช่น พิกัดทางสายตา หรือบุคคลที่มีความบกพร่องทางหู ซึ่งจะช่วย เสริมสร้างสมรรถภาพทางกายได้เป็นอย่างดีและมีการแข่งขันในระดับนักเรียน รวมถึงระดับชิง แชมป์โลก ดังนั้นหากคนพิการได้มีโอกาสได้แข่งขันกีฬา และยังช่วยให้มีความสุขทั้งทางกายและ ทางใจ ให้แก่คนพิการอีกด้วย

จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัย ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาต่างๆ เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการสร้างแบบทดสอบ ทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้มีมาตรฐาน มีประโยชน์ และเพื่อพัฒนาการศึกษาและพลศึกษาในประเทศไทยให้มีความก้าวหน้าต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทางทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้มีแบบทดสอบทักษะและเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีคุณภาพ และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการวัด และประเมินผลทักษะฟุตบอลของครูพลศึกษาและผู้สนใจในฟุตบอลได้ศึกษาค้นคว้าให้กว้างขวางยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชายที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนโสตศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 134 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากโรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประจำปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านการเรียนในวิชาฟุตบอล จำนวน 30 คน ได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากโรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม โรงเรียนโสตศึกษาเทพรัตน์ โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประจำปีการศึกษา 2559 จำนวน 104 คน ที่ผ่านการเรียนในวิชาฟุตบอล โดยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ แบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2. ตัวแปรตาม คือ คุณภาพและเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นิยามศัพท์เฉพาะ

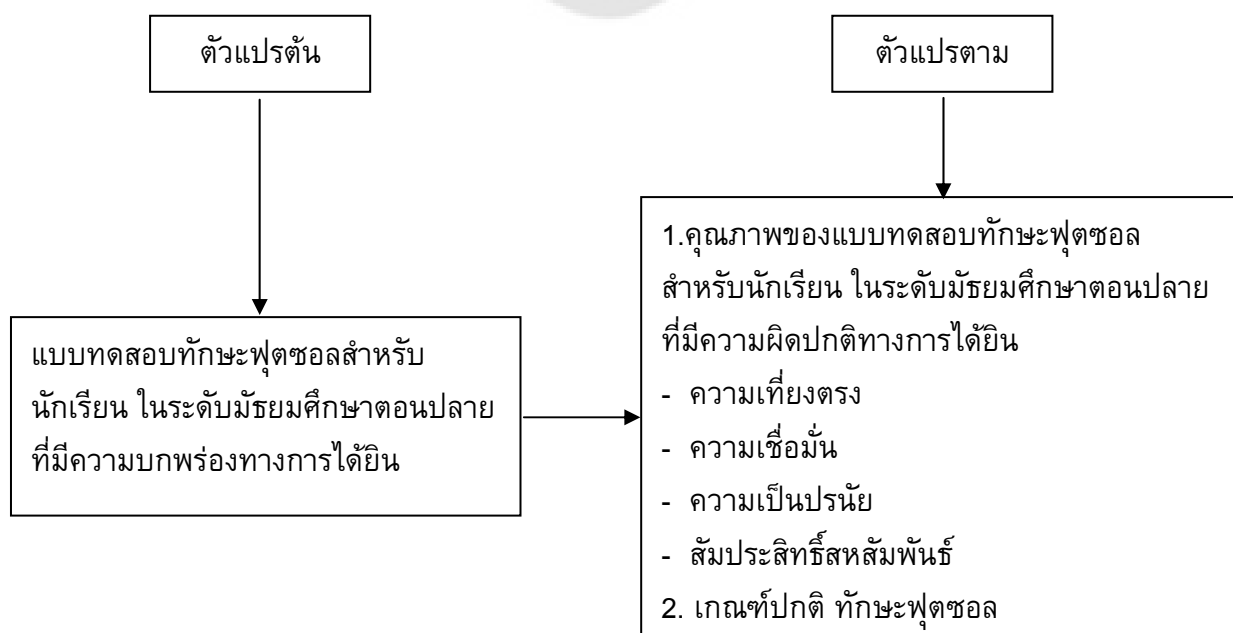
ทักษะฟุตบอล หมายถึง เทคนิคและวิธีการในการเล่นฟุตบอล ซึ่งประกอบไปด้วย การเตะลูกฟุตบอล การรับ – การส่งลูกฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการยิงประตูฟุตบอล โดยการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการสร้างแบบทดสอบทักษะ จำนวน 5 รายการเท่านั้น ประกอบด้วย การเตะลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอล การหยุดลูกฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการยิงประตูฟุตบอล

แบบทดสอบ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดระดับความสามารถของทักษะฟุตบอลของนักเรียนและประเมินผลของความสามารถทักษะฟุตบอล

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชายที่มีความผิดปกติทางการได้ยิน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนโสตศึกษา จำนวน 6 โรงเรียน ประกอบด้วย โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร โรงเรียนโสตศึกษาเทพรัตน์ โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น

ความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง ผู้ที่มีความผิดปกติทางการได้ยิน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มคนหูหนวก คือ บุคคลที่มีการสูญเสียการได้ยินมาก จนไม่สามารถเข้าใจการพูดผ่านทางการได้ยิน ไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟัง ซึ่งโดยทั่วไปหากตรวจการได้ยินจะมีการสูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบล ขึ้นไป กลุ่มคนหูตึง คือ บุคคลที่มีการได้ยินเหลืออยู่เพียงพอที่จะได้ยินการพูดผ่านทางการได้ยิน โดยทั่วไปจะใส่เครื่องช่วยฟัง ซึ่งหากวัดการได้ยินจะมีการสูญเสียการได้ยินน้อยกว่า 90 เดซิเบลลงมาถึง 26 เดซิเบล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล เพื่อเป็นแนวทางในการสนับสนุนการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

1. การศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ
 - 1.1 ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบ
 - 1.2 คุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี
 - 1.3 ประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬา
2. การสร้างเกณฑ์ปกติ
3. การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา
4. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล
 - 4.1 ประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอล
 - 4.2 กีฬาฟุตบอลในต่างประเทศและในประเทศไทย
 - 4.3 ทักษะพื้นฐานของกีฬาฟุตบอล
 - 4.4 สารและมาตรฐานการเรียนรู้หลักสูตรพลศึกษา
5. ความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 5.1 ความหมายของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 5.2 ประเภทของความพิการ
 - 5.3 วิธีการสื่อความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 5.4 วิธีการสื่อสารของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสื่อสารกับคนที่มีการได้ยิน
 - 5.5 พลศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในประเทศ

การศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ

วิริยา บุญชัย (2529: 8-9) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบ (Test) หมายถึง แบบหรือเครื่องมือหรือกระบวนการสำหรับวัดความสามารถ ความสัมฤทธิ์ผล หรือความสนใจของบุคคลที่แสดงออกมาแบบทดสอบใช้วัดผลสิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งจะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือหารกระทำออกมาก่อน เช่น จะวัดความสามารถทางปัญญาก็ให้ผู้นั้นทำข้อสอบ ผลก็จะออกมา หรือต้องการวัดกำลังขา ก็ต้องให้มีการกระโดด ถ้ามีกำลังมากก็กระโดดได้ไกลหรือสูงมาก มิใช่เอาเทปมาวัดขา ถ้ามีขาโตก็กำลังขาดี หรือต้องการจะทราบว่ามีนักเรียนเล่นบาสเกตบอลได้ดีเพียงใด ก็ให้นักเรียนเล่นให้ดูผู้วัดก็จะทราบได้ แบบทดสอบนี้เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการประเมินผล

แบบทดสอบในการวัดผลทางพลศึกษานั้น สามารถแยกได้ 2 ประเภทด้วยกัน

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher-Made Test) เป็นแบบทดสอบที่พบอยู่โดยทั่วไป และเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนของตนเองซึ่งมีลักษณะดังนี้

1.1 เหมาะสมกับหน่วยของการสอนที่ครูกำหนดเนื้อหาความยากง่ายไว้

1.2 การสร้างแบบทดสอบนั้น วิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนขึ้นอยู่กับ การให้คะแนนของครูเอง โดยอาศัยความเที่ยงตรงจากหลักสูตรเป็นเกณฑ์

1.3 แบบทดสอบอาจจะไม่เป็นไปตามคะแนนมาตรฐานของส่วนการศึกษานั้นๆ แต่เป็นคะแนนที่ครูรวบรวมไว้ตลอดทั้งปี และสร้างคะแนนขึ้นใช้เอง

1.4 เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้เร็ว ดังนั้น วิธีการอาจจะไม่ดีเท่ากับแบบทดสอบมาตรฐาน

1.5 ไม่เหมาะกับการนำไปใช้สำหรับครูอื่นๆ เหมาะสำหรับใช้ในส่วนการศึกษาหรือท้องถิ่นนั้น

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มีวิธีการเครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่ โดยสามารถทำให้ใช้ข้อสอบนี้ในต่างสถานที่และต่างเวลาได้ การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานนั้นมีใช้ของง่าย ต้องออกข้อสอบหลายๆ ข้อและทำการทดสอบกับคนเป็นจำนวนมาก นำข้อสอบกลับมาวิเคราะห์ เลือกเฉพาะข้อสอบที่มีคุณภาพดีไว้ แบบทดสอบมาตรฐานนี้ นอกจากจะมีวิธีการ เครื่องมือและการให้คะแนนคงที่แล้ว ยังต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อถือได้ (Reliability) และมีเกณฑ์ปกติ (Norm)

ประเภทของแบบทดสอบ (เทเวศร์ พิริยะพูนท์. 2545: 47-48) ได้กล่าวว่า

1. แบบทดสอบวัดการปฏิบัติ (Performance Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้มากที่สุดในการวิจัยทางพลศึกษา เนื่องจากลักษณะการเรียนการสอนและกิจกรรมส่วนใหญ่เป็นการปฏิบัติ และการเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อมุ่งสู่เป้าหมาย แบบทดสอบเพื่อวัดการปฏิบัติทางพลศึกษา มีทั้งแบบทดสอบมาตรฐานและที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาจแยกย่อยได้เป็น

1.1 แบบทดสอบทางร่างกาย เช่น สมรรถภาพร่างกาย สมรรถภาพทางกลไก สมรรถภาพของระบบต่างๆ ในร่างกาย เช่น ระบบไหลเวียนโลหิต ระบบหายใจ การศึกษาไขมันในร่างกาย การศึกษาที่เกี่ยวกับระบบประสาท เช่น เวลาปฏิกิริยา เวลาในการตอบสนอง เป็นต้น

1.2 แบบทดสอบทักษะกีฬา เนื่องจากกิจกรรมชนิดต่างๆ ถือเป็นสื่อในการเรียนการสอนพลศึกษา การวัดผลทางด้านทักษะจึงเป็นส่วนสำคัญ ประกอบกับในปัจจุบันประเภทหรือชนิดของกีฬามีมากมาย ทั้งในหลักสูตรและนอกหลักสูตรมีมากกว่า 50 ชนิด การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาจึงมีความหลากหลายและพิจารณาว่าจะสร้างได้หรือไม่ก็ต้องอยู่กับเหตุผล วัตถุประสงค์และความสำคัญเป็นหลัก

2. แบบทดสอบแบบเขียนตอบ (Paper-Pencil Test) หรือเรียกกันทั่วๆ ไปว่าการสอบข้อเขียน ในทางพลศึกษาใช้แบบทดสอบประเภทนี้เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจ พฤติกรรม ความรู้สึกริक्तคิดและอารมณ์ เช่น แบบทดสอบบุคลิกภาพและความมีน้ำใจนักกีฬา การวัดความวิตกกังวล ในสถานการณ์ต่างๆ ทางการศึกษา การวัดคุณธรรมและจริยธรรมของบุคลากรทางพลศึกษาและการกีฬา เป็นต้น

3. การสอบปากเปล่า (Oral Test) เป็นการทดสอบที่ใช้การซักถามเป็นรายบุคคล ในทางพลศึกษาใช้วิธีนี้ในการวัดผลการเรียนการสอน แต่ในทางวิจัยยังไม่เป็นที่นิยมใช้กันนัก เพราะต้องใช้เวลามาก

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบ

การสร้างแบบทดสอบเพื่อการวัดผลในวิชาพลศึกษานั้น มีทั้งแบบทดสอบที่เป็นแบบข้อเขียนและแบบทดสอบภาคปฏิบัติ ในการสร้างแบบทดสอบภาคปฏิบัติส่วนใหญ่เพื่อทดสอบทักษะกีฬา ครูพลศึกษาควรทราบว่ากีฬาในแต่ละประเภทประกอบด้วยทักษะหรือคุณลักษณะที่สำคัญอะไรบ้าง และแต่ละคุณลักษณะหรือทักษะนั้นใช้แบบทดสอบวัดอะไร จึงจะให้ผลตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ วิธีการวัด การเก็บข้อมูล มีขั้นตอนและวิธีการอย่างไร การดำเนินการตามขั้นตอนของการสร้างแบบทดสอบมีดังนี้

วิริยะ บุญชัย (2529: 27-29) กล่าวถึง การสร้างแบบทดสอบทางพลศึกษามีขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์เกมหรือลักษณะทางกาย เพื่อจะได้ทราบเกี่ยวกับทักษะหรือองค์ประกอบต่างๆ ที่มีผลต่อการปฏิบัติกิจกรรมนั้นๆ ครูต้องเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของส่วนต่างๆ ด้วยความสามารถบางอย่างเกี่ยวกับยุทธวิธีและปฏิกิริยาของส่วนอื่นๆ ลักษณะดังกล่าวนี้มีความยากลำบากในการวัดมาก

2. เลือกข้อทดสอบที่สามารถวัดคุณภาพที่ต้องการ ในการเลือกข้อสอบต้องเลือกความสำคัญและความแม่นยำในการวัด สามารถเลือกจากแบบทดสอบที่มีอยู่แล้ว เลือกจากข้อแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ หรือเลือกด้วยตนเองภายหลังจากการวิเคราะห์ สำหรับแบบทดสอบทักษะทางกีฬาประเภทต่างๆ นั้น ควรจะเป็นข้อทดสอบที่วัดสภาพการณ์ของกีฬาจริงๆ

3. การดำเนินการทดสอบและการคิดคะแนน ในระยะแรกผู้สร้างแบบทดสอบอาจจะลองผิดลองถูกหลายครั้ง หลังจากนั้นก็วางแผนดำเนินการและการคิดคะแนน โดยทดสอบกับบุคคลเพียง 2 – 3 คน วิธีดำเนินการทดสอบและการคิดคะแนนควรชัดเจนและเข้าใจง่าย

4. ทดสอบความเชื่อถือได้ของข้อทดสอบในแต่ละรายการ โดยการทดสอบซ้ำ ในขั้นนี้มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

4.1 ผู้รับการทดสอบควรเป็นตัวแทนของประชากรที่ศึกษาได้

4.2 การกำหนดจำนวนครั้งของการประลองในแต่ละข้อทดสอบ ถ้าทำการประลอง 2 – 3 ครั้ง ให้บันทึกคะแนนครั้งที่ดีที่สุดหรือบันทึกคะแนนเฉลี่ยจากการประลองทั้งหมด

4.3 ข้อทดสอบแต่ละรายการควรมีสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ไม่น้อยกว่า .70 ถ้าปรากฏว่าค่าของสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ค่อนข้างต่ำ ผู้สร้างแบบทดสอบต้องปรับปรุงข้อทดสอบใหม่อีกครั้งหนึ่ง

5. ทดสอบความเป็นปรนัยของข้อทดสอบ โดยใช้ผู้ทดสอบอย่างน้อย 2 คน

6. สร้างความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ซึ่งมีวิธีดำเนินการได้หลายแบบ เช่น

6.1 คะแนนของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนั้น มีความสัมพันธ์กับคะแนนของแบบทดสอบที่ถือว่าเชื่อถือได้แล้ว

6.2 เมื่อเป็นแบบทดสอบที่วัดการปฏิบัติของกีฬาประเภทต่างๆ คะแนนของการทดสอบจะมีความสัมพันธ์กับผลของการแข่งขันแบบพบกันหมด โดยคนที่ได้คะแนนสูงจากการทดสอบก็จะอยู่ในระดับที่สูงของการแข่งขันด้วย

6.3 กีฬาบางประเภทการจัดการแข่งขันแบบพบกันหมดไม่สะดวกเท่าที่ควร จึงนิยมการใช้ประเมินค่า ของผู้เชี่ยวชาญในกีฬาประเภทนั้น ถ้าคะแนนของการประเมินค่ามีความสัมพันธ์กับคะแนนการทดสอบ ข้อทดสอบก็มีความเที่ยงตรง วิธีนี้มีข้อควรระวังคือ การพิจารณาผู้เชี่ยวชาญ

6.4 การเปรียบเทียบคะแนนของแบบทดสอบกับข้อทดสอบแต่ละรายการของแบบทดสอบ โดยหามาตรฐานของคะแนนรวมของแบบทดสอบ แล้วนำคะแนนของการทดสอบไปเปรียบเทียบ ถ้ามีความสัมพันธ์กันสูง แสดงว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงหรือนำแบบทดสอบแต่ละรายการเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน ถ้ามีความสัมพันธ์กันก็สามารถเลือกข้อทดสอบอันใดอันหนึ่งได้

7. ปรับปรุงแบบทดสอบอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นให้บันทึกวิธีปฏิบัติและการคิดคะแนน

8. สร้างเกณฑ์ปกติ โดยเปลี่ยนคะแนนให้เป็นคะแนนที่ T – Score หรือเปอร์เซ็นต์ไทล์ ผาณิต บิลมาต (2530: 258) ได้อธิบายถึงรายละเอียดในการสร้างแบบทดสอบดังนี้

1. ศึกษาถึงสภาพปัญหา หรือความจำเป็น

2. การวิเคราะห์ความสามารถ หรือทักษะที่จะสอบ ซึ่งทำได้หลายวิธี เช่น การศึกษาทักษะหรือส่วนประกอบของกิจกรรมจากเอกสารและงานวิจัย

การออกแบบวิธีการทดลอง เมื่อได้ทักษะสำคัญในกิจกรรมนั้นๆ แล้ว วิธีการต่อไปก็คือการออกแบบวิธีการทดสอบ

กำหนดวิธีการให้คะแนน จะกำหนดหลังจากออกแบบวิธีการทดสอบแล้ว โดยมีข้อพิจารณา ดังนี้

1. การให้คะแนนมีความคล่องจองกับวิธีการสอน

2. งานในการให้คะแนนนักเรียนแต่ละคน

3. มีกำหนดการ คำสั่งการให้คะแนนที่เด่นชัด

4. คะแนนนักเรียนแต่ละคนเป็นอิสระ ไม่ขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น

5. มีการทดสอบความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของการให้คะแนน โดยหาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ และต้องมีค่าสูง

3. การเลือกรายการทดสอบไปทดสอบ ควรเลือกรายการทดสอบไปทดสอบหลายๆ รายการ ถ้าหากมีรายการน้อยก็ไปทดสอบทั้งหมด

4. การเลือกเกณฑ์เพื่อเปรียบเทียบกับแบบทดสอบใหม่ เพื่อหาความเที่ยงของแบบทดสอบ มีหลักเกณฑ์ดังนี้

4.1 เกณฑ์จากแบบทดสอบ เป็นแนวทดสอบมาตรฐาน โดยมีวัตถุประสงค์ทดสอบ
อย่างเดียว

4.2 เกณฑ์จากการแข่งขัน

4.3 เกณฑ์จากการประเมินค่า

5. การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ควรพิจารณาดังนี้

5.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีความคล้ายคลึง

5.2 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนมากพอ

5.3 กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่ตรงกับระดับความสามารถ ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

6. การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแต่ละรายการ ความเชื่อมั่น หมายถึง คุณสมบัติของแบบทดสอบที่จะนำไปวัดก็ครั้งกับตัวอย่างเดิม ก็จะได้ผลเหมือนเดิมหรือใกล้เคียง

7. การหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ และรายการทดสอบ ความเที่ยงตรง หมายถึง คุณสมบัติของแบบทดสอบที่วัดได้ตามจุดประสงค์ โดยการนำคะแนนจากแบบทดสอบใหม่ไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับเกณฑ์

8. การหาค่าความสัมพันธ์ภายในของแบบทดสอบ (Interco relation Coefficients) เพื่อใช้ในการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรายการทดสอบ และความสัมพันธ์ของแต่ละรายการควรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในระดับต่ำหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่ความสัมพันธ์ระหว่างรายการทดสอบกับคะแนนรวมควรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูง

9. คำนวณหาค่าสมการถดถอยของแบบทดสอบ

10. การหาค่าเกณฑ์ขอบแบบทดสอบ

10.1 ทำจากกลุ่มตัวอย่างที่มากพอ

10.2 เป็นการสุ่มจากตัวแทนประชากร

10.3 เกณฑ์ต้องใช้เฉพาะกลุ่มที่กำหนดเท่านั้น

10.4 หาเกณฑ์ของข้อย่อยแต่ละข้อก่อน จึงหาเกณฑ์ของแบบทดสอบทั้งฉบับ

วิลกูส (Willgoose. 1961: 37-38) ยังได้เสนอขั้นตอนในการดำเนินการสร้างแบบทดสอบไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกสถานที่ทดสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติ

1.1 รายการทดสอบทุกรายการควรจัดทักษะพื้นฐาน คือ มีความง่ายและไม่ซับซ้อน

1.2 แบบทดสอบควรจะวัดการทดสอบเพียงคนเดียวในขณะปฏิบัติ

1.3 รายการทดสอบควรจะวัดความสามารถคล้ายสถานการณ์จริงให้มากที่สุด

1.4 คะแนนของการทดสอบควรจะเป็นปรนัยให้มากที่สุด

ขั้นที่ 2 หาความเชื่อมั่นของแต่ละรายการของแบบทดสอบ

ขั้นที่ 3 หาความเป็นปรนัยของแต่ละรายการทดสอบ

ขั้นที่ 4 เลือกหาตัวที่จะเป็นเกณฑ์ในการหาความเที่ยงตรงกับเกณฑ์ของแบบทดสอบ

ขั้นที่ 5 คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเที่ยงตรงกับเกณฑ์ของแบบทดสอบ

ขั้นที่ 6 คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างรายการทดสอบทั้งหมด

ขั้นที่ 7 จัดลำดับรายการทดสอบให้เหมาะสมจากการคำนวณในขั้นที่ 6

ขั้นที่ 8 คำนวณสูตรสำหรับการทดสอบเพื่อดำเนินการในเรื่องคะแนน

ขั้นที่ 9 ตั้งเกณฑ์ปกติสำหรับแบบทดสอบ

กรอนลันด์ (Gronlund, 1981: 124) ได้แบ่งขั้นตอนการทดสอบผลสัมฤทธิ์ออกเป็น 8 ขั้นตอน

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ของการทดสอบ
2. การสร้างแผนผังสร้างแบบทดสอบ
3. การเลือกประเภทข้อสอบ
4. การเขียนและทำร่างข้อสอบ
5. การจัดทำชุดแบบทดสอบ
6. การนำแบบทดสอบไปใช้
7. การตรวจและประเมิน
8. การนำผลการทดสอบไปใช้

คุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530: 41-45) กล่าวถึงคุณลักษณะของข้อสอบที่ดีมีดังต่อไปนี้

1. มีคุณภาพด้านความเที่ยงตรง หมายถึง เครื่องมือวัดที่สามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการ
2. มีคุณภาพด้านความเชื่อมั่น หมายถึง เครื่องมือที่สามารถให้ผลการวัดได้คงที่ไม่ว่าจะนำเครื่องมือนั้นไปสอบวัดกี่ครั้งก็ตาม
3. มีความเป็นปรนัย ได้แก่ คำถามมีความแจ่มแจ้งชัดเจน การตรวจให้คะแนนชัดเจน และแปลความหมายคะแนนตรงกัน

วิญญา วิศาลาภรณ์ (2530: 19) กล่าวถึงแบบทดสอบที่ดีจำเป็นต้องมีการวางแผนในการออกข้อสอบ ควรจะมีการวางแผนที่ดีก่อน การสร้างแบบทดสอบโดยทั่วไปแล้ว การออกข้อสอบจะต้องคำนึงถึงหัวข้อและจุดประสงค์ที่จะวัด

ภัทรา นิคมานนท์ (2532: 22-23) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบสามารถจำแนกตามความมุ่งหมายในการใช้ประโยชน์ โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. แบบทดสอบความสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) หมายถึงแบบทดสอบที่วัดปริมาณความรู้ ความสามารถทักษะเกี่ยวกับด้านวิชาการที่ได้เรียนรู้มาในอดีตว่าได้รับรู้มากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปจะใช้แบบทดสอบวัดหลังจากการทำกิจกรรมเรียบร้อยแล้ว เพื่อประเมินผลการเรียนการสอนว่าได้ผลเพียงใด

2. แบบทดสอบความถนัด (Aptitude Test) หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถที่เกิดจากการสะสมประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้มาในอดีตแบบทดสอบความถนัดนี้ส่วนมากใช้ในการทำนายสมรรถภาพทางสมองของบุคคลว่ามีความสามารถในการเรียนไปได้ไกลเพียงใด แบบทดสอบความถนัดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพยากรณ์อนาคตของผู้เรียน โดยอาศัยข้อเท็จจริงในปัจจุบันและประสบการณ์ในอดีตเพื่อเป็นรากฐานในการทำนาย จึงใช้วัดก่อนการเรียนการสอน แบบทดสอบความถนัดสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 แบบทดสอบความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude Test) หมายถึง แบบทดสอบความถนัดทางด้านวิชาการต่างๆ เช่น ความถนัดทางด้านภาษา ด้านคณิตศาสตร์ เหตุผลเพราะแบบทดสอบความถนัดประเภทนี้ใช้วัดเพื่อทำนายว่าผู้เรียนสามารถเรียนต่อสาขาวิชาใด และสามารถจะเรียนไปได้มากน้อยเพียงใดของผู้เรียนแต่ละคน

2.2 แบบทดสอบความถนัดเฉพาะอย่างหรือความถนัดพิเศษ (Specific Aptitude Test) หมายถึง แบบทดสอบความถนัดที่เกี่ยวข้องกับอาชีพหรือความสามารถพิเศษที่นอกเหนือจากความสามารถทางวิชาการ เช่น ความถนัดด้านเชิงกล ความถนัดทางด้านดนตรี ด้านศิลปะ ด้านการแกะสลัก ด้านกีฬา เป็นต้น ซึ่งความถนัดประเภทนี้มีความสัมพันธ์กับความถนัดด้านการเรียนด้วย

3. แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ (Personal Social Test) เป็นแบบทดสอบที่มีอยู่หลายประเภท คือ

3.1 แบบทดสอบทัศนคติ (Attitude Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดทัศนคติของบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ การกระทำรวมถึง สังคม ศาสนา ประเทศ เป็นต้น

3.2 แบบทดสอบวัดความสนใจ (Interest Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสนใจในสิ่งต่างๆ เช่น ความสนใจในอาชีพ งานอดิเรกหรือกิจกรรมต่างๆ เป็นต้น

3.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับตัว (Adjustment Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดสถานภาพทางอารมณ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น

พิชิต ภูติจันทร์ (2547: 15-19) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของข้อสอบที่ดีมีดังต่อไปนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) ความเที่ยงตรง หมายถึง ความสามารถวัดได้ในสิ่งที่ต้องการจะวัดหรือสามารถวัดได้ตามจุดประสงค์ของการวัด ความเที่ยงตรงมี 4 ลักษณะ คือ

1.1 เที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง สามารถวัดเนื้อหาสาระที่ต้องการวัดได้ครบถ้วนทุกเนื้อหา ข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา หมายถึงข้อสอบที่สามารถวัดเนื้อหาครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือวัดได้ครบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

1.2 เทียบตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึง เครื่องมือนั้นสามารถวัดพฤติกรรมและสถานภาพด้านต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และเป็นไปตามหลักการของทฤษฎีนั้นๆ การสร้างแบบทดสอบให้มีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง ผู้สร้างจะต้องศึกษาจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนของวิชานั้นๆ จากหลักสูตรก่อน ว่ามีพฤติกรรมใดบ้าง ที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายนั้นๆ แบบทดสอบจะต้องวัดจุดมุ่งหมายนั้นๆ ให้มีจำนวนข้อใกล้เคียงกันในแต่ละจุดมุ่งหมาย ไม่ใช่ถามแต่ความจำเป็นส่วนใหญ่

1.3 เทียบตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) หมายถึง ลักษณะของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงตามสภาพที่เป็นจริงของผู้ที่ถูกวัดในขณะนั้น หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ความตรงตามสภาพ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบกับคะแนน เกณฑ์ที่ได้มาจากการกำหนดขึ้นในขณะนั้น

1.4 เทียบตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive Validity) หมายถึง เครื่องมือที่สามารถให้ข้อมูลได้สอดคล้องกับผลการเรียนในอนาคต ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า หากสภาพปัจจุบันของผู้ตอบเกี่ยวกับคุณลักษณะที่วัดได้ สอดคล้องกับการวัดในอดีต ก็ถือว่าการวัดในอดีตมีความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ การวัดผลโดยใช้ข้อทดสอบ ลักษณะความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง ถือว่ามีความสำคัญมาก เพราะทำให้ข้อสอบนั้นวัดเนื้อหาได้ครบถ้วนและตรงตามจุดมุ่งหมายของการวัดแบบทดสอบหนึ่งๆ ไม่จำเป็นต้องมีครบทั้ง 4 คุณลักษณะ อาจมีเพียงหนึ่งหรือสองคุณลักษณะก็อาจจะเพียงพอ ซึ่งแล้วแต่กรณีของการวัดแต่ละอย่างแต่ละครั้ง

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) เครื่องมือที่เชื่อมั่นได้ หมายถึง เครื่องมือนั้นสามารถให้ข้อมูลที่คงที่แน่นอนหรือคงเส้นคงวาไม่เปลี่ยนแปลงไปมา การวัดครั้งแรกเป็นอย่างไร เมื่อวัดซ้ำก็ครั้งที่ได้ผลเหมือนเดิม แบบทดสอบที่เชื่อมั่นได้ จะสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอน ปกติในการสอบแต่ละครั้งคะแนนที่ได้มักไม่คงที่ แต่ถ้าอันดับของผู้สอบยังคงที่เหมือนเดิม ก็ยังถือว่าข้อสอบนั้นมีความเชื่อมั่นสูง วิธีหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ทำได้หลายวิธี ได้แก่

2.1 การสอบซ้ำ (Test – Retest) เป็นการนำแบบทดสอบชุดเดียวกันไปสอบเด็กกลุ่มเดียวกัน 2 ครั้ง ในระยะเวลาห่างกันพอสมควร แล้วนำคะแนนทั้ง 2 ครั้งมาหาความสัมพันธ์กัน (ใช้สูตรคำนวณ) ค่าที่ได้คือความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ วิธีเช่นนี้เรียกว่า การวัดความคงที่ (Measure of Stability)

2.2 ใช้แบบทดสอบคู่ขนาน (Parallel Tests Equivalence Tests) เป็นการให้ข้อสอบ 2 ชุด ที่มีลักษณะและคุณภาพใกล้เคียงกันมากที่สุด ทั้งด้านเนื้อหา ความยากง่าย อำนาจจำแนก ลักษณะคำถามและจำนวนข้อคำถาม ไปสอบเด็กกลุ่มเดียวกันสอบทั้ง 2 ฉบับในเวลาเดียวกัน และนำคะแนนทั้ง 2 ชุด มาหาความสัมพันธ์ (ใช้สูตรคำนวณ) ค่าที่ได้คือ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ วิธีเช่นนี้เรียกว่า การวัดคู่ขนาน (Measure of Equivalence Tests)

2.3 วิธีแบ่งครึ่งแบบทดสอบ (Split-Half) เป็นการนำข้อสอบฉบับเดียวกัน สอบเด็กกลุ่มเดียวเพียงครั้งเดียวแต่เวลาตรวจอาจตรวจเฉพาะข้อคู่และข้อคี่ จะได้คะแนนเป็น 2 ชุดหรืออาจแบ่งข้อสอบออกเป็น 2 ชุด มาหาความสัมพันธ์กัน (ใช้สูตรคำนวณ) ค่าที่ได้คือ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ วิธีเช่นนี้เรียกว่า การวัดความคงที่ภายใน (Internal Consistency)

2.4 วิธีคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson Mothod) เป็นการหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบคล้ายวิธี การวัดความคงที่ภายใน (Internal Consistency) โดยใช้สูตรคำนวณ 2 สูตรคือ เคอร์ 20 (KR-20) และเคอร์ 21 (KR-21)

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) ความเป็นปรนัยในที่นี้หมายถึง ความชัดเจน ความถูกต้อง และการเข้าใจตรงกันโดยยึดถือความถูกต้องตามหลักวิชาการเป็นเกณฑ์ ตรงข้ามกับความเป็นอัตนัย (Subjectivity) ซึ่งยึดถือความคิดเห็น ความรู้สึก และเหตุผลของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ คุณสมบัติความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ ประกอบด้วย 3 ประการ คือ

3.1 คำถามชัดเจน ใครอ่านก็จะตีความเหมือนกัน

3.2 ตรวจให้คะแนนได้ตรงกัน ใครตรวจก็จะได้คะแนนเท่ากัน

3.3 แปลความหมายคะแนนได้ตรงกัน ใครตอบถูกมาก-น้อยเพียงไร

4. ความยากพอเหมาะ (Difficulty) ความยากง่ายของข้อสอบพิจารณาได้จากผลการสอบของผู้สอบเป็นสำคัญ ข้อใดที่ผู้สอบตอบถูกมากกว่าร้อยละ 50 ของผู้สอบทั้งหมด จะเป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย แต่ถ้าข้อใดที่ผู้สอบตอบถูกไม่ถึงร้อยละ 50 ของผู้สอบทั้งหมด จะเป็นข้อที่ค่อนข้างยาก ข้อสอบที่ดีควรมีความยากง่ายพอเหมาะ ไม่ยากหรือง่ายเกินไป ข้อสอบฉบับหนึ่งๆ ควรมีผู้ตอบถูกไม่ต่ำกว่าร้อยละ 20 และไม่เกินร้อยละ 80 จึงจะถือว่าข้อสอบมีความยากง่ายพอเหมาะ

5. อำนาจจำแนก (Discrimination) อำนาจจำแนก คือ ลักษณะของแบบทดสอบที่สามารถแบ่งผู้สอบออกเป็นประเภทต่างๆ ได้ทุกระดับ ตั้งแต่อ่อนมากจนถึงเก่งมาก แม้ว่าจะเก่งหรืออ่อนกว่ากันเพียงเล็กน้อยก็สามารถจำแนกให้เห็นได้ ข้อสอบมีอำนาจจำแนกสูงนั้น เด็กเก่งมักจะตอบได้ถูกมากกว่าเด็กอ่อนเสมอ ข้อสอบข้อใดที่เด็กตอบได้ถูกหมดหรือผิดหมดจะไม่สามารถบอกอะไรได้เลย เรียกว่ามีอำนาจจำแนกต่ำ

6. ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency) เครื่องมือวัดผลที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง เครื่องมือที่ทำให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง เชื่อถือได้และประหยัดทั้งเวลา แรงงาน เงิน รวมทั้งมีความสะดวกสบายคล่องตัวในการรวบรวมข้อมูล ดังนั้นข้อสอบที่มีประสิทธิภาพจะต้องให้คะแนนที่เที่ยงตรงและเชื่อถือมากที่สุด และประหยัดที่สุด แต่ให้ประโยชน์มากที่สุด และมีประสิทธิภาพของทดสอบจะเริ่มตั้งแต่การศึกษาเนื้อหา การกำหนดวัตถุประสงค์ในแต่ละเนื้อหา การออกแบบข้อสอบ การกำหนดคำชี้แจงหรือคำสั่งต่างๆ ในการใช้หรือทำแบบทดสอบ การจัดพิมพ์ การอัดสำเนา การจัดเรียงหน้าหรือเข้าเล่ม การบรรจุในซองแบบทดสอบ การนำแบบทดสอบไปใช้ ตลอดจนเทคนิควิธีการตรวจให้คะแนน เป็นต้น

7. ความยุติธรรม (Fairness) ข้อสอบที่ดี ต้องไม่เปิดโอกาสให้ผู้สอบมีความได้เปรียบเสียเปรียบกัน เช่น ข้อสอบบางฉบับ ผู้สอบไม่เห็นเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งตรงกับเรื่องที่ผู้เรียนบางกลุ่มทำรายงาน ทำให้กลุ่มนั้นได้เปรียบกลุ่มอื่นๆ หรือข้อสอบบางข้อใช้คำถามที่แนะคำตอบทำให้ผู้เรียนใช้ไหวพริบเอาได้

8. คำถามถามลึก (Searching) ข้อสอบที่ถามลึก ไม่ถามแต่เพียงความรู้ความจำหรือประสบการณ์ตื้นๆ เท่านั้น แต่จะวัดความเข้าใจ การนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาใช้แก้ปัญหาวิเคราะห์ หรือสังเคราะห์สิ่งใหม่ขึ้นมา ซึ่งผู้ตอบจะต้องคิดค้นวางแผนการก่อนจึงจะสามารถตอบได้ เป็นข้อสอบวัดความลึกซึ่งทางวิชาการในแนวดิ่งมากกว่าที่จะวัดในแนวกว้าง

9. คำถามยั่ว (Exemplary) คำถามยั่ว เป็นคำถามที่มีลักษณะท้าทาย เชิญชวน หรือกระตุ้นให้ผู้ตอบสนใจ (Interested) อยากจะตอบ อยากจะคิดและค้นคว้าหาคำตอบ คำถามที่ยั่ว จะต้องไม่ยากหรือง่ายเกินไป การมีรูปภาพประกอบ การใช้สีเข้ามาช่วย หรือแม้แต่ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของเครื่องมือก็เป็นการยั่วได้เช่นกัน

10. จำเพาะเจาะจง (Definite) คำถามที่ดี ต้องไม่ถามกว้างเกินไป ไม่ถามคลุมเครือหรือเล่นสำนวนให้ผู้สับสน ต้องเป็นคำถามที่ผู้ตอบอ่านและเข้าใจชัดเจนว่าถามว่าอย่างไร ส่วนจะตอบได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ตอบเป็นสำคัญ

11. เกณฑ์เทียบผล หรือมาตรฐาน (Norms) เกณฑ์เทียบผล หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดเอาไว้ คนที่มีอายุ ส่วนสูงเท่านี้ ควรจะได้เท่าไร เกณฑ์เทียบผลเป็นค่ามาตรฐานที่กำหนดขึ้นจากความเป็นจริงโดยอาศัยวิชาวสถิติ แบบทดสอบภาคปฏิบัติในวิชาพลศึกษา จำเป็นจะต้องมีเกณฑ์เทียบผล เพื่อจะได้นำผลการทดสอบของเด็กแต่ละคนมาเทียบกับเกณฑ์ดังกล่าว จะช่วยให้ตีความหมายได้ว่า มีคุณภาพอยู่ในระดับใด หลักในการสร้างเกณฑ์เทียบผลควรพิจารณาในสิ่งต่อไปนี้

11.1 ใช้เกณฑ์เทียบผลสำเร็จที่มีอยู่แล้วในแบบทดสอบมาตรฐาน ทั้งนี้สภาพของกลุ่มต้องคล้ายคลึงกัน

11.2 สร้างเกณฑ์เทียบผลขึ้นมาใหม่ โดยวิธีสุ่มตัวอย่างประชากรและทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง นำข้อมูลที่ได้มาจัดกลุ่มระดับความสามารถ (ระดับคุณภาพ) โดยอาศัยวิชาวสถิติ เมื่อนำเกณฑ์เทียบผลไปใช้กับกลุ่มทดสอบจริง จะต้องมีความคล้ายคลึงกันกับกลุ่มตัวอย่างด้วย เช่น ถ้าใช้นักกีฬาทีมชาติมาเป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อสร้างเกณฑ์เทียบผล ก็ควรจะใช้เกณฑ์นี้กับนักกีฬาระดับชาติเช่นกัน

12. คำชี้แจงที่เป็นมาตรฐาน (Standardized Directions) คำแนะนำในการทดสอบมีความเป็นมาตรฐานเดียวกัน ข้อทดสอบนั้นจะต้องมีคำสั่ง หรือคำชี้แจงที่เป็นมาตรฐาน ทำให้ดำเนินการทดสอบไปในทิศทางเดียวกันหรือเหมือนๆ กัน ผลของการทดสอบจึงเป็นไปตามมาตรฐาน

สรุป คุณลักษณะของแบบทดสอบมีดังนี้

1. มีความเที่ยงตรง หมายถึง เครื่องมือวัดที่สามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการ
2. มีความเชื่อมั่น หมายถึง เครื่องมือวัดที่สามารถให้ผลการวัดได้คงที่ไม่ว่าจะนำเครื่องมือนั้นไปสอบวัดกี่ครั้งก็ตาม

3. ความเป็นปรนัย หมายถึง คำถามมีความแจ่มแจ้งชัดเจน การตรวจให้คะแนนชัดเจน และแปลความหมายคะแนนตรงกัน

4. เกณฑ์มาตรฐาน หมายถึง ค่ามาตรฐานที่กำหนดขึ้นจากความเป็นจริงโดยอาศัยวิชาวินิจฉัยแบบทดสอบจำเป็นต้องมีเกณฑ์เทียบผล เพื่อจะได้นำผลการทดสอบของเด็กแต่ละคนมาเทียบกับเกณฑ์ดังกล่าว จะช่วยให้ตีความหมายได้ว่า มีคุณภาพอยู่ในระดับใด

ประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬา

ประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬา เพื่อใช้ในการวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องจะขาดอันหนึ่งอันใดไม่ได้ก่อนที่จะได้ผลนั้นจะต้องมีการวัดผล ซึ่งจะต้องอาศัยเครื่องมือหรือแบบทดสอบในการเก็บข้อมูล

พิชิต ภูติจันทร์ (2547: 105-106) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬา ไว้ดังนี้

1. ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ (Measurement of Achievement) เป็นความสำคัญอันดับแรกของแบบทดสอบทักษะกีฬา เพื่อวัดความก้าวหน้าของผู้เรียน ระดับผลสัมฤทธิ์ของเนื้อหาทฤษฎีและหลักการต่างๆ ของพลศึกษา
2. เพื่อให้คะแนนหรือเกรด (Marking or Grading) การทดสอบจะเป็นเครื่องมือให้ได้มาซึ่งคะแนน และนำมาประเมินผลความสามารถต่อไป
3. เพื่อแบ่งกลุ่ม (Classification) การใช้แบบทดสอบทักษะกีฬา ผู้สอนจะใช้แบ่งผู้เรียนตามระดับความสามารถ เพื่อจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม หรือเกิดความยุติธรรมในการแข่งขันในกลุ่มหรือระหว่างกลุ่ม
4. เพื่อการจูงใจ (Motivation) ผู้เรียนจะมีการตอบสนองทางบวกต่อสิ่งที่มาท้าทาย เขาจะพยายามอย่างมากเพื่อให้ได้คะแนนมากๆ กับการทดสอบจากแบบทดสอบทักษะกีฬา
5. เพื่อการฝึก (Practice) ผู้เรียนจะถูกจูงใจให้ขยันฝึกซ้อมตามรายการของแบบทดสอบเพื่อให้ได้คะแนนมากขึ้น การฝึกฝนดังกล่าวเป็นการสร้างความก้าวหน้าและเป็นการทดสอบตนเองด้วย
6. เพื่อการวินิจฉัย (Diagnosis) การพัฒนาทักษะกีฬาเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนการสอนพลศึกษา การวินิจฉัยถึงความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับ ให้รู้จุดบกพร่องต่างๆ เพื่อแก้ไขต่อไป
7. เป็นเครื่องมือช่วยสอน (Teaching Aids) โดยธรรมชาติแล้วผู้เรียนทุกคนอยากรู้ผลการทดสอบของตนเองว่ามีความก้าวหน้าหรือพัฒนาขึ้นมากน้อยเพียงใด ผู้สอนอาจเน้นการทดสอบทักษะกีฬาเป็นเครื่องมือช่วยสอนได้
8. เป็นเครื่องมือในการแปลความหมายได้ (Interpretative Tools) ผลจากการทดสอบจะถูกแปลความหมาย เพื่อประโยชน์ในด้านการบริหารต่อผู้ปกครอง และเพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์สถานศึกษาไปในตัวด้วย

9. เพื่อการแข่งขัน (Competition) การที่ผู้เรียนได้ทำการแข่งขันหรือทำคะแนนให้ได้มากๆ ในแต่ละรายการทดสอบ จะเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จของโครงการพลศึกษา

นิกสัน และเจเวตต์ (Nixon; & Jewett. 1980: 399-400) ได้กล่าวถึงประโยชน์ในการวัดผลทางพลศึกษาดังนี้

1. ช่วยวิเคราะห์ผู้เรียนและเป็นแนวทางการสอนของครู
2. ช่วยจูงใจให้ผู้เรียนสนใจเรียนมากยิ่งขึ้น
3. ช่วยในการแบ่งกลุ่มผู้เรียน
4. ช่วยประเมินผลผู้เรียน
5. ช่วยพิจารณาประสิทธิภาพการสอนของครู
6. ช่วยในการให้คะแนนหรือเกรด

การสร้างเกณฑ์ปกติ

ลัวัน และอังคณา (2539) ได้กล่าวว่า การสร้างเกณฑ์ปกติ มีหลักดังนี้

1. ควรเป็นตัวแทนที่ดี ซึ่งได้จากกลุ่มตัวอย่างประชากร โดยพิจารณาประชากรเป็นสำคัญ
2. มีความเที่ยงตรง ซึ่งหมายถึง การนำคะแนนดิบไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติที่ทำไว้แล้วสามารถแปลความหมายได้ตรงกับความเป็นจริง
3. มีความทันสมัย เนื่องจากประชากรมีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเกณฑ์ที่ได้ศึกษานานแล้วหลายปีอาจมีความคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง จำเป็นต้องศึกษาใหม่หรือเปลี่ยนแปลงใหม่ให้ทันสมัยอยู่เสมอ

ลัวัน และอังคณา (2539) ได้แบ่งเกณฑ์ปกติตามลักษณะของการใช้สถิติการเปรียบเทียบดังนี้

1. เกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Norms) เกณฑ์แบบนี้สร้างจากคะแนนดิบที่มาจากประชาชนหรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่ดี แล้วดำเนินการตามวิธีการสร้างเกณฑ์ปกติแต่พอถึงหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ก็หยุดแค่นั้น เกณฑ์ปกติแบบนี้เป็นคะแนนการจัดอันดับเท่านั้น จะนำไปบวกลบกันไม่ได้แต่สามารถเปรียบเทียบและแปลความหมายได้
2. เกณฑ์ปกติคะแนนที (T-score Norms) นิยมใช้กันมากเพราะเป็นคะแนนมาตรฐานสามารถนำมาบวกลบและเฉลี่ยได้ มีค่าเหมาะสมในการแปลความหมาย
3. เกณฑ์ปกติสเตโน (Stanines Norms) คะแนนแบบนี้เป็นคะแนนมาตรฐานชนิดหนึ่งแต่มีแค่เพียง 9 ตัว ค่าตั้งแต่ 1 ถึง 9 คะแนน เฉลี่ยอยู่ที่คะแนน 5 มีการเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2 คะแนน วิธีการมักจะเปรียบเทียบจากเปอร์เซ็นต์ของความถี่ที่คะแนนเรียงตามค่าจะสะดวกกว่า
4. เกณฑ์ปกติตามอายุ (Age Norms) แบบทดสอบมาตรฐานบางอย่างหาเกณฑ์ตามอายุเพื่อดูพัฒนาการในเรื่องเดียวกันว่า อายุต่างกันจะมีพัฒนาการอย่างไร โดยมากจะเป็นแบบทดสอบวัดเชาว์ปัญญาและความถนัดจะหาเกณฑ์ได้โดยวิธีนี้

5. เกณฑ์ปกติระดับชั้น (Grade Norms) เป็นการหาเกณฑ์ปกติตามระดับชั้นว่า คะแนนเท่ากันควรอยู่ระดับชั้นไหนจึงจะเหมาะสม แบบทดสอบที่จะทำเกณฑ์ปกติชนิดนี้ได้ก็ต้องเป็นเนื้อหาเดียวกัน ดังนั้นการวัดที่มีเนื้อหาแตกต่างกันตามระดับชั้นจะทำได้

วิริยา บุญชัย (2539) ได้กล่าวว่า การสร้างเกณฑ์ปกติ (Norm) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของประชากร ซึ่งสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกันได้ นอกจากนี้ยังได้กำหนดขอบข่ายการสร้างเกณฑ์ปกติ ไว้ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ต้องเป็นจำนวนมาก
2. ข้อมูลที่นำมาสร้างเกณฑ์ปกติ ต้องเป็นตัวแทนของประชากรจริง
3. เกณฑ์ปกติที่ได้ ควรใช้เฉพาะท้องถิ่นเท่านั้น เพราะแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกัน
4. เกณฑ์ปกติจะต้องมีการปรับปรุงตลอดเวลา เพราะการเปลี่ยนแปลงด้านสังคมและด้านต่าง ๆ ซึ่งแน่นอนลักษณะความสามารถก็เปลี่ยนไปด้วย

พูนศักดิ์ ประถมบุตร (2532: 22-25) ได้กล่าวไว้ว่า เกณฑ์ปกติ (Norms) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งผู้ดำเนินการทดสอบสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกันได้ เกณฑ์ปกตินี้มีความจำเป็นสำหรับครูพลศึกษา เพราะการวัดผลภาคปฏิบัติของพลศึกษา ในชั้นแรกผลอาจจะออกมาเป็นระยะทาง เวลา หรือจำนวนครั้ง ซึ่งจะต้องนำผลที่ได้นั้นไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติที่สร้างไว้แล้ว หรืออาจจะสร้างขึ้นมาใช้เองก็ได้ซึ่งควรคำนึงถึงสิ่งดังต่อไปนี้

1. ประชากรต้องมีจำนวนมากพอ และมีความเกี่ยวข้องกัน (Relevance)
2. ข้อมูลที่นำมาสร้างเกณฑ์ปกติ ต้องมีความเป็นตัวแทนที่ดี โดยการสุ่มที่กระจายค่าที่ได้ไม่ต่ำหรือสูงจนเกินไป
3. เกณฑ์ปกติที่ได้ควรใช้เฉพาะกลุ่มในท้องถิ่นนั้น เพราะแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกัน
4. เกณฑ์ปกติต้องมีการปรับปรุงตามช่วงเวลาที่ผ่านมาให้มีความเป็นปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะมีการเปลี่ยนแปลงสังคมเสมอ ๆ

ผาณิต บิลมาศ (2530: 18) ได้กล่าวไว้ว่า หลักเกณฑ์ในการสร้างเกณฑ์ปกติ ต้องคำนึงถึง

1. ทำจากกลุ่มตัวอย่างที่มากพอ (ทำให้มีความคลาดเคลื่อนน้อย)
2. การสุ่มตัวอย่างกระจายอยู่ในประชากรทั่วไป
3. กลุ่มตัวอย่างที่นำมาจะต้องเป็นตัวแทนประชากรได้จริงๆ
4. เกณฑ์ปกติต้องใช้กลุ่มที่กำหนดเท่านั้น
5. จะต้องคำนวณเกณฑ์ปกติของข้อสอบย่อยแต่ละอย่างก่อน แล้วจึงคำนวณหาเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทั้งหมด

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการสร้างเกณฑ์ปกติ จำนวนประชากรที่ใช้ต้องมีจำนวนมากพอ โดยการสุ่มตัวอย่างประชากรอย่างทั่วถึง ต้องเป็นตัวแทนประชากรที่ดี เกณฑ์ปกติที่ได้แต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกัน ควรใช้เฉพาะกลุ่มท้องถิ่นนั้นๆ และต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ทันยุคสมัยเสมอ

การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา

การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา เป็นวิธีการนำเครื่องมือมาใช้วัดพฤติกรรมหรือลักษณะต่างๆ ของผู้เรียนเพื่อให้แสดงอาการหรือปฏิกิริยาตอบสนองออกมา เพราะการทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา จะเป็นเครื่องมือที่แสดงให้เห็นว่าหลังจากที่ได้มีการเรียนการสอนแล้ว ผลที่ได้ นั้นเป็นไปตามจุดประสงค์ที่วางไว้แต่แรกหรือไม่ และผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนมากน้อย ประการใด

วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2529: 331) ได้กล่าวว่า การวัดผล (Measurement) คือ ปริมาณที่ไม่สามารถมองเห็นได้โดยตรงคือ การพัฒนาด้านพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เช่น ความรู้ ความสามารถในการเคลื่อนไหวและความรู้สึกต่างๆ ในการที่จะต้องสร้างสภาพการณ์ที่ถูกวัดให้แสดงพฤติกรรมที่มีอยู่ออกมาให้วัดเสียก่อนจึงจะรู้ปริมาณได้ การวัดทักษะและสมรรถภาพต้องใช้แบบทดสอบเฉพาะอย่างเพื่อกระตุ้นให้ผู้ที่ถูกวัดแสดงพฤติกรรมออกมาในการวัดผลจึงต้องใช้แบบทดสอบต่างๆ ให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย รวมถึงวิธีการประเมินผล (Evaluation) คือ การนำเอาผลหรือปริมาณที่ได้จากการวัดมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ หรือมาตรฐานที่มีอยู่แล้ว หรือมาตรฐานที่กำหนดขึ้นมาเอง

พิชิต ภูติจันทร์ (2547: 3-5) ได้กล่าวถึงการทดสอบและการประเมินผลทางพลศึกษาไว้ดังนี้

ในการประเมินผลทางพลศึกษา มีคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องในเบื้องต้นได้แก่ “การทดสอบ” “การวัดผล” จึงควรทำความเข้าใจเป็นเบื้องต้นเกี่ยวกับคำดังกล่าวข้างต้นดังนี้

1. การทดสอบ (Testing) หมายถึง แบบหรือเครื่องมือหรือกระบวนการอย่างหนึ่งที่ทำให้ได้มาซึ่งจำนวนหรือปริมาณของคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อนำไปสู่การประเมินผลกระบวนการทดสอบ เป็นการนำแบบทดสอบซึ่งประกอบด้วยกลุ่มคำถามไปรื้อให้ผู้ตอบแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมา เช่น พูด อธิบาย เขียน หรือแสดงออกโดยการกระทำ เป็นต้น กระบวนการทดสอบจะสิ้นสุดเมื่อผู้สอบได้แสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมาเรียบร้อยแล้ว ผู้สอบไม่ตอบโดยส่งกระดาษเปล่าหรือยังไม่ได้ปฏิบัติเพราะสาเหตุใดๆ ก็ตาม ยังถือว่าไม่สิ้นสุด กระบวนการทดสอบ จึงยังไม่สามารถตัดสินได้ว่าผู้นั้นไม่มีความรู้หรือความสามารถในเรื่องนั้น การทดสอบสามารถกระทำได้หลายๆ วิธี เช่น การทดสอบปากเปล่า ทดสอบภาคปฏิบัติ หรือทดสอบข้อเขียน เป็นต้น

2. การวัดผล (Measurement) หมายถึง การใช้อย่างใดอย่างหนึ่งที่จะค้นหาหรือตรวจสอบเพื่อให้ได้ข้อมูลซึ่งเป็นปริมาณหรือคุณภาพที่มีความหมายแทนพฤติกรรม หรือคุณลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือแทนผลงานที่แต่ละคนแสดงออกมา เช่น การวัดส่วนสูง การชั่งน้ำหนัก การให้คะแนน การตอบข้อสอบของผู้เรียน การวัดผลทางพลศึกษา หมายถึง กระบวนการวัดหรือเทคนิคในการแสดงผลถึงระดับความสามารถ คุณลักษณะบุคลิกของแต่ละบุคคลที่มีความก้าวหน้าเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหรือลดลงมากน้อยเพียงใด

3. การประเมินผล หรือ การประเมินค่า (Evaluation) หมายถึง การนำเอาข้อมูลทั้งหลายที่ได้จากการวัดผลมาพิจารณา เพื่อหาข้อสรุปหรือประเมินค่า หรืออาจกล่าวง่าย ๆ ว่าเป็นการนำข้อมูลที่รวบรวมได้ มาเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจ ซึ่งข้อมูลจะต้องมีมากเพียงพอเพื่อนำมาเปรียบเทียบพิจารณาถ่วงถอยให้รอบคอบ แล้วจึงจะสรุปออกมาว่า ดี – เลว ได้ – ตก เก่ง – อ่อน หรือได้เกรดอะไร เป็นต้น การประเมินทางพลศึกษา หมายถึง กระบวนการนำข้อมูลที่ได้จากการวัดมาพิจารณาเปรียบเทียบเพื่อการตัดสินใจ และลงผลสรุปออกมาว่าเป็นอย่างไร

ภักตรา นิคมานนท์ (2532: 7-8) ได้กล่าวว่า การวัดผลเป็นการวัดพฤติกรรม หรือคุณลักษณะต่างๆ ของผู้เรียนจะต้องขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของการวัด โดยทั่วๆ ไป จะมุ่งให้ผู้เรียนบรรลุความมุ่งหมาย 3 ด้าน

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เป็นความมุ่งหมายที่ต้องการวัดพฤติกรรมด้านความสามารถทางสติปัญญา เช่น ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผลของผู้เรียน
2. ด้านจิตพิสัย (Affection Domain) เป็นความมุ่งหมายที่ต้องการวัดพฤติกรรมทางด้านความรู้สึกอันเป็นพฤติกรรมทางด้านจิตใจ เช่น การรับรู้ การตอบสนอง การให้คุณค่า การจัดระบบ และการสร้างลักษณะโดยคุณค่า หรือคุณค่าซับซ้อนของผู้เรียน
3. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เป็นความมุ่งหมายที่ต้องการวัดพฤติกรรมที่ต้องอาศัยการประสานงานของประสาทที่ควบคุมกล้ามเนื้อ คือ ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างกล้ามเนื้อกับระบบประสาทโดยทั่วไปมักจะเรียกว่าทักษะ เช่น การรับรู้ ความพร้อมที่จะทำสิ่งต่างๆ การตอบสนองตามแนวทางที่กำหนด ความสามารถด้านกลไก การตอบสนองที่ซับซ้อน ความสามารถในการดัดแปลงสิ่งต่างๆ ให้เหมาะสม ความสามารถในการริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เรียน

วัชรินทร์ ฤกษ์ไร (2551: 21) ได้สรุปว่าการวัดผลทางพลศึกษา หมายถึง การเปรียบเทียบหรือตรวจสอบสิ่งที่ต้องการทราบ เพื่อให้ได้ข้อมูลซึ่งเป็นปริมาณ หรือคุณภาพที่มีความหมายแทนพฤติกรรมโดยใช้เครื่องมือมาตรฐานเป็นตัวบอกให้ทราบ ซึ่งเครื่องมือตัวนั้นก็คือแบบทดสอบ การประเมินผล คือ กระบวนการนำข้อมูลที่ได้จากการวัดผลมาพิจารณาเปรียบเทียบเพื่อการตัดสินใจ และลงผลสรุปออกมาว่าเป็นอย่างไร ลงความคิดเห็นว่าดี สดวก หรือไม่สดวก การประเมินผลเป็นกระบวนการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล

ประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอล

ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ทั้งในต่างประเทศและประเทศไทย เป็นกีฬาที่เล่นกันมานานแล้ว ดังประวัติความเป็นมาดังนี้ bal of Singapore (กรมพลศึกษา. 2555: 4-6; อ้างอิงจาก Football of Singapore. 1997: 26)

คำว่า “ฟุตซอล (Futsal)” เป็นคำที่ใช้เรียกในการแข่งขันระหว่างชาติ มาจากภาษาสเปน และโปรตุเกส ที่ใช้เรียก “ซอคเกอร์ (Soccer)” ว่า “Futbol หรือ Futebol” และคำว่า “ในร่ม (Indoor)” นำมาจากภาษาฝรั่งเศสและภาษาสเปน ที่เรียกว่า “Salon หรือ Sala” เป็นการแข่งขันที่มักเรียกกัน อยู่เสมอๆ ว่าเป็นการเล่น “ฟุตบอล 5 คน (Five-A-Side Football or Soccer)”

กีฬาฟุตซอลใช้เล่นในสนามบาสเกตบอลและสามารถเล่นได้กับพื้นผิวสนามหลายแบบ ลูกบอลที่ใช้มีการกระดอนน้อย ผู้เล่นต้องใช้ความสามารถทางทักษะอย่างมากในการบังคับให้เกิด การเคลื่อนที่ เป็นกีฬาที่พัฒนาให้เกิดทักษะต่างๆ อย่างมาก ต้องการปฏิกิริยาตอบสนองที่รวดเร็ว ความคิดที่ฉับไวและการยิงที่แม่นยำ ทำให้การแข่งขันมีความตื่นเต้นเร้าใจทั้งผู้เล่นและผู้ชม

การเล่นกีฬาฟุตซอลเริ่มแรกนับย้อนหลังไปตั้งแต่ปี ค.ศ. 1930 ที่เมืองมอนเตวิดีโอ ประเทศอูรuguay ในขณะนั้น โจ อัน คาร์ลอส เซเรียนี (Juan Carlos Cerani) ได้คิดค้นการเล่นฟุตบอล 5 คน เพื่อใช้แข่งขันในระดับเยาวชน วาย เอ็ม ซี เอ (Y M C A) การแข่งขันเล่นกันในสนามบาสเกตบอล ทั้งในร่มและกลางแจ้งโดยไม่มีการใช้กำแพงกันด้านข้าง

ต่อมากีฬาฟุตซอลได้ขยายออกไปทั่วโลกในอเมริกา โดยเฉพาะในบราซิล ทักษะต่างๆ ได้ถูก พัฒนาใช้ในการเล่นอย่างเห็นได้ชัดในสไตล์การเล่นของผู้เล่นระดับโลกที่นำไปใช้ในสนามใหญ่ เช่น เปเล่ ซิโก้ โซเครติสเบเบโต และผู้เล่นในระดับดาวเด่นอื่นๆ ของบราซิลอีกหลายคนทีพัฒนาทักษะ จากการเล่นฟุตซอล ในขณะที่บราซิลเป็นจุดศูนย์กลางในการพัฒนาการเล่นกีฬาฟุตซอลอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันฟีฟ่าได้รับเอาการแข่งขันกีฬาฟุตซอลไว้ภายใต้การควบคุมดูแลโดยมีประเทศทั่วโลก กว่า 100 ประเทศ จากยุโรป อเมริกาเหนือ อเมริกากลาง และแคริบเบียน อเมริกาใต้ แอฟริกา เอเชียและโอเชียเนีย ซึ่งมีผู้เล่นกว่า 12 ล้านคน

กีฬาฟุตซอลในต่างประเทศ

กีฬาฟุตซอลมีการแข่งขันอย่างเป็นทางการมาช้านาน ดังรายการต่างๆ ดังนี้
(Football of Singapore. 1997: 26)

ในปี ค.ศ. 1965 มีการแข่งขันระหว่างประเทศครั้งแรก เรียกว่า “การแข่งขันอเมริกาใต้คัพ ครั้งที่ 1” ต่อมามีการแข่งขันอเมริกาใต้คัพอย่างต่อเนื่องมากกว่า 6 ครั้ง จนถึงปี ค.ศ. 1979 ซึ่ง ประเทศบราซิลเป็นประเทศที่ชนะเลิศทุกครั้ง และประเทศบราซิลยังได้รับชัยชนะอย่างต่อเนื่องใน การแข่งขันแพนอเมริกาคัพในปี ค.ศ. 1980 และชนะเลิศอีกครั้งในเวลาต่อมาที่จัดการแข่งขันขึ้นใน ปี ค.ศ. 1984

การแข่งขันชิงแชมป์โลกครั้งที่ 1 จัดขึ้นภายใต้การควบคุมของฟีฟ่า (Fifusa) ซึ่ง ปัจจุบันได้ถูกรวบไว้เป็นสมาชิกอยู่ในฟีฟ่าตั้งแต่ปี 1989 ได้จัดการแข่งขันขึ้นที่เมืองเซาเปาโล ประเทศบราซิล ในปี ค.ศ. 1982 โดยประเทศบราซิลเป็นทีมชนะเลิศและประเทศบราซิลยังคงแสดง ความสามารถได้เช่นเดิมเมื่อเป็นแชมป์อีกสมัยในปี ค.ศ. 1985 ที่ประเทศสเปน แต่มาเสียแชมป์โลก ครั้งที่ 3 ให้แก่ประเทศปารากวัยที่ประเทศออสเตรเลีย ในปี ค.ศ. 1989 ฟีฟ่าได้เข้ามาดำเนินการ สนับสนุนการจัดการแข่งขันโดยตรงที่ประเทศฮอลแลนด์ในปี ค.ศ. 1992 ที่ประเทศอังกฤษ และใน

ปี ค.ศ. 1996 ที่ประเทศสเปน ซึ่งประเทศบราซิลชนะเลิศทั้ง 3 ครั้ง นับเป็นการแข่งขันชิงแชมป์โลก ครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 3 อย่างเป็นทางการภายใต้การควบคุมของฟีฟ่า ต่อมาในปี ค.ศ. 2000 มีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกครั้งที่ 4 ที่ประเทศกัวเตมาลา ทีมชาติไทยได้ผ่านเข้าไปเล่นรอบสุดท้ายชิงแชมป์โลกครั้งนี้ด้วย โดยทีมชนะเลิศได้แก่ ประเทศสเปน ต่อมาในปี ค.ศ. 2008 มีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกครั้งที่ 6 ที่ประเทศบราซิล ทีมชนะเลิศได้แก่ ประเทศบราซิล และในปี ค.ศ. 2012 มีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกครั้งที่ 7 ที่ประเทศไทย โดยทีมชนะเลิศได้แก่ ประเทศบราซิล

กีฬาฟุตซอลในประเทศไทย

การแข่งขันกีฬาฟุตซอลในประเทศไทยเริ่มจัดการแข่งขันอย่างเป็นทางการเมื่อประมาณ ปี พ.ศ. 2535 -2536 โดยความร่วมมือระหว่างสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ กับบริษัท ธิบอค โดยนำทีมสโมสรฟุตบอลระดับถ้วยพระราชทานประเภท ก ซึ่งเป็นระดับสูงสุด เข้าร่วมแข่งขัน ต่อมาประมาณปี พ.ศ. 2540 บริษัท เดอะมอลล์ กรุ๊ป จำกัด ได้เริ่มเข้ามาดำเนินการจัดการแข่งขันร่วมกับสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยใช้ชื่อว่า

“Bangkok Star Indoor Soccer”

ครั้งที่ 1 ปี พ.ศ. 2540 ทีมการทำเรือแห่งประเทศไทย ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ครั้งที่ 2 ปี พ.ศ. 2541 ทีมกรุงเทพมหานคร ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ครั้งที่ 3 ปี พ.ศ. 2542 ได้เชิญทีมจากมหาวิทยาลัยต่างๆ เข้าร่วมการแข่งขัน ทีมชนะเลิศได้แก่ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ครั้งที่ 4 ปี พ.ศ. 2543 ได้เปลี่ยนชื่อการแข่งขันใหม่ “อัมสเตอร์ดัมฟุตซอลชิงแชมป์ประเทศไทย” โดยมีการแข่งขันรอบคัดเลือกจากภาคต่างๆ ในนามทีมจังหวัดและเป็นตัวแทนเข้ามาเล่นรอบสุดท้ายที่เดอะมอลล์บางกะปิ ร่วมกับทีมสโมสรระดับไทยแลนด์ลีก ทีมชนะเลิศได้แก่ ทีมทหารอากาศ

ครั้งที่ 5 ปี พ.ศ. 2544 ทีมการทำเรือแห่งประเทศไทย ได้รับตำแหน่งชนะเลิศ

ครั้งที่ 6 ปี พ.ศ. 2545 ทีมการทำเรือแห่งประเทศไทย ได้รับตำแหน่งชนะเลิศ

ครั้งที่ 7 ปี พ.ศ. 2546 ทีมราชนาวิสโมสร ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ปัจจุบันมีการแข่งขันฟุตซอลในรายการต่างๆ เกิดขึ้นมากมายทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ไทยแลนด์ฟุตซอลลีกเป็นการแข่งขันฟุตซอลลีกสูงสุดในประเทศไทย โดยเริ่มการแข่งขันครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2549 มี 12 ทีม เข้าร่วมการแข่งขัน ต่อมาปี พ.ศ. 2554 เป็นการแข่งขันครั้งที่ 5 ได้มีการเพิ่มจำนวนทีมเป็น 16 ทีม โดยทีมชนะเลิศในแต่ละฤดูกาลได้แก่

ปี พ.ศ. 2549 ทีม ชลบุรีริบลูเวฟ ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ปี พ.ศ. 2550 ทีม การทำเรือแห่งประเทศไทย ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ปี พ.ศ. 2552 ทีม ชลบุรีริบลูเวฟ ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ปี พ.ศ. 2553 ทีม รอส. อาร์แบค ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ปี พ.ศ. 2554 ทีม รอส. อาร์แบค ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ปี พ.ศ. 2555 ทีม รอส. อาร์แบค ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ปี พ.ศ. 2556 ทีม ชลบุรี ธอส. ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ปี พ.ศ. 2557 ทีม ชลบุรีบลูเวฟ ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ปี พ.ศ. 2558 ทีม ชลบุรีบลูเวฟ ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ทักษะพื้นฐานของกีฬาฟุตซอล

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2555: 179-185) เทคนิคการเล่นกีฬาฟุตซอล หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายจัดการหรือบังคับควบคุมลูกบอล ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามที่ต้องการไม่ว่าจะอยู่กับที่หรือในขณะที่เคลื่อนที่ ซึ่งมีองค์ประกอบการฝึกสอนดังนี้

การเลี้ยงลูกบอล

หมายถึง การนำพาหรือการที่ผู้เล่นเคลื่อนที่ไปพร้อมกับลูกบอล โดยใช้ส่วนหนึ่งส่วนใดของเท้าสัมผัสส่วนหนึ่งส่วนใดของลูกบอลให้เคลื่อนที่ไปบนพื้นของสนาม จะช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายและตำแหน่งของคู่ต่อสู้ในสถานการณ์ต่างๆ

ความสำคัญของการเลี้ยงลูกบอล การเลี้ยงลูกบอลเป็นเทคนิควิธีการเล่น การสัมผัสบังคับลูกบอลขณะเดียวกันก็ต้องใช้ทักษะการเคลื่อนไหวเคลื่อนที่ของร่างกายมาผสมผสานเป็นลีลาของผู้เล่นที่แสดงออกเหมือนเป็นศิลปะโดยมีจุดมุ่งหมายของการเลี้ยง คือ

1. การเลี้ยงเพื่อการครอบครองลูกบอล
2. การเลี้ยงเพื่อหลบหรือหลอกคู่ต่อสู้
3. การเลี้ยงเพื่อไปสู่พื้นที่ว่าง

การใช้วิธีไหนนั้นขึ้นอยู่กับเหตุและผลที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะอย่าง ถ้าผู้เล่นมีความชำนาญในการเลี้ยงลูกบอล รู้และเข้าใจในเหตุและผลของการเลี้ยงลูกบอลแต่ละอย่างแล้วก็จะใช้วิธีการได้อย่างถูกต้องทำให้ได้เปรียบในการเล่น และที่สำคัญผู้เล่นควรที่จะฝึกให้ทำได้ทั้งสองเท้า

ชนิดของการเลี้ยงลูกบอล

- การเลี้ยงหรือการพาลูกบอลด้วยฝ่าเท้า
- การเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้า
- การเลี้ยงหรือพาลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก
- การเลี้ยงหรือพาลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

การส่งลูกบอล

หมายถึง การใช้ส่วนหนึ่งส่วนใดของเท้าไปกระทบกับลูกบอล โดยมีการส่งแรงจากสะโพก เพื่อให้ลูกบอลเคลื่อนที่ไปเป้าหมายในทิศทางที่ต้องการ ด้วยการสัมผัสลูกที่ส่วนต่างๆ ของลูกบอล

ความสำคัญของการส่งลูกบอล การส่งเป็นเทคนิคการจัดการกับลูกบอล เพื่อให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการอย่างรวดเร็ว กีฬาฟุตซอลเป็นกีฬาที่ใช้เท้าเพื่อการเล่น ดังนั้น จึงควรฝึกการใช้เท้าส่งลูกบอลให้ได้ทุกส่วนของทั้งสองเท้า

ชนิดของการส่งลูกบอลด้วยเท้า

- การส่งด้วยฝ่าเท้า
- การส่งด้วยหัวรองเท้า
- การส่งด้วยหลังเท้า
- การส่งด้วยข้างเท้าด้านใน
- การส่งด้วยข้างเท้าด้านนอก
- การส่งด้วยสนเท้า

การรับลูกบอล

หมายถึง การที่ผู้เล่นใช้ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายสัมผัสลูกบอลเพื่อที่จะให้ลูกบอลหยุดหรือควบคุมเพื่อที่จะเล่นต่อเนื่อง ยกเว้นการใช้มือและแขนสำหรับผู้เล่น (ผู้รักษาประตูใช้มือและแขนได้)

ความสำคัญของการรับลูกบอล การรับลูกบอล เป็นวิธีการหนึ่งซึ่งถ้าผู้เล่นปฏิบัติได้อย่างดี จะส่งผลต่อการเล่นได้เปรียบเหนือคู่ต่อสู้ จากการส่งต่อให้เพื่อนร่วมทีมยิงประตูหรือเลี้ยงส่งลูกบอลในลักษณะต่างๆ ด้วยตัวเอง การรับลูกบอลจะไม่ใช้แรงเข้าปะทะลูกบอล

- ก่อนจะรับต้องมองเห็นตำแหน่งรอบๆ ตัว
- ส่วนที่จะใช้รับลูกบอลต้องเป็นแนวเดียวกับลูกบอล
- ไม่ใช้แรงปะทะผ่านส่วนที่จะรับลูกบอล (ปฏิบัติตรงข้ามกับการส่ง)
- ลูกบอลต้องอยู่ด้านหน้าภายใต้การครอบครองที่จะเล่นต่อได้
- ก่อนจะรับลูกบอลควรเคลื่อนไหวเคลื่อนที่หลบลูกหรือเพื่อตรวจสอบตำแหน่งของคู่

ต่อสู้ก่อนทุกครั้ง

ชนิดของการรับลูกบอล

1. การรับลูกบอลที่กลิ้งเรียบกับพื้นด้วย

- ฝ่าเท้า
- ข้างเท้าด้านใน
- ข้างเท้าด้านนอก
- หลังเท้า

2. การรับลูกบอลที่ลอยมาในอากาศ (Voiey) ด้วย

- หลังเท้า
- หน้าอก
- หน้าขา
- ข้างเท้าด้านใน
- ข้างเท้าด้านนอก
- ศีรษะ

3. การรับลูกบอลที่กระดอนจากพื้นด้วย (Half-Volley)

- ฝ่าเท้า
- ข้างเท้าด้านใน
- ข้างเท้าด้านนอก
- หน้าแข้ง
- หน้าท้อง

การโหม่ง

หมายถึง การใช้ศีรษะบริเวณหน้าผาก ซึ่งเป็นส่วนที่แข็งที่สุดสัมผัสหรือปะทะลูกบอล เพื่อการส่ง การทำประตูหรือเพื่อป้องกันโดยใช้แรงจากร่างกายผ่านส่วนของร่างกายของหน้าผาก เข้าปะทะแต่ละส่วนของลูกบอลเพื่อให้ลูกบอลพุ่งไปในระดับและทิศทางที่ต้องการ

ความสำคัญของการโหม่งลูกบอล เป็นเทคนิคแบบหนึ่งที่คุณจะใช้เพื่อความสะดวกสบาย ขณะที่ลูกบอลลอยอยู่ในอากาศและเป็นผลมาจากข้อกติกากการเล่น ซึ่งมีข้อกำหนดในการยกเท้าสูงในการเล่น การป้องกันและหรือการทำประตู ถึงแม้ว่าในการเล่นกีฬาฟุตบอลจะใช้น้อยมากแต่ก็ต้องฝึกผู้เล่นให้มีความชำนาญในเทคนิคการโหม่งลูกบอล เพื่อความสะดวกสบายทุกสถานการณ์การเล่น

- ตาต้องมองที่ลูกบอลขณะที่จะโหม่ง
- เอนตัวส่วนบนไปด้านหลังเพื่อเพิ่มแรงและจังหวะ
- ส่วนของลำคอต้องแข็งแรงขณะที่โหม่ง
- ดึงตัวกลับมาใช้หน้าผากปะทะที่ลูกบอล
- จุดสัมผัสอยู่ตรงกลางลูกบอลเพื่อส่งผ่านแรง หรือ
- เหนือเส้นสมมุติกลางลูกเฉียงลงพื้นเพื่อจะทำประตู หรือ
- ปะทะส่วนใต้ลูกบอลเพื่อให้ลอยโด่งเพื่อป้องกัน

ชนิดของการโหม่งลูกบอล

- การโหม่งเพื่อป้องกัน
- การโหม่งเพื่อการส่ง
- การโหม่งเพื่อการทำประตู

การยิงประตู

หมายถึง การส่งลูกบอลเข้าสู่ประตูคู่แข่งหรือฝ่ายตรงข้ามด้วยส่วนต่างๆ ของร่างกาย ตามข้อกำหนดของกติกากการเล่น

ความสำคัญของการยิงประตู ผลของการยิงประตูนำไปสู่ชัยชนะของทีม การยิงประตูสามารถกระทำได้ทั้งลูกบอลที่มาเรียบกับพื้นหรือลูกบอลที่วางนิ่งกับพื้น ลูกบอลที่ลอยมาระดับลำตัวหรือกระดอนจากพื้นและลูกบอลที่ลอยสูงกว่าลำตัว การจะใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเพื่อการทำประตูขึ้นอยู่กับสถานการณ์ จังหวะและโอกาสที่เป็นปัจจัยสนับสนุน ผู้ฝึกสอนต้องจัดการฝึกให้ผู้เล่นปฏิบัติตามจนเกิดเป็นปฏิกิริยาที่ฉับพลันมีความแม่นยำและเต็มไปด้วยพลังในการยิงประตู

ชนิดของการยิงประตู ใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายเช่นเดียวกับการส่งและรับลูกบอล โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์จังหวะและโอกาสว่าจะใช้ส่วนใดในการยิงประตูจึงจะดีที่สุดในขณะนั้น
 คณาธิป จิระสัญญาณสกุล (2548: 89-99) ได้กล่าวเกี่ยวกับทักษะฟุตบอลเอาไว้ดังนี้
 การรับบอล

หลักทั่วไป ทักษะในการรับบอลหรือบังคับบอลหมายถึง การบังคับลูกที่มาในลักษณะต่างๆ ทั้งบนพื้นและในอากาศ เพื่อให้ลูกอยู่ในการครอบครอง เพื่อที่จะสามารถเล่นลูกต่อไปตามความต้องการ การรับลูกหรือหยุดลูกนั้น เป็นเทคนิคอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากในการเล่นฟุตบอล ซึ่งจะต้องฝึกให้มีประสิทธิภาพ หากหยุดลูกไม่อยู่ก็จะทำให้เสียลูกให้แก่ฝ่ายตรงข้ามกันได้ เทคนิค การรับบอล การหยุดบอลหรือรับบอลโดยการใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายมีดังนี้

ข้างเท้าด้านใน

1. ตามองลูกพร้อมกับหันข้างที่ใช้เป็นเท้าหลักเข้าหาลูก
2. ปล่องให้ลูกผ่านลำตัวไปสู่เท้าหลังโดยผ่อนตามแรงเข้าหาของลูกบอลหันข้างเท้าด้านในเข้าหา เมื่อบอลสัมผัสเท้า
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

ข้างเท้าด้านนอก มีวิธีรับบอลดังนี้

1. ตามองลูกพร้อมกับหันข้างที่ใช้เป็นเท้าหลักเข้าหาลูก
2. ปล่องให้ลูกผ่านลำตัวไปสู่เท้าหลังโดยผ่อนตามแรงเข้าหาของลูกบอล หันข้างเท้าด้านนอกเข้าหา เมื่อบอลสัมผัสเท้า
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

หลังเท้า วิธีรับบอล

1. ตามองลูกพร้อมกับหันหน้าเข้าหาลูก
2. ปล่องให้ลูกผ่านลำตัวไปสู่เท้าหลังโดยผ่อนเท้าตามแรงเข้าหาของลูกบอลย่อขาหลักลงจุ่มปลายเท้าที่ใช้หยุดบอลลง เมื่อบอลสัมผัสเท้า
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

ปลายฝ่าเท้า วิธีรับบอล

1. ตามองลูกพร้อมกับหันหน้าเข้าหาลูก
2. หันหน้าเข้าหาลูกพร้อมกับยกเท้าขึ้นสูงจากพื้นเล็กน้อย หงายฝ่าเท้าขึ้นเฉียงประมาณ 35 องศาให้ระดับปลายฝ่าเท้าอยู่ด้านบนของลูก ดันเท้าเข้าหาบอล
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

ฝ่าเท้า วิธีรับบอล

1. ตามองลูกพร้อมกับหันหน้าเข้าหาลูก
2. หันหน้าเข้าหาลูกพร้อมกับยกเท้าขึ้นสูงจากพื้น หงายฝ่าเท้าขึ้นเฉียงประมาณ 35 องศาให้ระดับปลายฝ่าเท้าอยู่ด้านบนของลูก ดันเท้าเข้าหาบอล
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

หน้าขา วิธีรับบอล

1. ตามองลูกพร้อมกับหันหน้าเข้าหาลูก
2. ยกขาขึ้นให้หน้าขาตั้งฉากกับพื้นปล่อยให้บอลสัมผัสกับหน้าขา พร้อมกับลดเข่าต่ำและย่อขาหลักลงตามเพื่อผ่อนแรง และเอาบอลลงพื้น
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้น น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

อก วิธีรับบอล

ยืนแยกเท้าเล็กน้อย หิงน้ำหนักตัวอยู่ที่ปลายเท้าทั้งสองข้าง แอ่นอกเตรียมรับลูก ขณะเดียวกัน ต้องแอ่นหลังเล็กน้อย ตาจ้องมองลูกเมื่อลูกลอยโด้งเข้าหา พยายามเคลื่อนอกเข้ารับ ลูกกลางอก เวลายืดออกรับลูกต้องเกร็งลำตัว พร้อมกับผ่อนหน้าอกลงและย่อลำตัว ปล่อยให้ลูกลงสู่พื้น ด้วยความนุ่มนวล

ศีรษะ วิธีรับบอล

1. หันหน้าเข้าหาลูกตามองที่ลูก
2. เท้าทั้งสองข้างยืนขนานกัน ต้องใช้เท้าข้างใดข้างหนึ่งอยู่หน้า อีกข้างหนึ่งอยู่หลัง
3. ให้ยืดตัวขึ้นใช้ศีรษะรับลูก พอลูกสัมผัสศีรษะให้ย่อตัวลงทันที และพยายามบังคับให้ลูกตกตรงด้านหน้า และให้ลูกลงสู่พื้นอย่างนุ่มนวล หรือจะบังคับให้ไปด้านข้างตามสถานการณ์ก็ได้เพื่อเล่นลูกต่อไป

การเตะ

หลักทั่วไป การเตะบอลมีหลายวิธี คือการเตะกลางอากาศขณะที่ลูกบอลลอยอยู่หรือการเตะบอลขณะที่ลูกบอลหยุดอยู่บนพื้นสนาม โดยพื้นฐานของการเล่นฟุตบอลคือ การใช้เท้าในการเตะ และมีวิธีในการเตะแบบอื่นๆ อีกเช่น การใช้ข้างเท้าด้านใน ด้านนอก ส้นเท้า ปลายรองเท้า และการเตะลูกวอลเลย์ เป็นต้น โดยทั่วไปในการเตะมีหลักทั่วไปคือ การใช้เท้าสัมผัสบอลและส่งบอลไปยังเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ โดยวิธีของลูกที่เคลื่อนที่ไปมีดังนี้

ลูกเรียด คือลูกที่วิ่งไปในแนวระดับพื้น เป็นพื้นฐานของการเตะลูกเพื่อส่งลูกไปยังเป้าหมายที่นิยมใช้มากที่สุด

ลูกโด่ง คือลูกที่ลอยขึ้นสู่อากาศ เพื่อความเร็วของการเคลื่อนที่ของลูก และเพื่อหลบการป้องกันของฝ่ายตรงข้ามได้

เทคนิคการเตะ การเตะลูกของกีฬาฟุตบอลมีหลายแบบ ดังต่อไปนี้

การส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านในเป็นวิธีการเตะบอลที่มีความแม่นยำที่สุดในการเตะ เพราะพื้นข้างเท้าด้านในที่มีสัมผัสพื้นที่ค่อนข้างมากและง่ายแก่การบังคับ วิธีการเตะจะต้องมองลูก ยืนหันข้างเท้าหลักเข้าหาลูก ย่อขาหลักลง กวาดอีกข้างไปด้านหลังลักษณะแบขาออกให้ข้างเท้าด้านในตั้งฉากกับลูกบอล ในทิศทางที่จะเตะไป สูงจากพื้นเล็กน้อย เกร็งเท้าไม่ให้สะบัดและกระแทกไปยังลูกขณะสัมผัสบอล

การเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านนอก วิธีการเตะ จะต้องจ้องมองลูก ยืนหันหน้าเข้าหาลูก ย่อขาหลักลง กวาดอีกข้างไปด้านหลังลักษณะหันปลายเท้าเฉียงไปทางเท้าหลัก ข้างเท้าด้านนอกตั้งฉากกับลูกบอลในทิศทางที่จะเตะไป สูงจากพื้นเล็กน้อย เกร็งเท้าไม่ให้สะบัดและกระแทกไปยังลูกขณะสัมผัสบอล

การเตะด้วยหลังเท้า วิธีการเตะ

1. วางเท้าหลักให้อยู่ด้านข้างของลูกในระดับเดียวกัน
2. ตามองลูก ปลายเท้าจุ่ม ข้อเท้าตึง เข่ายึดอยู่เหนือลูก
3. เหวี่ยงเท้าแค่ระดับสะโพก พร้อมกับเตะลูกด้วยหลังเท้า ลำตัวโน้มตัวไปข้างหน้า
4. พยายามให้เท้าสัมผัสส่วนกลางของลูก และเท้าที่เตะไปแล้วให้ปลายเท้าชี้ไปตาม

ทางที่ลูกไป

การเตะลูกด้วยหัวรองเท้า วิธีการเตะ

1. ตามองลูก วางเท้าหลักให้อยู่ในระดับต่ำกว่าลูก
2. ใช้หัวรองเท้าเตะตรงกึ่งกลางของลูก โดยไม่จำเป็นต้องเหวี่ยงขาไปด้านหลัง

มากนัก

3. เกร็งข้อเท้าและปลายเท้าไม่ให้สะบัดเวลาสัมผัสบอล

ลูกนี้นิยมใช้ในการยิงประตูในสถานการณ์ที่คับขัน มีพื้นที่น้อย แบะไม่สามารถเหวี่ยงขาไปด้านหลังมากนัก ลักษณะของลูกจะเคลื่อนที่เร็วและแรงยกแก่การป้องกันของฝ่ายตรงข้าม

การเตะลูกด้วยปลายฝ่าเท้า วิธีการเตะ

1. ตามองลูกพร้อมกับหันหน้าเข้าหาลูก
2. หันหน้าเข้าหาลูกพร้อมกับยกเท้าขึ้นสูงจากพื้น หงายฝ่าเท้าขึ้นเฉียงประมาณ

35 องศา ให้ระดับตรงกลางฝ่าเท้าอยู่ด้านบนของลูก กระแทกฝ่าเท้าให้สัมผัสเหนือบอล

3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก ใช้ในการเตะเพื่อให้ได้ระยะทางไกลๆ และเพื่อความแม่นยำของทิศทางในการส่ง

การส่งบอล ลักษณะของการส่งบอลจากผู้เล่นไปยังผู้เล่นอีกคนหนึ่ง สามารถกระทำได้หลายวิธี การส่งบอลสามารถส่งโดยการเตะ การใช้ศีรษะโหม่ง หรือส่วนของร่างกาย (ตามกติกา) ได้ โดยการพยายามบังคับให้ไปยังทิศทางหรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ด้วยวิธีของลูกต่างๆ ได้แก่ ลูกเรียด หรือลูกโค้ง

การยิงประตู การยิงประตูของกีฬาฟุตบอลมีหลายแบบ ดังต่อไปนี้

1. การยิงประตูด้วยลูกหลังเท้า
2. การยิงประตูด้วยหัวรองเท้า
3. การยิงประตูด้วยปลายฝ่าเท้า
4. การยิงประตูด้วยข้างเท้าด้านใน
5. การยิงลูกด้วยข้างเท้าด้านนอก
6. การยิงประตูด้วยสนเท้า
7. การยิงประตูแบบลูกวอลเลย์
8. การยิงประตูด้วยศีรษะ
9. การยิงประตูด้วยเข่า
10. การยิงประตูด้วยอวัยวะของร่างกายอื่นๆ ตามสถานการณ์ (โดยห้ามใช้มือ)

การเลี้ยงบอล

หลักทั่วไป การเลี้ยงบอลนับเป็นหัวใจสำคัญของนักฟุตบอล เพราะหากนักกีฬาขาดทักษะการเลี้ยงบอลจะทำให้เสียโอกาสต่างๆ ได้ง่าย แม้แต่การทำประตู การเลี้ยงลูกบอลยังเป็นการแสดงออกถึงขีดความสามารถและความชำนาญในการเล่น หรือทักษะพื้นฐานของผู้เล่นได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังมีการหลอกล่อเพื่อพลิกแพลงต่างๆ ตามจังหวะและโอกาสที่จะอำนวยให้ในการหลอกล่อคู่ต่อสู้นั้นๆ ผู้ที่จะเลี้ยงลูกบอลได้ดีนั้นจะต้องมีทักษะเบื้องต้นของการเล่นฟุตบอลที่ดี นักกีฬาที่มีความสามารถและชำนาญในการเล่นจะใช้วิธีการเลี้ยงลูกที่เหมาะสม และสะดวกในระดับและจังหวะของลูกบอลต่างๆ กันได้อย่างถูกต้องรวดเร็วและแน่นอน โดยลูกที่เลี้ยงนั้นอยู่ในการครอบครองและพร้อมที่จะเล่นต่อไปได้ตามความต้องการ

ข้อควรปฏิบัติในการเลี้ยงบอล

1. ลูกบอลต้องอยู่ข้างหน้า
2. ตาต้องจ้องมองลูกจนกว่าจะเขี่ยได้แล้ว
3. ถ้าใช้ข้างเท้าด้านนอกเขี่ยลูกให้หัวแม่เท้าบิดเข้าด้านใน ขณะเขี่ยลูกและศูนย์ถ่วงของน้ำหนักตัวอยู่เหนือลูก ใช้ข้างเท้าด้านนอกเขี่ยลูกให้พุ่งตรงไปข้างหน้า
4. ถ้าใช้ข้างเท้าด้านในเขี่ยลูก ต้องแบะปลายเท้าออกด้านนอก และศูนย์ถ่วงของน้ำหนักตัวอยู่เหนือลูก ใช้ข้างเท้าด้านในเขี่ยลูกให้เฉียงไปข้างหน้า

ข้อควรจำ

1. อย่าเลี้ยงลูกผ่านแนวต้านทานเข้าไปโดยลำพัง
2. ต้องหาโอกาสส่งลูกให้เพื่อนร่วมทีมให้ได้ก่อนถูกแย่ง
3. ต้องดูตำแหน่งของผู้เล่นฝ่ายตรงกันข้ามก่อนที่จะกำหนดทิศทางที่จะเลี้ยง
4. พยายามใช้การเขี่ยลูกไม่ให้ห่างจากตัวมากเกินไป
5. พยายามเอนตัวไปด้านหน้าโดยให้ศูนย์ถ่วงน้ำหนักตัวอยู่เหนือลูก

เทคนิคการเลี้ยงบอล

การเลี้ยงลูกหรือบังคับลูกสามารถปฏิบัติด้วยวิธีต่างๆ ดังนี้

- การเลี้ยงลูกด้วยข้างเท้าด้านใน
- การเลี้ยงลูกด้วยข้างเท้าด้านนอก
- การเลี้ยงลูกด้วยหลังเท้า
- การเลี้ยงลูกด้วยหน้าอก
- การเลี้ยงลูกด้วยฝ่าเท้า

การโหม่งบอล

การโหม่งลูก คือการเล่นลูกด้วยหน้าผากขณะที่ลูกกำลังลอยอยู่ในอากาศ เป็นการเล่นที่ได้เปรียบกว่าการเล่นด้วยเท้าเพราะมีโอกาสที่จะได้ลูกบอลมาครอบครองหรือส่งให้ผู้เล่นฝ่ายตนได้ในระยะสั้น ก่อนการใช้เท้าการโหม่งที่ดีนั้นต้องโหม่งลูกลงสู่พื้น ทั้งนี้เพื่อบังคับลูกให้เข้าสู่วิถีการเล่นโดยเร็ว การใช้ศีรษะโหม่งลูกให้ใช้หลักการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติ การโหม่งจะต้องใช้สายตาทอดดูลูกเพื่อให้เกิดความแม่นยำ จำเป็นจะต้องได้รับการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นมากที่สุด การโหม่งที่ดีและปลอดภัยที่สุด และเป็นส่วนที่เหมาะสมในการเคลื่อนไหวไปข้างหน้า พร้อมกับลำตัวที่โหม่งลูกมีวิธีการดังนี้

1. ตาจ้องมองที่ลูกตลอดเวลาจนกว่าลูกจะสัมผัสกับหน้าผาก
2. วิ่งเข้าหาลูกและกระโดดพุ่งขึ้นให้สูงที่สุด โดยใช้เท้าทั้งสองข้างเหยียดตรงพร้อมกับกางแขนออกเพื่อทรงตัว
3. เกร็งคอและยืดหัวออกไป ใช้หน้าผากกระแทกลูกพร้อมกับกอดคางลงเข้าหาอก กดลูกลงสู่พื้นด้วยหน้าผาก ในการที่จะบังคับลูกให้ไปทางด้านข้างตามต้องการจะต้องเอี้ยวคอไปในทิศทางที่ต้องการขณะที่ลูกถูกหน้าผาก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้หลักสูตรพลศึกษา

สุขภาพ หรือสุขภาวะ หมายถึง ภาวะของมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางกาย ทางจิต ทางสังคม และทางปัญญาหรือจิตวิญญาณ สุขภาพหรือสุขภาวะจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเกี่ยวข้องกับทุกมิติของชีวิต ซึ่งทุกคนควรจะได้เรียนรู้เรื่องสุขภาพ เพื่อจะได้มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเจตคติ คุณธรรมและค่านิยมที่เหมาะสม รวมทั้งมีทักษะปฏิบัติด้านสุขภาพจนเป็นกิจนิสัยอันจะส่งผลให้สังคมโดยรวมมีคุณภาพ

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมาย เพื่อการดำรงสุขภาพ การสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน

สุขศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรมค่านิยมและการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกัน

พลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม และกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกายจิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้ง สมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

สาระที่เป็นกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ประกอบด้วย

การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องธรรมชาติของการเจริญเติบโต และการพัฒนาการของมนุษย์ ปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโต ความสัมพันธ์เชื่อมโยงในการทำงานของ ระบบต่างๆ ของร่างกาย รวมถึงวิธีปฏิบัติตนเพื่อให้เจริญเติบโตและมีพัฒนาการที่สมวัย

ชีวิตและครอบครัวผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องคุณค่าของตนเองและครอบครัว การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ความรู้สึกทางเพศ การสร้างและรักษาสัมพันธภาพกับ ผู้อื่น สุขปฏิบัติทางเพศ และทักษะในการดำเนินชีวิต

การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากลผู้เรียนได้เรียนรู้ เรื่องการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ การเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา ทั้งประเภทบุคคล และ ประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งไทยและสากล การปฏิบัติตามกฎ กติกา ระเบียบ และข้อตกลงใน การเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬาและความมีน้ำใจนักกีฬา

การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรคผู้เรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับหลัก และวิธีการเลือกบริโภคอาหาร ผลิตภัณฑ์และบริการสุขภาพ การสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ และการป้องกันโรคทั้งโรคติดต่อและโรคไม่ติดต่อ

ความปลอดภัยในชีวิต ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ทั้งความเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุความรุนแรงอันตรายจากการใช้ยาและสารเสพติด รวมถึงแนวทาง ในการสร้างเสริมความปลอดภัยในชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจมีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. วิเคราะห์ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่างๆ ในการเล่นกีฬา	- ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในการเล่นกีฬา - การวิเคราะห์ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่างๆ ในการเล่นกีฬา
2. ใช้ความสามารถของตนเพื่อเพิ่มศักยภาพของทีม คำนึงถึงผลที่เกิดต่อผู้อื่นและสังคม	- การใช้ความสามารถของตนในการเล่นกีฬาเพื่อเพิ่มศักยภาพของทีม โดยคำนึงถึงผลที่เกิดต่อผู้อื่นและสังคม
3. เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคล/คู่ กีฬาประเภททีมได้อย่างน้อย ๑ ชนิด	- กีฬาประเภทบุคคล/คู่ ประเภททีมเช่น ฟุตบอล รักบี้ฟุตบอล ยิมนาสติก ลีลาศ ซอฟท์บอล เทนนิส เซปักตะกร้อ มวยไทย กระบี่กระบองพลอง จัว
4. แสดงการเคลื่อนไหวได้อย่างสร้างสรรค์	- การเคลื่อนไหวที่สร้างสรรค์ เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ เชียร์ลีดเดอร์
5. เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการนอกโรงเรียน และนำหลักการแนวคิดไปปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนและสังคม	- การนำหลักการและแนวคิดของกิจกรรมนันทนาการไปปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนและสังคม

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่เหมาะสมกับตนเอง อย่างสม่ำเสมอ และใช้ความสามารถของตนเองเพื่อศักยภาพของทีม ลดความเป็นตัวตนคำนึงถึง ผลที่เกิดต่อสังคม	- การออกกำลังกายด้วยวิธีที่ชอบ เช่น ฝึกกายบริหารแบบต่างๆ ซึ่งจัดการการออกกำลังกายจากการทำงานในชีวิตประจำวัน การรำกระบอง รำมวยจีน - การเล่นกีฬาประเภทบุคคล และประเภททีม - การใช้ความสามารถของตนในการเพิ่มศักยภาพของทีมในการเล่นกีฬาและการเล่นโดยคำนึงถึงประโยชน์ต่อสังคม - การวางแผนกำหนดกิจกรรมการออกกำลังกาย และเล่นกีฬา
2. อธิบายและปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิ กฎ กติกา กลวิธี ต่างๆ ในระหว่างการเล่น การแข่งขันกีฬากับผู้อื่น และนำไปสรุปเป็นแนวปฏิบัติและใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างต่อเนื่อง	- สิทธิ กฎกติกาการเล่นกีฬา - กลวิธี หลักการรุก การป้องกันอย่างสร้างสรรค์ในการเล่นและแข่งขันกีฬา - การนำประสบการณ์จากการเล่นกีฬาไปใช้ในชีวิตประจำวัน
3. แสดงออกถึงการมีมารยาทในการดู การเล่น และการแข่งขันกีฬา ด้วยความมีน้ำใจนักกีฬา และนำไปใช้ปฏิบัติทุกโอกาส จนเป็นบุคลิกภาพที่ดี	- การปฏิบัติตนในเรื่องมารยาทในการดู การเล่น การแข่งขัน ความมีน้ำใจนักกีฬา - บุคลิกภาพที่ดี
4. ร่วมกิจกรรมทางกายและเล่นกีฬาอย่างมีความสุข ชื่นชมในคุณค่าและความงามของการกีฬา	- ความสุขที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย และเล่นกีฬา - คุณค่าและความงามของการกีฬา

ความบกพร่องทางการได้ยิน

ความหมายของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ไพวัลย์ แสงสุนทร (อ้างถึง สุชา 2525: 51) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “หูหนวก” “หูตึง” ไว้ว่า คนหูหนวก หมายถึงบุคคลที่สูญเสียการได้ยินไป จะได้ยินบ้างก็เป็นเพียงเสียงบริสุทธิ์ ซึ่งเกินกว่า 90 เดซิเบล ไม่สามารถได้ยินเสียงคำพูดได้ แม้จะใส่เครื่องช่วยฟังก็ช่วยอะไรไม่ได้มากนัก คนหูตึง หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการได้ยิน แต่ยังมีโอกาสได้ยินและเข้าใจภาษาพูดเมื่อมีเสียงดังขึ้นกว่าเดิมหรือ พูดเสียงดังขึ้นก็จะได้ยินจำเป็นต้องใส่เครื่องช่วยฟัง จึงจะทำให้รับฟังเสียงคำพูดชัดเจนขึ้นสามารถสนทนาได้ บุคคลประเภทนี้สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 ถึง 90 เดซิเบล

ผดุง อารยะวิญญู (2542: 11) ได้อธิบายความหมายของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า คนหูตึง หมายถึง คนที่สูญเสียความสามารถในการได้ยิน แต่ไม่ถึงกับสูญเสียทั้งหมด หากใช้เครื่องช่วยฟังแล้วจะสามารถได้ยินเสียง โดยสามารถได้ยินเสียงที่มีความดังตั้งแต่ 26 เดซิเบล ถึงเสียงที่มีความดัง 90 เดซิเบล เมื่อวัดโดยใช้เสียงบริสุทธิ์ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรท์ ในหูข้างที่ดีกว่า คนหูหนวก หมายถึงคนที่สูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบลขึ้นไป วัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรท์ ในหูข้างที่ดีกว่า คนเหล่านี้ไม่สามารถใช้การได้ยินให้เป็นประโยชน์ในการฟังอย่างเต็มประสิทธิภาพ

พูนพิศ อมาตยกุล (2545: 6) กล่าวถึง บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แบ่งประเภททางการศึกษาเป็น 2 ประเภท คือ

1. หูตึง หมายถึง ผู้ที่มีการได้ยินเหลืออยู่บ้าง สามารถได้ยินไม่ว่าจะใส่เครื่องช่วยฟัง (Hearing Aids) หรือไม่ก็ตาม
2. หูหนวก หมายถึง ผู้ที่สูญเสียการได้ยินมากๆ ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป ไม่สามารถได้ยินเสียงพูดดังๆ อาจรับรู้เสียงบางเสียงได้จากการสั่นสะเทือน

ศรีสุรัตน์ เป็ยนเปี่ยมสิน (2537: 12) ได้สรุปนิยามความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า เด็กที่เกิดมาแล้วไม่สามารถได้ยินเสียง หรือได้ยินเสียงเพียงเล็กน้อย หรือเด็กที่สูญเสียการได้ยิน เมื่อยังอยู่ในวัยทารก ก่อนที่จะเรียนภาษา และการพูดนั้นจัดเป็นพวกหูหนวกโดยกำเนิด ส่วนผู้ที่เกิดมาได้ยินเสียงตามปกติ และเมื่อถึงวัยอันสมควรก็สามารถแปลงเสียงพูด สามารถเข้าใจคำพูดของผู้อื่นได้ แล้วมาสูญเสียการได้ยิน ก็จัดเป็นพวกหูหนวกภายหลัง ส่วนพวกที่หูตึงนั้น หมายถึง ผู้ที่สูญเสียการได้ยินบ้าง ไม่ว่าการเสียการได้ยินนั้นจะเป็นมาแต่กำเนิด หรือปรากฏในช่วงหลังของชีวิตก็ตาม

สุรินทร์ ยอดคำแปง (2543: 40) เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (Children with Hearing Impaired)

1. เด็กหูตึง หมายถึง ผู้ที่สูญเสียการได้ยินถึงขนาดที่ทำให้มีความยากลำบากจนไม่สามารถเข้าใจคำพูด และการสนทนา แต่ไม่ถึงกับหมดโอกาสที่จะเข้าใจภาษาพูดจากการได้ยินด้วยหูเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีเครื่องช่วยฟัง บ่งตามระดับการได้ยิน ซึ่งอาศัยเกณฑ์การพิจารณาอัตราความบกพร่องของหู โดยใช้ค่าเฉลี่ยจากการได้ยินที่ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 รอบต่อวินาที (เฮิรท์: Hz) ในหูข้างที่ดีกว่า จำแนกได้ 4 กลุ่ม คือ

1.1 เด็กหูตึงระดับน้อย มีการได้ยินเฉลี่ย 26 – 40 เดซิเบล (db) เด็กจะมีปัญหาในการรับฟังเสียงเบาๆ เช่น เสียงกระซิบ หรือเสียงจากที่ไกลๆ

1.2 เด็กหูตึงระดับปานกลาง มีการได้ยินเฉลี่ยระหว่าง 41 – 55 เดซิเบล (db) เด็กจะมีปัญหาในการรับฟังเสียงพูดคุยที่ตั้งในระดับปกติที่มีระยะห่าง 3 – 5 ฟุต และไม่เห็นหน้าผู้พูด ดังนั้นเมื่อพูดคุยด้วยเสียงธรรมดาจะไม่ได้ยิน หรือได้ยินไม่ชัด จับใจความไม่ได้ และมีปัญหาในการพูดเล็กน้อย เช่น พูดไม่ชัด ออกเสียงเพี้ยน พูดเสียงเบา หรือเสียงผิดปกติ

1.3 เด็กหูตึงระดับมาก มีการได้ยินเฉลี่ยระหว่าง 56 – 70 เดซิเบล (db) เด็กจะมีปัญหาในการรับฟัง และเข้าใจคำพูด เมื่อพูดคุยกันด้วยเสียงดังเต็มที่ก็ยังไม่ได้ยิน มีปัญหาในการรับฟังเสียงหลายเสียงพร้อมกัน มีพัฒนาการทางภาษา และการพูดช้ากว่าปกติ พูดไม่ชัด เสียงเพี้ยน บางคนไม่พูด

1.4 เด็กหูตึงระดับรุนแรง มีการได้ยินเฉลี่ยระหว่าง 71 – 90 เดซิเบล (db) เด็กจะมีปัญหาในการรับฟังเสียงและการเข้าใจคำพูดอย่างมาก เด็กจะสามารถได้ยินเฉพาะเสียงที่ดังใกล้หูในระยะ 1 ฟุต การพูดคุยด้วยต้องตะโกน หรือใช้เครื่องขยายเสียงจึงจะได้ยิน เด็กจะมีปัญหาในการแยกเสียง เด็กมักพูดไม่ชัด และมีเสียงผิดปกติ บางคนไม่พูด

จากที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ สามารถแยกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ หูหนวก หมายถึง ผู้ที่สูญเสียการได้ยิน ไม่สามารถได้ยินเสียงใดๆ เลยถึงจะใส่เครื่องช่วยฟังก็ตามแต่ และหูตึง หมายถึง ผู้ที่สูญเสียการได้ยินบางส่วน จะได้ยินเสียงบางอย่างได้ไม่ชัด อาจจับใจความไม่ได้ ใส่เครื่องช่วยฟังแล้ว อาจสามารถช่วยในการฟังได้ดีขึ้นกว่าปกติ

ประเภทของความพิการ

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้มีประกาศกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา โดยแยกออกเป็นประเภทของคนพิการ ไว้ดังต่อไปนี้

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น
2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
4. บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ
5. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
6. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา
7. บุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรม หรืออารมณ์
8. บุคคลออทิสติก
9. บุคคลพิการซ้อน

บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีการจำแนกออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. คนหูหนวก หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการได้ยินมากจนไม่สามารถเข้าใจการพูดผ่านทางทางการได้ยิน ไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟัง ซึ่งโดยทั่วไปหากตรวจการได้ยินจะมีการสูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบล ขึ้นไป

2. คนหูตึง หมายถึง บุคคลที่มีการได้ยินเหลืออยู่เพียงพอที่จะได้ยินการพูดผ่านทางการยิน โดยทั่วไปจะใส่เครื่องช่วยฟัง ซึ่งหากตรวจวัดการได้ยินจะมีการสูญเสียการได้ยินน้อยกว่า 90 เดซิเบล ลงมาถึง 26 เดซิเบล

กฤษฎา เลิศสุขประเสริฐ (2530: 20 – 22) การที่มีความผิดปกติ หรือโรคของหูเกิดขึ้น ที่ใดที่หนึ่ง ก็จะมีผลกระทบต่อการรับฟังเสียงเกิดเป็นลักษณะของการได้ยินที่ผิดปกติ เราสามารถจำแนกประเภทของความผิดปกติตามหน้าที่การรับฟังเสียงออก ได้ดังนี้

1. Conductive hearing impairment (การนำเสียงเสื่อม) เป็นความผิดปกติของการได้ยินที่เกิดขึ้นเนื่องจากมีโรคหรือความพิการของหูชั้นนอก และ/หรือหูชั้นกลาง เช่น แก้วหูทะลุ หูน้ำหนวก เป็นต้น

2. Sensorineural hearing impairment (ประสาทหูเสื่อม) เป็นความผิดปกติของการได้ยินที่เกิดเนื่องจากมีโรค หรือความพิการที่หูชั้นใน หลัง Oval window เข้าไป เช่น ประสาทหูเสื่อมจากการแพ้ยา ประสาทหูเสื่อมจากเสียงระเบิด เป็นต้น

3. Mixed hearing impairment (ความผิดปกติแบบผสม) เป็นความผิดปกติของการได้ยินที่เกิดขึ้นเนื่องจากมีโรค หรือความพิการที่หูชั้นนอก และ/หรือหูชั้นกลางร่วมกับหูชั้นใน เช่น ประสาทหูเสื่อมจากเสียงระเบิดและมีแก้วหูฉีกขาด ประสาทหูเสื่อมในคนแก่ร่วมกับหูน้ำหนวก เป็นต้น

4. Functional hearing impairment (Malingering) ความผิดปกติของการได้ยินอันเนื่องมาจากจิตใจ เช่น แกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน ในผู้ป่วยคดีเพื่อเรียกร้องหรือต่อรอง เป็นต้น บางตำราอาจใช้คำว่า Pseudohypacusis

5. Central hearing impairment เป็นความผิดปกติของการได้ยินที่เนื่องมาจากความพิการทางสมอง ทำให้ศูนย์กลางรับฟังเสียงในสมองใช้การไม่ได้ เมื่อเสียงผ่านเข้ามาก็ไม่สามารถแปลความหมายของเสียง และไม่เข้าใจเสียงนั้น เช่น เส้นโลหิตในสมองแตก เป็นต้น

ในการคำนวณระดับความผิดปกติของการได้ยิน จำเป็นต้องใช้ปริมาณของการได้ยินในช่วงความถี่ระหว่าง 500-2,000 Hz มาเป็นหลักพิจารณา เนื่องจากเป็นช่วงความถี่ของคำพูดซึ่งจำเป็นต่อการฟังในชีวิตประจำวัน ดังนั้นจึงแบ่งระดับของความผิดปกติของการได้ยินเป็น 3 ระดับ คือ

1. การได้ยินปกติ (Normal hearing) หมายความว่า การได้ยินเสียงซึ่งเมื่อทำการวัดการได้ยินโดยใช้เสียงบริสุทธิ์ (Pure tone) ที่ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 Hz โดยใช้วิธีการอันถูกต้องแล้ว ได้ผลค่าเฉลี่ยของความไวอันที่น้อยที่สุด (Hearing threshold) ไม่เกิน 25 เดซิเบล ค่ามาตรฐานระหว่างชาติ (ISO 1964)

2. หูตึง (Hearing loss) หมายความว่า การได้ยินเสียงซึ่งเมื่อทำการวัดการได้ยินเสียงด้วยเสียงบริสุทธิ์ที่ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 Hz โดยใช้วิธีการวัดอันถูกต้องแล้ว ได้ผลค่าเฉลี่ยของความไวอันที่น้อยที่สุด เป็นค่าเกินกว่า 25 เดซิเบล แต่ไม่เกิน 90 เดซิเบล ค่ามาตรฐานระหว่างนานาชาติ (ISO 1964)

3. หูหนวก (Deafness) หมายความว่า การได้ยินเสียงซึ่งเมื่อทำการวัดการได้ยินด้วยเสียงบริสุทธิ์ที่ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 Hz โดยใช้วิธีการอันถูกต้องแล้ว ได้ผลค่าเฉลี่ยของความไวอันที่น้อยที่สุด เกินกว่า 90 เดซิเบล ค่ามาตรฐานระหว่างนานาชาติ (ISO 1964)

การแบ่งระดับของความผิดปกติของการได้ยิน (ค่าเดซิเบลเป็นค่ามาตรฐานระหว่างชาติ ISO 1964)

Modified for Goodman 1965 cited in Handbook of Clinical Audiology by Jack Katz 1978

ประเภทของการได้ยิน	ค่าเฉลี่ยความไว ณ ตำแหน่ง 500 – 2,000 Hz (เป็น dB)	ความสามารถในการฟัง
หูปกติ (Normal limits)	-10 ถึง 25	ไม่ลำบากในการรับฟังคำพูด
หูตึงน้อย (Mild hearing loss)	26 – 40	ไม่ได้ยินเสียงพูดเบาๆ
หูตึงปานกลาง (Moderate hearing loss)	41 – 55	พอที่จะเข้าใจคำพูดในระดับความดังปกติในระยะ 3-5 ฟุต
หูตึงมาก (Moderately severe hearing loss)	56 – 70	ต้องพูดด้วยเสียงดังๆ จึงจะเข้าใจ แต่จะมีความลำบากในการฟังขณะอยู่ในที่ๆ มีเสียงจ่อแจ
หูตึงอย่างรุนแรง (severe hearing loss)	71 – 90	อาจจะได้ยินเสียงตะโกนในระยะ 1 ฟุต แต่ไม่เข้าใจ
หูหนวก (Deafness)	90+	เสียงตะโกนก็ไม่ได้ยิน

วิธีการสื่อความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เนื่องจากเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาในการสื่อความหมาย ไม่ว่าจะเป็นการสื่อความหมายระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องด้วยตนเอง หรือการสื่อความหมายระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ จึงมีผู้คิดค้นวิธีสื่อความหมายขึ้น เพื่อให้เด็กประเภทนี้สามารถสื่อสารได้ วิธีสื่อสาร ที่ใช้กันแพร่หลายมีดังนี้

1. การพูด (Speech) ใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่มากนัก เหมาะสำหรับเด็กหูตึงเล็กน้อยไปถึงหูตึงปานกลาง หากเด็กหูตึงมาก หรือหูหนวกจะใช้วิธีสื่อสารด้วยการพูดไม่ได้
2. ภาษามือ (Sign Language) เหมาะสำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินมาก หรือหูหนวก เด็กเหล่านี้ไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นด้วยการพูด จึงควรใช้ภาษามือแทน ผู้ที่จะเข้าใจภาษามือได้ ต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษามือ

ภาษามือเป็นระบบสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก “ผู้พูด” จะใช้มือทั้งสองข้างแสดงท่าทาง หรือแสดงการวางมือในตำแหน่งต่าง ๆ กัน แต่ละท่า/ตำแหน่งของมือมีความหมาย

3. การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ (Finger spelling) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก ท่ามือแต่ละท่ามีความหมายเท่ากับตัวอักษร 1 ตัวในภาษาไทยตั้งแต่ ก ถึง ฮ เมื่อต้องการสะกดคำหรือประสมตัวอักษร “ผู้พูด” จะแสดงท่ามือของอักขระเหล่านั้นด้วยติดต่อกันจนครบคำ การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือนั้นส่วนมากใช้มือข้างเดียว และมักสะกดคำที่ไม่มีในภาษามือเท่านั้น เช่น ชื่อคน ชื่อสถานที่ เป็นต้น

4. การอ่านริมฝีปาก (Lipreading) หมายถึงการที่ “ผู้ฟัง” พยายามเดาคำพูดโดยการสังเกตจากลักษณะการเคลื่อนไหวริมฝีปากผู้พูด เพื่อให้เข้าใจความหมายตรงกันในเรื่องที่ผู้พูดกล่าวถึง ในบางครั้งอาจต้องสังเกตลักษณะสีหน้าท่าทาง ตลอดจนการเคลื่อนไหว มือ เท้า และลำตัวของผู้พูดด้วย เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำพูดได้ดียิ่งขึ้น การสังเกตการเคลื่อนไหวของผู้พูดในลักษณะนี้ (ประกอบกับการสังเกตการณ์เคลื่อนไหวของริมฝีปาก) เรียกว่า การอ่านคำพูด (Speechreading)

5. ท่าแนะนำคำพูด (Cued speech) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวกโดยผู้พูดจะแสดงท่ามือในลักษณะต่าง ๆ ประกอบคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของการพูดได้ดียิ่งขึ้น ท่ามือที่ใช้ถูกกำหนดไว้อย่างเป็นระบบ แต่ละท่าไว้ในตำแหน่งอื่นๆ และใช้มือเพียงข้างเดียว

6. การสื่อสารรวม (Total communication) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก โดยใช้วิธีสื่อสารหลายวิธีรวมกันกับการพูด หรือใช้วิธีการพูดรวมกับภาษามือ และภาษาอื่นๆ ซึ่งผู้พูดจะพูดและใช้ภาษามือไปพร้อมกับการพูด และในขณะเดียวกัน ก็อาจแสดงความรู้สึกออกทางสีหน้า และใช้ท่าทางอื่นๆ ประกอบ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ฟังเดาความหมายได้ดียิ่งขึ้น นอกจากการพูด การใช้ภาษามือ และการแสดงท่าทางประกอบแล้ว การสื่อสารก็อาจใช้วิธีอ่านริมฝีปาก ท่าแนะนำคำพูด การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ การอ่าน การเขียน หรือวิธีอื่นๆ ก็ได้ การใช้วิธีสื่อสารรวมกันตั้งแต่สองวิธีขึ้นไปเรียกว่า การสื่อสารรวม

วิธีการสื่อสารของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสื่อสารกับคนที่มีการได้ยิน

รังสิตา มะลิ (2545: 23-24) วิธีการสื่อสารของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สื่อสารกับคนที่มีการได้ยินที่ไม่เข้าใจภาษามือมักจะใช้ภาษาท่าทาง การเขียน ภาษามือ การวาดภาพ การใช้ท่าทางประกอบการสื่อสาร และการออกเสียงพูด ซึ่งปัญหาของวิธีการสื่อสารด้วยวิธีการต่างๆ มีดังนี้

1. ภาษาท่าทาง เป็นภาษาทางกาย เป็นภาษาธรรมชาติของคนที่มีการได้ยิน โดยใช้ภาษา สายตา สีหน้า ลักษณะการใช้ท่าทางประกอบ ภาษาท่าทาง เป็นการสื่อสารที่ออกมาจากความรู้สึกที่แท้จริง

2. การพูด บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาทางการพูด อาจพูดไม่ได้หรือพูดไม่ชัด บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาจพูดไม่ได้เลย หากไม่ได้รับการสอบพูดตั้งแต่ในวัยเด็ก

3. การอ่านริมฝีปาก เป็นการรับรู้ทางสายตา โดยดูจากรูปปากของผู้พูด ต้องฝึกฝนทักษะการอ่านริมฝีปาก อย่างไรก็ตามคนหูหนวกไม่สามารถเข้าใจความหมายของการอ่านริมฝีปากได้อย่างเต็มที่ จะเข้าใจเพียง 30-40%

4. การเขียน บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาเกี่ยวกับภาษา เช่น มีความรู้เกี่ยวกับศัพท์ในวงจำกัด เพราะถูกจำกัดโอกาสทางการศึกษา ดังนั้น การเรียงคำเป็นประโยคจึงผิดหลักภาษา ปัญหาการเขียนคล้ายคลึงกับปัญหาการพูดนั่นคือ ยิ่งสูญเสียการได้ยินมากเท่าใด ยิ่งมีปัญหามากขึ้นเท่านั้น

5. ภาษามือ ภาษามือเป็นภาษาจำเป็นมากสำหรับคนหูหนวก คนหูหนวกต้องสอนภาษามือที่ใช้ในชีวิตประจำวันให้แก่เพื่อนร่วมห้อง จะทำให้การสื่อสารได้เข้าใจมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามภาษามือมีคำศัพท์ที่จำกัด ซึ่งในปัจจุบันมีเทคโนโลยีเกิดขึ้นมากมาย ทำให้เกิดศัพท์ใหม่ๆ ขึ้น

6. การวาดภาพหรือการใช้ตัวอย่างประกอบการสื่อสาร การวาดภาพหรือการใช้ตัวอย่างประกอบการสื่อสารเป็นการสื่อสารที่ดึงดูดต่อการเข้าใจ สามารถใช้ความหมายที่เป็นนามธรรม แต่อย่างไรก็ตามอาจจะยุ่งยากในการวาดภาพหรือการหาตัวอย่างประกอบ

พลศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผู้สอนควรพยายามหาวิธีเล่นที่สนุกสนานเพลิดเพลินเพื่อให้เกิดความสนใจ และอยากที่จะเรียนที่จะเล่น การสอนหากกระทำกับนักเรียน สิ่งที่ไม่ควรมองข้ามไปคือ ทุกครั้งที่เด็กสามารถทำได้ถูกต้อง ผู้สอนควรให้กำลังใจ หรือรางวัลกับเด็ก เช่น การยิ้ม การชูนิ้วหัวแม่มือ การตบมือ การผกศีรษะ หรือให้ขนมเล็กๆ น้อยๆ การชมด้วยคำพูดซ้ำๆ ในทางตรงข้าม ถ้าเด็กทำไม่ถูกต้องหรือทำไม่ได้ ไม่ควรดุหรือแสดงท่าทางเกรี้ยวกราดทำเบือนหน้า เพราะทำให้เด็กเสียกำลังใจ ท้อแท้ และเบือนหน้าต่อการฝึก ละอ อ ชูจิตร์ และประวีณ ดุลยธรรม (จรรยาพร ธรินทร์. 2526; อ้างอิงจาก ละอ อ ชูจิตร์; และประวีณ ดุลยธรรม. 2520) โดยเฉพาะในเด็กหูหนวกมาก หรือในเด็กหูหนวกสนิท การสอนยิ่งยากขึ้นตามลำดับ หลักการสอนคนหูหนวก นักการศึกษาทางการศึกษาคนหูหนวกได้ค้นคว้าวิธีการสอนไว้ 2 วิธีดังนี้

1. การสอนแบบใช้ริมฝีปาก (Oralism) คือการสอนพูดโดยเฉพาะ ให้หัดใช้ริมฝีปาก ล้อคอ ออกเสียง ไม่ใช่ทำท่าทาง

2. การสอนแบบผสม หรือการใช้สื่อสอน โดยใช้หลายๆ วิธีประกอบ ซึ่งได้แก่

2.1 Signing (ภาษาใบ้)

2.2 Finger Spelling (การสะกดด้วยนิ้วมือ)

2.3 Speech (การพูด)

2.4 Lip Readings (อ่านจากปาก)

2.5 Cued Speech (ภาษามือประกอบการสอนพูด)

การสอนในกิจกรรมพลศึกษาจำเป็นต้องสอนแบบสาธิต เพราะเป็นธรรมชาติ เห็นได้ชัดเจน และเข้าใจง่าย โดยเฉพาะผู้สอนที่หุบกติ การสอนด้วยวิธีใช้ภาษาไป หรือการสะกดนิ้วมืออย่างเดียว จะรู้สึกผิดปกติ อึดอัดใจ จำเป็นต้องพูดประกอบการใช้ภาษาไป และการสะกดนิ้วมือด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

โคเวค (Barrow. 1979: 284 – 285; Citting Kovacx. n.d.) ได้ศึกษาแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถโดยทั่วไปในกีฬาฟุตบอล และเจาะจงให้เป็นพื้นฐานในกีฬาฟุตบอล เพื่อทำนายความสามารถก่อนที่จะลงเล่นในสนามจริง แบบทดสอบที่ใช้คือ การเตะบอลโดยใช้เท้า เข้า ต้นขา ไหล่ ศีรษะ หรือใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายได้ทุกส่วน ยกเว้น มือและแขน โดยเตะให้ได้มากที่สุด ภายในเวลา 45 วินาที ในพื้นที่วงกลมรัศมี 9 ฟุต การเตะบอลอนุญาตให้ลูกฟุตบอลกระดอนพื้นได้ 4 ครั้ง ครั้งละ 45 วินาที ให้มีการพักระหว่างการทดสอบแต่ละครั้ง การคิดคะแนนจะคิดรวมผลการเตะบอลทั้ง 4 ครั้ง การศึกษาความเที่ยงตรงแบบทดสอบ ใช้แบบทดสอบของแมคโดแนลด์และการใช้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญอื่นๆ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักกีฬาฟุตบอล 38 คน โดยแบ่งกลุ่ม 3 กลุ่ม ผลการวิจัยปรากฏว่าเกณฑ์ความเที่ยงตรงกับแบบทดสอบของแมคโดแนลด์ของกลุ่มรวม นักกีฬา และผู้เริ่มเล่นมีค่าเท่ากับ 0.71 , 0.43 และ 0.83 ตามลำดับ ส่วนเกณฑ์ความเที่ยงตรงกับบุคคล ประเมินค่าของนักกีฬาและเริ่มเล่นมีค่าเท่ากับ 0.93 , 0.97 และ 0.95 ตามลำดับ ซึ่งแบบทดสอบนี้ จะมีความเที่ยงตรงในกลุ่มผู้เริ่มเล่นมากกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่ทุกกลุ่มมีค่าความเชื่อมั่นสูงใกล้เคียงกัน

แมคโดแนลด์ (สุนทร ศรีเกตุ. 2542: 41; อ้างอิงจาก Johnson; & Nelson. 1974: 267-268; citing McDonald. n.d.) ได้ศึกษาถึงการเตะบอลกระทบฝ่าผืนซึ่งมีความกว้าง 30 ฟุต สูง 11.50 ฟุต ส่วนจุดเตะบอลห่างจากฝ่าผืน 9 ฟุต โดยให้ผู้เข้ารับการทดสอบ พยายามเตะบอลไปกระทบฝ่าผืน ให้ได้จำนวนมากที่สุดในเวลา 30 วินาที ทั้งนี้เพื่อเป็นการทดสอบความสามารถทั่วไปในการเล่นกีฬาฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักศึกษาชายระดับวิทยาลัย ได้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ซึ่งผลปรากฏว่า กลุ่มที่ 1 นักฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 17 คน มีค่าความเที่ยงตรง 0.94 อยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก กลุ่มที่ 2 นักศึกษาระดับปีที่ 2 – 3 จำนวน 18 คน มีความเที่ยงตรง 0.63 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่พอใช้ กลุ่มที่ 3 นักศึกษาระดับปีที่ 1 จำนวน 18 คน มีค่าความเที่ยงตรง .76 อยู่ในเกณฑ์ที่ดี กลุ่มที่ 4 นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยทั่วไป รวมจำนวน 53 คน มีค่าความเที่ยงตรง 0.85 อยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก

งานวิจัยในประเทศ

สมภพ รุ่งเรือง (2547: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับนักเรียนชาย โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นนักเรียนชาย จำนวน 30 คน และกลุ่มตัวอย่างในการสร้างเกณฑ์ เป็นนักเรียน

ชาย จำนวน 200 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือเป็นแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 4 รายการ คือ การครอบครองลูกฟุตบอล การส่งลูกฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการโหม่งลูกฟุตบอล วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ตามวิธีการของเพียร์สัน ผลการศึกษาพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความเป็นปรนัยทางบวกในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.647 - 0.897$)
2. แบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความเชื่อมั่นทางบวกในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.845 - 0.896$)
3. แบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความเที่ยงตรงทางบวกในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.719 - 0.952$)
4. เกณฑ์ปกติในการแบ่งระดับความสามารถของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีระดับความสามารถ 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก

พิชัย กระแสร์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตซอลสำหรับนักเรียนชายระดับประถมศึกษา โรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครขอนแก่น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตซอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับประถมศึกษา โรงเรียนในสังกัดเทศบาลนคร ขอนแก่น และสร้างเกณฑ์มาตรฐานทักษะกีฬาฟุตซอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับประถมศึกษา กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการสร้างแบบทดสอบเป็นนักเรียนชาย ระดับชั้นประถมศึกษา จำนวน 132 คน โรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครขอนแก่น โดยการสุ่มแบบเจาะจง กลุ่มเป้าหมายที่นำมาสร้างเกณฑ์มาตรฐานทักษะกีฬาฟุตซอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับประถมศึกษา คือ นักเรียนชายในระดับประถมศึกษา จำนวน 132 คน โรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครขอนแก่น โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และคะแนนมาตรฐานที่ - ปกติ ผลการวิจัยพบว่า

1. ความตรงของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตซอล สำหรับนักเรียนชายในระดับประถมศึกษา คือ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ

1. รายการแบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตซอลด้วยหลังเท้า เท่ากับ 1.00
2. รายการแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตซอลด้วยฝ่าเท้า เท่ากับ 1.00
3. รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกฟุตซอลด้วยฝ่าเท้า เท่ากับ 0.90
4. รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกฟุตซอลด้วยข้างเท้าด้านใน เท่ากับ 0.91
5. รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกฟุตซอลด้วยหัวรองเท้า เท่ากับ 0.80
6. รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกฟุตซอลด้วยหลังเท้า เท่ากับ 0.89
7. รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกฟุตซอลด้วยข้างเท้าด้านใน เท่ากับ 0.80
8. รายการแบบทดสอบทักษะการยิงลูกฟุตซอลด้วยหลังเท้า เท่ากับ 1.00

9. รายการแบบทดสอบทักษะการยิงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน เท่ากับ 0.94 ตามลำดับ
2. ความตรงเชิงสภาพการ โดยการหาความสัมพันธ์กับแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลของ ชูพันธ์ บุญเทียม มีค่าสัมประสิทธิ์ความต่างเท่ากับ 0.368 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความเที่ยงของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายในระดับประถมศึกษาทั้ง 9 ทักษะ 9 รายการ มีค่าสัมประสิทธิ์ความต่างเท่ากับ คือ
 1. รายการแบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า เท่ากับ 0.91
 2. รายการแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า เท่ากับ 0.97
 3. รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า เท่ากับ 0.85
 4. รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน เท่ากับ 0.84
 5. รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรอกเท้า เท่ากับ 0.97
 6. รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า เท่ากับ 0.95
 7. รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน เท่ากับ 0.98
 8. รายการแบบทดสอบทักษะการยิงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า เท่ากับ 0.88
 9. รายการแบบทดสอบทักษะการยิงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน เท่ากับ 0.94 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1
4. ความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ในระดับประถมศึกษาทั้ง 9 ทักษะ 9 รายการ มีค่าสัมประสิทธิ์ความตรงเท่ากับ คือ
 1. รายการแบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า เท่ากับ 0.94
 2. รายการแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า เท่ากับ 0.98
 3. รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า เท่ากับ 0.87
 4. รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน เท่ากับ 0.89
 5. รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยหัวรอกเท้า เท่ากับ 0.85
 6. รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า เท่ากับ 0.86
 7. รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน เท่ากับ 0.88
 8. รายการแบบทดสอบทักษะการยิงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า เท่ากับ 0.93
 9. รายการแบบทดสอบทักษะการยิงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน เท่ากับ 0.94 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

ชูพันธ์ ทาราตี (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างโปรแกรมการฝึกกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 2 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ สร้างโปรแกรมการฝึกกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 2 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชาย ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 15 คน โรงเรียนบ้านโนนพะยอม ตำบลม่วงหวาน อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2547 กลุ่มเป้าหมายเข้ารับการฝึกตามโปรแกรมการฝึกกีฬาฟุตบอลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ช่วงชั้นที่ 2 รวมระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี และวันศุกร์ ทดสอบทักษะการส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านใน, การรับลูกบอลด้วย ฝ่าเท้า, การเลี้ยงลูกบอลด้วยฝ่าเท้า, การยิงประตูด้วยกึ่งหลังเท้า และการยิงประตูด้วยหลังเท้า ของกลุ่มเป้าหมายก่อนการฝึก และหลังสัปดาห์ที่ 8 นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อศึกษาทักษะกีฬาฟุตบอลก่อน และหลังการฝึก ผลการวิจัยพบว่า

1. การส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านใน โดยก่อนการฝึกสามารถส่งบอลทำได้เฉลี่ย 15.67 ครั้งต่อ 20 นาที หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 แล้วทำได้เฉลี่ย 17.27 ครั้งต่อ 20 วินาที
2. การรับบอลด้วยฝ่าเท้า โดยก่อนการฝึกสามารถรับบอลด้วยฝ่าเท้าทำได้เฉลี่ย 10.53 ครั้งต่อ 20 วินาที หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 แล้วรับบอลทำได้เฉลี่ย 12.60 ครั้งต่อ 20 วินาที
3. การเลี้ยงบอลด้วยฝ่าเท้า โดยก่อนการฝึก การเลี้ยงบอลด้วยฝ่าเท้าของกลุ่มเป้าหมายทำได้เฉลี่ย 11.09 วินาที หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 เวลาลดลงเฉลี่ย 9.97 วินาที
4. การยิงประตูด้วยกึ่งหลังเท้า โดยก่อนการฝึก การยิงประตูด้วยกึ่งหลังเท้าของกลุ่มเป้าหมายทำได้เฉลี่ยได้ 8.20 คะแนน หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ยิงประตูทำได้เฉลี่ยได้ 10.07 คะแนน
5. การยิงประตูด้วยหลังเท้า โดยก่อนการฝึก การยิงประตูด้วยหลังเท้าของกลุ่มเป้าหมายทำได้เฉลี่ย 7.53 คะแนน หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ยิงประตูทำได้เฉลี่ยได้ 8.47 คะแนน

วิจิต สุโพธิ์ (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบและเกณฑ์ปกติ ทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในจังหวัดปทุมธานี แบบทดสอบประกอบด้วย 5 รายการ ได้แก่ การเลี้ยงลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอลกระทบผนัง กระเตะลูกโค้ง การยิงประตู หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 ท่าน หาค่าความเชื่อถือได้จากนักเรียน จำนวน 70 คน โดยวิธีทดสอบซ้ำระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ และหาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ โดยใช้ประเมินจาก 2 ท่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดปทุมธานี โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และหาคะแนนที่ (T-score)

ผลการศึกษาพบว่า 1) แบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล มีค่าความเที่ยงตรง 0.92 ค่าความเชื่อถือได้ 0.87 และค่าความเป็นปรนัย 0.98 2) แบบทดสอบทักษะการโหม่งลูกฟุตบอลมีความเที่ยงตรง 0.92 ค่าความเชื่อถือได้ 0.88 และค่าความเป็นปรนัย 0.98 3) แบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอลกระทบผนัง มีค่าความเที่ยงตรง 0.83 ค่าความเชื่อถือได้ 0.89 และค่าความเป็นปรนัย 0.99 4) แบบทดสอบทักษะการเตะลูกโค้ง มีค่าความเที่ยงตรง 1.00 มีค่าความเชื่อถือได้ 0.87 และค่าความเป็นปรนัย 0.97 5) แบบทดสอบทักษะการยิงประตู มีค่าความเที่ยงตรง 0.92 ค่าความเชื่อถือได้ 0.88 และค่าความเป็นปรนัย 0.95 และได้เกณฑ์ปกติทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในจังหวัดปทุมธานี

สรุปได้ว่า แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ทดสอบนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดปทุมธานี

ศาสตรา วงศ์บุตรี (2551: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตพื้นที่เขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชัยนาท ปีการศึกษา 2550 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นนักเรียนชาย จำนวน 30 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ เป็นนักเรียนชายจำนวน 200 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 175 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือเป็นแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 4 รายการ คือ การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผืน การยิงประตูฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการโหม่งลูกฟุตบอล วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ตามวิธีการของเพียร์สัน ผลการศึกษพบว่า

1. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ แบบทดสอบการเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผืน มีความเป็นปรนัยทางบวกระดับปานกลาง ($r = .402-.700$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความเป็นปรนัยทางลบระดับต่ำมาก ($r = -.082$) ส่วนแบบทดสอบการยิงประตูฟุตบอล กับแบบทดสอบการโหม่งลูกฟุตบอล มีความเป็นปรนัยทางบวกระดับปานกลางถึงสูง ($r = .656-.820$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอล มีความเป็นปรนัยทางบวกระดับปานกลางถึงสูง ($r = .832-.941$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เกณฑ์ทักษะฟุตบอล สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชัยนาท ปีการศึกษา 2550 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีดังนี้

2.1 นักเรียนชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนที่ 62 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนที่ 56 – 61 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนที่ 45 – 55 ระดับต่ำตรงกับคะแนนที่ 30 – 44 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนที่ 38 ลงมา

2.2 นักเรียนหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนนที่ 60 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนที่ 55 – 60 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนที่ 46 – 54 ระดับต่ำตรงกับคะแนนที่ 41 – 45 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนที่ 40 ลงมา

วัชรินทร์ ถนัดไร่ (2551: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกลุ่มภาคกลาง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบ ได้แก่ นักศึกษาชายชั้นปีที่ 1 จากสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง จำนวน 30 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์เป็นนักศึกษาชาย จากสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกลุ่มภาคกลาง ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตบอล มาแล้ว จำนวน 200 คน วิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ใช้คะแนนดิบ และคะแนนที่ ในการสร้างเกณฑ์ของแบบทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกลุ่มภาคกลาง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งฉบับมี 4 รายการ คือ รายการการเตะลูกฟุตบอล รายการการเตะลูกฟุตบอลกระทบผนังรายการการยิงประตูฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และรายการการเลี้ยงยิงประตู มีความเที่ยงเชิงประจักษ์ หรือความเที่ยงตรงตามเนื้อหา เพราะยังครอบคลุมทักษะฟุตบอลตามหลักสูตรสถาบันการพลศึกษาแบบทดสอบทุกรายการมีความเป็นปรนัยทางบวกระดับปานกลางถึงระดับสูง ($r = .423 - .998$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีความเชื่อมั่นทางบวกระดับปานกลางถึงระดับสูง ($r = .530 - .950$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ละรายการมีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมทางบวกละระดับปานกลางถึงระดับสูง ($r = -.504 - .935$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นรายการการเลี้ยงยิงประตูมีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมทางลบระดับต่ำ ($r = -.220$) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือรายการทดสอบใน 3 รายการ คือ รายการเตะลูกฟุตบอล รายการการเตะลูกฟุตบอลกระทบผนัง และรายการการยิงประตูฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ส่งผลให้แบบทดสอบทั้งฉบับมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างทั้งนี้เพราะใน 3 รายการดังกล่าวส่งผลให้ผู้เรียนได้คะแนนรวมสูง แต่ยังคงรายการการเลี้ยงยิงประตูไว้ เพราะผู้วิจัยคำนึงถึงความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หากตัดออกไปจะทำให้ตัวอย่างเนื้อหาทักษะฟุตบอลตามหลักสูตรไม่ครบถ้วน และข้อบกพร่องนี้ก็จะได้นำไปปรับปรุงต่อไป

2. เกณฑ์ทักษะฟุตบอลสำหรับนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกลุ่มภาคกลาง ดังนี้

ระดับสูงมากตรงกับคะแนนที่ 64 ขึ้นไป คะแนนสูงตรงกับคะแนนที่ 57 – 63 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนที่ 44 – 56 ระดับต่ำตรงกับคะแนนที่ 38 – 43 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนที่ 37 ลงมา

พิชัย พัฒนาพงศ์ชัย (2553: บทคัดย่อ) การสร้างแบบทดสอบทักษะเทเบิลเทนนิสสำหรับนิสิตวิชาเอกพลศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2552 มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบ และสร้างเกณฑ์ทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสสำหรับนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2552 ในการหาคุณภาพเครื่องมือ ใช้นิสิตจำนวน 30 คน เป็นนิสิตชาย 15 คน และนิสิตหญิง 15 คน ในการสร้างเกณฑ์ปกติ ใช้นิสิตจำนวน 82 คน เป็นนิสิตชาย 63 คน และนิสิตหญิง 19 คน โดยได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบทดสอบทักษะเทเบิลเทนนิส ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย ทักษะการเสิร์ฟ ทักษะการตีโฟร์แฮนด์ทอปสปินจากเครื่องยิงลูกเทเบิลเทนนิส ทักษะการตีแบคแฮนด์ทอปสปินจากเครื่องยิงลูกเทเบิลเทนนิส และทักษะการตีลูกเทเบิลเทนนิสกระทบฝาผนัง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ คะแนนที่ (T-Score) และมีความเป็นปรนัย

ผลการวิจัยพบว่า 1.) แบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงตามดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญ 2.) แบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นในระดับสูงทุกรายการทดสอบ โดยแบบทดสอบสำหรับเพศชายมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ

.995, .980, .980 และ .993 ตามลำดับ และแบบทดสอบสำหรับเพศหญิงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .993, .983, .980 และ .993 ตามลำดับ 3.) เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะกีฬา เทเบิลเทนนิสที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคะแนนที่ (T-Score) ทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสรวมทุกรายการ นิสิตชายระดับสูงมาก เท่ากับ 71 ขึ้นไป สูง เท่ากับ 61 – 70 คะแนน ปานกลาง เท่ากับ 40 – 60 คะแนน ต่ำ เท่ากับ 30 – 39 คะแนน และ ต่ำมาก เท่ากับ น้อยกว่า 29 คะแนน นิสิตหญิง ระดับสูงมาก เท่ากับ 65 ขึ้นไป สูง เท่ากับ 58 – 64 คะแนน ปานกลาง เท่ากับ 43 – 57 คะแนน ต่ำ เท่ากับ 36 – 42 คะแนน และต่ำมาก เท่ากับ น้อยกว่า 35 คะแนน

โชคชัย เทียมทิพร (2553: บทคัดย่อ) การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับ นักศึกษาชายสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะ ฟุตบอล สำหรับนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ กลุ่มวิจัยที่ใช้ในการสร้าง เครื่องมือและเกณฑ์ปกติ คือ นักศึกษาชาย หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ จำนวน 154 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ จำนวน 30 คน กลุ่มตัวอย่างในการสร้างเกณฑ์ปกติ จำนวน 124 คนการวิเคราะห์คุณภาพของ แบบทดสอบโดยการหาความเที่ยงตรงโดยวิธีของ Rovineli และ Hambleton หาค่าความเชื่อถือได้ และค่าความเป็นปรนัย โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย 1) แบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ ค่าความเที่ยงตรงมีค่าดัชนีความสอดคล้อง = 0.60-0.80 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ และดีมาก ค่าความเชื่อถือได้ = 0.71-0.97 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ดี และยอมรับ ค่าความปรนัย = 0.97-0.99 อยู่ในเกณฑ์ดีมากทุกรายการ 2) ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการเตะลูกฟุตบอล การส่งลูกฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการยิงประตูฟุตบอล มีค่าเฉลี่ย = 44.6, 29.6, 12.7, และ 5.82 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 11.33, 5.51, 2.22 และ 1.91 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า แบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเหมาะสมได้มาตรฐาน สามารถนำไปใช้ได้

ชาติรี พรหมพุท (2555: บทคัดย่อ) การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฮอกกี้นักศึกษา สถาบันการพลศึกษา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฮอกกี้นักศึกษาสถาบันการพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแบ่งได้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มสร้างแบบทดสอบ ทักษะกีฬาฮอกกี้ เป็นนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา ปีการศึกษา 2553 ที่ผ่านการเรียนวิชาฮอกกี้ มาแล้ว จำนวน 40 คน แยกเป็นนักศึกษาชาย 20 คน และนักศึกษาหญิง 20 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ในการสร้างเกณฑ์ (Norm) เป็นนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี สาขาวิชาพลศึกษา ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2553 และผ่านการเรียนวิชาฮอกกี้มาแล้ว จำนวน ทั้งสิ้น 170 คน แยกเป็นนักศึกษาชาย 97 คน นักศึกษาหญิง 73 คน ซึ่งได้มาจากกลุ่มประชากร ทั้งหมด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะกีฬาฮอกกี้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย

1) แบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกชอกกี้ (Dribbling) 2)แบบทดสอบการผลักลูกชอกกี้ (Push)
3) แบบทดสอบทักษะการตีลูกชอกกี้ (Hit) 4) แบบทดสอบทักษะการเคาะหรือการกระแทกลูกชอกกี้
(Tap) 5) แบบทดสอบทักษะการรับหรือการหยุดลูกชอกกี้ (Fielding)

ผลการวิจัยพบว่า 1.) แบบทดสอบทักษะกีฬาชอกกี้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นรวมทุกรายการของ
นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความเป็นปรนัย นักศึกษาชายมีค่าเท่ากับ .663 - .985, .510 -
.806, .471 - .787, .467 - .866, .729 - .949 และนักศึกษาหญิงมีค่าเท่ากับ .551 - .925, .784 -
.948, .623 - .976, .851 - .953, .809 - 1.000 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2.) แบบทดสอบ
ทักษะกีฬาชอกกี้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการมีความเชื่อมั่น นักศึกษาชายมีค่าเท่ากับ .943, .850,
.721, .678, .698 และนักศึกษาหญิงมีค่าเท่ากับ .957, 1.000, .734, .477, .810 และรวมทุกรายการ
มีความเชื่อมั่น นักศึกษาชายมีค่าเท่ากับ .834 นักศึกษาหญิงมีค่าเท่ากับ .953 อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 3.) เกณฑ์ปกติในการแบ่งระดับความสามารถในการทดสอบทักษะกีฬาชอกกี้
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยจำแนกออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก
โดยแบ่งเกณฑ์ปกติของนักศึกษาชาย ดังนี้

สูงมาก	70 ขึ้นไป
สูง	60 – 69
ปานกลาง	50 – 59
ต่ำ	29 – 49
ต่ำมาก	ต่ำกว่า 28

แบ่งเกณฑ์ปกติของนักศึกษาหญิง ดังนี้

สูงมาก	60 ขึ้นไป
สูง	50 – 59
ปานกลาง	40 – 49
ต่ำ	20 – 39
ต่ำมาก	ต่ำกว่า 19

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา ผู้วิจัยจึงนำทักษะ
ต่างๆ ของแต่ละชนิดกีฬาที่ได้ศึกษา มาเปรียบเทียบและเลือกทักษะที่สำคัญของแต่ละกีฬา ซึ่ง
ผู้เรียนได้ใช้ในการเล่นเป็นประจำและมีความสำคัญจริง พร้อมทั้งได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอล
เพื่อใช้ในการหาคุณภาพ และเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะในกีฬาฟุตบอลที่ได้มาตรฐาน ได้แก่
ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล (เตะฟุตบอล) ทักษะการส่งลูกฟุตบอลกระทบผนังปูนซีเมนต์ ทักษะการ
หยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล และทักษะการยิงประตูฟุตบอล เพื่อนำไปใช้
เป็นเครื่องมือในการวัด และประเมินการเรียนรู้วิชาฟุตบอลในโรงเรียนโสตศึกษา ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนโสตศึกษา และผ่านการเรียนวิชาฟุตซอลมาแล้ว ประจำปีการศึกษา 2559 จำนวน 6 โรงเรียน ประกอบด้วยโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม 26 คน โรงเรียนโสตศึกษาเทพรัตน์ 17 คน โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ 19 คน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี 12 คน โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร 35 คน และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น จำนวน 25 คน รวมประชากรทั้งสิ้น 134 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ คือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากโรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทรที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประจำปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านการเรียนในวิชาฟุตซอล จำนวน 30 คน ได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะฟุตซอลนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้แก่ โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม โรงเรียนโสตศึกษาเทพรัตน์ โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่นที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประจำปีการศึกษา 2559 จำนวน 104 คน ที่ผ่านการเรียนในวิชาฟุตซอลโดยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

ตาราง 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

โรงเรียน	จำนวนประชากร	กลุ่มตัวอย่าง สร้างเครื่องมือ	กลุ่มตัวอย่าง สร้างเกณฑ์
โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร	35	30	5
โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม	26	-	26
โรงเรียนโสตศึกษาเทพรัตน์	17	-	17
โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ	19	-	19
โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี	12	-	12
โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น	25	-	25
รวม	134	30	104

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยทักษะ 5 รายการดังนี้

- 1.1 ทักษะการเตะลูกฟุตบอล
- 1.2 ทักษะการเตะลูกฟุตบอล
- 1.3 ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล
- 1.4 ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล
- 1.5 ทักษะการยิงประตูฟุตบอล

2. ใบบันทึกคะแนนการทดสอบทักษะฟุตบอล (ภาคผนวก)

3. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบทักษะฟุตบอล

- 3.1 ลูกฟุตบอล
- 3.2 นาฬิกาจับเวลา
- 3.3 ธงสีสี่แดง
- 3.4 ปากกา
- 3.5 เทปวัดระยะ
- 3.6 กรวย
- 3.7 ผืนผ้าใบ
- 3.8 ประตูฟุตบอล
- 3.9 เชือกไนลอนขนาด 3.5 มิลลิเมตร

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหารายละเอียดเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล จากคู่มือ ตำรา เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนแนวคิด หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอล เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอล
2. เลือกทักษะฟุตบอลที่ตรงกับจุดประสงค์ของเนื้อหาวิชาฟุตบอล ซึ่งกำหนดไว้ในหลักสูตร สำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. นำแบบทดสอบทักษะฟุตบอล ไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ผู้รู้ในวงการฟุตบอล เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง
4. สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลฉบับร่าง เพื่อนำแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่สร้างขึ้น ไปทดลองใช้ (Tryout) เพื่อหาจุดบกพร่องและแก้ไขโดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตบอล จำนวน 15 คน
5. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาโดยวิธีเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และความครอบคลุมเนื้อหา ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ความเข้าใจ และการใช้ภาษาที่เหมาะสม ผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ ดร.ปัญญา หาญลำยวง อาจารย์สุกชัย คันทร อาจารย์นันทวัฒน์ ตรีนันท์วัน อาจารย์ชาญวิทย์ เกิดขุนทอง และอาจารย์อนุกศักดิ์ สุขคง
6. นำแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ได้รับจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไข นำไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง
7. นำแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปหาคุณภาพเครื่องมือและสร้างเกณฑ์ ปกติกับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ผ่านการเรียน วิชาฟุตบอล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเพื่อขอความอนุเคราะห์ ในการใช้กลุ่มตัวอย่าง สถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลพร้อมทั้งนัดหมายวันเวลา ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ศึกษารายละเอียดของอุปกรณ์และเครื่องมือ พร้อมทั้งเตรียมสถานที่ อุปกรณ์ และ สิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. จัดหาผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยอธิบายและสาธิตวิธีการต่างๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ให้เข้าใจถูกต้องในแนวทางเดียวกัน
4. ก่อนทำการทดสอบ ผู้วิจัยอธิบาย พร้อมกับครูภาษามือ และสาธิตวิธีการทดสอบ ให้แก่กลุ่มตัวอย่างให้เข้าใจถึงวิธีการทดสอบ
5. ผู้ประเมินทำการทดสอบทักษะฟุตซอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
6. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยทำการควบคุมการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
7. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์แปลผล เพื่อนำไปใช้ในการสรุป และอภิปรายผลการวิจัย

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาคุณภาพเครื่องมือของแบบทดสอบทักษะฟุตซอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยนำข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตซอล จำนวน 30 คน ได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ผล
 - 1.1 หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะฟุตซอลแต่ละรายการ โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test – Retest Methods) เว้นระยะเวลาของการทดสอบห่างกัน 1 สัปดาห์ และคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)
 - 1.2 หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบทดสอบทักษะฟุตซอลแต่ละรายการ จากคะแนนที่ผู้ประเมิน จำนวน 2 ท่าน ให้คะแนนผู้เข้ารับการทดสอบ แล้วคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)
 - 1.3 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบทักษะฟุตซอล โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เป็นผู้พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ด้วยวิธีของ Rovinelli และ Hambleton
2. การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะฟุตซอล โดยใช้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 104 คน โดยใช้การสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) และนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ผล หาค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และหาค่าคะแนนที (T-Score) ของคะแนนในการทดสอบทักษะฟุตซอล เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะฟุตซอล จำนวน 5 รายการ
3. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตาราง ประกอบความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติต่างๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
T	แทน	คะแนนที่
Max.	แทน	คะแนนสูงสุด
Min.	แทน	คะแนนต่ำสุด
A1	แทน	ทักษะการเจาะลูกฟุตบอล
A2	แทน	ทักษะการเตะลูกฟุตบอล
A3	แทน	ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล
A4	แทน	ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล
A5	แทน	ทักษะการยิงประตูฟุตบอล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของข้อมูลดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลแต่ละรายการ โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test – Retest Methods) เว้นระยะเวลาของการทดสอบห่างกัน 1 สัปดาห์ แล้วหาค่าคะแนนสัมพัทธ์ระหว่างคะแนนการสอบทักษะฟุตบอล ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

2. หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 ท่าน ในการทดสอบกลุ่มเดียวกัน แล้วคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้วิธีของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 2 การหาเกณฑ์ (Norm) ทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้คะแนนที่ (T-Score) และแบ่งระดับการประเมินทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1

ตาราง 2 ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนการทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 (N = 30)

รายการทดสอบ	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของนักเรียน
A1	.98**
A2	.98**
A3	.98**
A4	.93**
A5	.82**

จากตาราง 2 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะฟุตบอล ดังนี้ A1 , A2 , A3 มีค่าความเชื่อมั่นโดยรวมที่ .98 ยกเว้น A4 มีค่า .93 และ A5 มีค่า .82 ตามลำดับ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 3 ค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 ท่าน
(N = 30)

รายการทดสอบ	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของนักเรียน
A1	.99**
A2	.99**
A3	.94**
A4	.94**
A5	.94**

จากตาราง 3 แสดงค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะฟุตบอล โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 ท่าน ดังนี้ A1 , A2 มีค่าที่ .99 และ A3 , A4 ,A5 มีค่าโดยรวม .94 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนดิบสูงสุด คะแนนดิบต่ำสุด คะแนนที่สูงสุด
คะแนนที่ต่ำสุด ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน รวมทุกรายการ (N = 104)

รายการ ทดสอบ	$\bar{X}$	S.D.	Raw-score		T-Score	
			MAX	MIN	MAX	MIN
A1	21.71	10.20	48	5	75.77	33.62
A2	21.84	7.93	39	6	71.62	30.03
A3	7.76	1.74	10	4	62.81	28.36
A4	9.76	2.85	16	4	71.84	29.78
A5	10.80	2.73	18	3	76.30	21.45
รวม	14.38	5.09	26.2	4	71.67	28.65

จากตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนดิบสูงสุด คะแนนดิบต่ำสุด
คะแนนที่สูงสุด คะแนนที่ต่ำสุด พบว่า แบบทดสอบทักษะฟุตบอลมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 14.38 คะแนน
ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.09 คะแนน คะแนนดิบสูงสุด 26.2 คะแนน คะแนนดิบต่ำสุด 4 คะแนน
คะแนนที่สูงสุด 71.67 คะแนน และคะแนนที่ต่ำสุด 28.65 คะแนน

ตอนที่ 2

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งระดับเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ออกเป็น 5 ระดับ ประกอบด้วย สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก โดยมีรายละเอียดดังตาราง 5 – 10

ตาราง 5 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (N = 104)

ระดับความสามารถ	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	
	คะแนนที่	คะแนนดิบ
สูงมาก	65 ขึ้นไป	43 ขึ้นไป
สูง	55-64	33-42
ปานกลาง	45-54	23-32
ต่ำ	35-44	13-22
ต่ำมาก	34 ลงมา	12 ลงมา

จากตาราง 5 แสดงเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

จากการทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอล ระดับสูงมาก ตรงกับคะแนนที่ 65 คะแนนขึ้นไปหรือตรงกับคะแนนดิบที่ 43 คะแนนขึ้นไป ระดับสูง ตรงกับคะแนนที่ 55-64 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 33-42 คะแนน ระดับปานกลาง ตรงกับคะแนนที่ 45-54 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 23-32 คะแนน ระดับต่ำ ตรงกับคะแนนที่ 35-44 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 13-22 คะแนน และระดับต่ำมาก ตรงกับคะแนนที่ 34 คะแนนลงมา หรือตรงกับคะแนนที่ 12 คะแนนลงมา

ตาราง 6 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (N = 104)

ระดับความสามารถ	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	
	คะแนนที่	คะแนนดิบ
สูงมาก	64 ขึ้นไป	36 ขึ้นไป
สูง	56-63	28-35
ปานกลาง	48-55	20-27
ต่ำ	40-47	12-19
ต่ำมาก	39 ลงมา	11 ลงมา

จากตาราง 6 แสดงเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียน
ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

จากการทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอล ระดับสูงมาก ตรงกับคะแนนที่ 64 คะแนนขึ้นไปหรือตรงกับคะแนนดิบที่ 36 คะแนนขึ้นไป ระดับสูง ตรงกับคะแนนที่ 56-63 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 28-35 คะแนน ระดับปานกลาง ตรงกับคะแนนที่ 48-55 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 20-27 คะแนน ระดับต่ำ ตรงกับคะแนนที่ 40-47 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 12-19 คะแนน และระดับต่ำมาก ตรงกับคะแนนที่ 39 คะแนนลงมา หรือตรงกับคะแนนที่ 11 คะแนนลงมา

ตาราง 7 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการหยุดลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียนในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (N = 104)

ระดับความสามารถ	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	
	คะแนนที่	คะแนนดิบ
สูงมาก	49 ขึ้นไป	10 ขึ้นไป
สูง	47-48	9
ปานกลาง	45-46	7-8
ต่ำ	43-44	6
ต่ำมาก	42 ลงมา	5 ลงมา

จากตาราง 7 แสดงเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการหยุดลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียน
ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

จากการทดสอบทักษะการหยุดลูกฟุตบอล ระดับสูงมาก ตรงกับคะแนนที่ 49 คะแนนขึ้นไป
หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 10 คะแนนขึ้นไป ระดับสูง ตรงกับคะแนนที่ 47-48 คะแนน หรือตรง
กับคะแนนดิบที่ 9 คะแนน ระดับปานกลาง ตรงกับคะแนนที่ 45-46 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบ
ที่ 7-8 คะแนน ระดับต่ำ ตรงกับคะแนนที่ 43-44 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 6 คะแนน
และระดับต่ำมาก ตรงกับคะแนนที่ 42 คะแนนลงมา หรือตรงกับคะแนนที่ 5 คะแนนลงมา

ตาราง 8 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (N = 104)

ระดับความสามารถ	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	
	คะแนนที่	คะแนนดิบ
สูงมาก	55 ขึ้นไป	15 ขึ้นไป
สูง	52-54	12-14
ปานกลาง	49-51	9-11
ต่ำ	46-48	6-8
ต่ำมาก	45 ลงมา	5 ลงมา

จากตาราง 8 แสดงเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลสำหรับนักเรียน
ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

จากการทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล ระดับสูงมาก ตรงกับคะแนนที่ 55 คะแนนขึ้นไปหรือตรงกับคะแนนดิบที่ 15 คะแนนขึ้นไป ระดับสูง ตรงกับคะแนนที่ 52-54 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 12-14 คะแนน ระดับปานกลาง ตรงกับคะแนนที่ 49-51 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 9-11 คะแนน ระดับต่ำ ตรงกับคะแนนที่ 46-48 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 6-8 คะแนน และระดับต่ำมาก ตรงกับคะแนนที่ 45 คะแนนลงมา หรือตรงกับคะแนนที่ 5 คะแนนลงมา

ตาราง 9 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการยิงประตูฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (N = 104)

ระดับความสามารถ	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	
	คะแนนที่	คะแนนดิบ
สูงมาก	67 ขึ้นไป	16 ขึ้นไป
สูง	56-66	13-15
ปานกลาง	45-55	10-12
ต่ำ	34-44	7-9
ต่ำมาก	33 ลงมา	6 ลงมา

จากตาราง 9 แสดงเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะการยิงประตูฟุตบอลสำหรับนักเรียน
ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

จากการทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล ระดับสูงมาก ตรงกับคะแนนที่ 67 คะแนนขึ้นไปหรือตรงกับคะแนนดิบที่ 16 คะแนนขึ้นไป ระดับสูง ตรงกับคะแนนที่ 56-66 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 13-15 คะแนน ระดับปานกลาง ตรงกับคะแนนที่ 45-55 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 10-12 คะแนน ระดับต่ำ ตรงกับคะแนนที่ 34-44 คะแนน หรือตรงกับคะแนนดิบที่ 7-9 คะแนน และระดับต่ำมาก ตรงกับคะแนนที่ 33 คะแนนลงมา หรือตรงกับคะแนนที่ 6 คะแนนลงมา

ตาราง 10 ค่าคะแนนระดับทักษะของความสามารถทางกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (N = 104)

ระดับความสามารถ	คะแนนที่
สูงมาก	61 ขึ้นไป
สูง	56–60
ปานกลาง	47–55
ต่ำ	40–46
ต่ำมาก	39 ลงมา

จากตาราง 10 แสดงค่าคะแนน T-score ของความสามารถทางทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน
ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

แบ่งเกณฑ์การทดสอบออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับสูงมาก ตรงกับคะแนนที่ 61 คะแนน
ขึ้นไป ระดับสูง ตรงกับคะแนนที่ 56 – 60 คะแนน ระดับปานกลาง ตรงกับคะแนนที่ 47 – 55 คะแนน
ระดับต่ำ ตรงกับคะแนนที่ 40 – 46 คะแนน และระดับต่ำมาก ตรงกับคะแนนที่ 39 คะแนนลงมา

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และเสนอข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทางทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ คือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากโรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประจำปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านการเรียนในวิชาฟุตบอล จำนวน 30 คน ได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง แบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้แก่ โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดนครปฐม โรงเรียนโสตศึกษาเทพรัตน์ โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประจำปีการศึกษา 2559 จำนวน 104 คน ที่ผ่านการเรียนในวิชาฟุตบอลโดยวิธีการเลือกแบบ เฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาคุณภาพเครื่องมือของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยนำข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตบอล จำนวน 30 คน โดยใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ผล

1.1 หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลแต่ละรายการ โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test – Retest Methods) เว้นระยะเวลาของการทดสอบห่างกัน 1 สัปดาห์ และคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

1.2 หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลแต่ละรายการ จากคะแนนที่ผู้ประเมิน จำนวน 2 ท่าน ให้คะแนนผู้เข้ารับการทดสอบ แล้วคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

1.3 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอล โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านเป็นผู้พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ด้วยวิธีของ Rovinelli และ Hambleton

2. การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะฟุตบอล โดยใช้นักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตบอลมาแล้ว จำนวน 104 คน โดยใช้การสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) และนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ผล หาค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และหาค่าคะแนนที่ (T-Score) ของคะแนนในการทดสอบทักษะฟุตบอล เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะฟุตบอล จำนวน 5 รายการ

3. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตาราง ประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการทดสอบคุณภาพของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1.1 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลแต่ละรายการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test – Retest Methods) เว้นระยะเวลาของการทดสอบห่างกัน 1 สัปดาห์ แล้วหาค่าคะแนนสัมพันธระหว่างคะแนนการสอบทักษะฟุตบอล ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 โดยคำนวณหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient) พบว่า

- ทักษะการเตะลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ .98
- ทักษะการเตะลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ .98
- ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ .98
- ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ .93
- ทักษะการยิงประตูฟุตบอล มีค่าเท่ากับ .82

ซึ่งทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทุกรายการ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 ท่าน ในการทดสอบกลุ่มเดียวกันเวลาเดียวกัน แล้วคำนวณหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ โดยใช้วิธีของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

- ทักษะการเตะลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ .99
- ทักษะการเตะลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ .99

- ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ .94
- ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลมีค่าเท่ากับ .94
- ทักษะการยิงประตูฟุตบอล มีค่าเท่ากับ .94

ซึ่งทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทุกรายการ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 ค่าความเที่ยงตรง ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน คำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) พบว่าแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทุกรายการมีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ทุกรายการ

2. การสร้างเกณฑ์ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถสรุปผลได้ดังนี้

2.1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนดิบสูงสุด และคะแนนดิบต่ำสุด และคะแนน T-Score สูงสุดและต่ำสุด ของคะแนนการทดสอบทักษะฟุตบอล ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบทักษะฟุตบอลแต่ละรายการ

- ทักษะการเตะลูกฟุตบอล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.71 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.20
- ทักษะการเตะลูกฟุตบอล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.84 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.93
- ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.74
- ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.85
- ทักษะการยิงประตูฟุตบอล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.73

2.2 ค่าคะแนนดิบสูงสุด และคะแนนดิบต่ำสุด ในการทดสอบฟุตบอล ทั้ง 5 รายการ ดังนี้

- ทักษะการเตะลูกฟุตบอล มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 48 คะแนน และมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 5 คะแนน
- ทักษะการเตะลูกฟุตบอล มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 39 คะแนนและมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 6 คะแนน
- ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 10 คะแนนและมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 4 คะแนน
- ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 16 คะแนนและมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 4 คะแนน

- ทักษะการยิงประตูฟุตบอล มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 18 คะแนนและมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 3 คะแนน

2.3 ค่าคะแนน T-Score สูงสุดและต่ำสุด ของคะแนนการทดสอบทักษะฟุตบอล ทั้ง 5 รายการ ดังนี้

- ทักษะการเตะลูกฟุตบอล มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 75.77 คะแนน และมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 33.62 คะแนน

- ทักษะการเตะลูกฟุตบอล มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 71.62 คะแนนและมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 30.03 คะแนน

- ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 62.81 คะแนนและมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 28.36 คะแนน

- ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 71.84 คะแนนและมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 29.78 คะแนน

- ทักษะการยิงประตูฟุตบอล มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 76.30 คะแนนและมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 21.45 คะแนน

3. เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่า

3.1 แบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอล ระดับทักษะการเตะลูกฟุตบอล ดังนี้

สูงมาก	คะแนนที่เท่ากับ	65 ขึ้นไป
สูง	คะแนนที่เท่ากับ	55-64
ปานกลาง	คะแนนที่เท่ากับ	45-54
ต่ำ	คะแนนที่เท่ากับ	35-44
ต่ำมาก	คะแนนที่เท่ากับ	34 ลงมา

3.2 แบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟุตบอล ระดับทักษะการเตะลูกฟุตบอล ดังนี้

สูงมาก	คะแนนที่เท่ากับ	64 ขึ้นไป
สูง	คะแนนที่เท่ากับ	56-63
ปานกลาง	คะแนนที่เท่ากับ	48-55
ต่ำ	คะแนนที่เท่ากับ	40-47
ต่ำมาก	คะแนนที่เท่ากับ	39 ลงมา

3.3 แบบทดสอบทักษะการหยุดลูกฟุตบอล ระดับทักษะการหยุดลูกฟุตบอล ดังนี้

สูงมาก	คะแนนที่เท่ากับ	49 ขึ้นไป
สูง	คะแนนที่เท่ากับ	47-48
ปานกลาง	คะแนนที่เท่ากับ	45-46
ต่ำ	คะแนนที่เท่ากับ	43-44
ต่ำมาก	คะแนนที่เท่ากับ	42 ลงมา

3.4 แบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล ระดับทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล ดังนี้

สูงมาก	คะแนนที่เท่ากับ	55 ขึ้นไป
สูง	คะแนนที่เท่ากับ	52-54
ปานกลาง	คะแนนที่เท่ากับ	49-51
ต่ำ	คะแนนที่เท่ากับ	46-48
ต่ำมาก	คะแนนที่เท่ากับ	45 ลงมา

3.5 แบบทดสอบทักษะการยิงประตูฟุตบอล ระดับทักษะการยิงประตูฟุตบอล ดังนี้

สูงมาก	คะแนนที่เท่ากับ	67 ขึ้นไป
สูง	คะแนนที่เท่ากับ	56-66
ปานกลาง	คะแนนที่เท่ากับ	45-55
ต่ำ	คะแนนที่เท่ากับ	34-44
ต่ำมาก	คะแนนที่เท่ากับ	33 ลงมา

3.6 ระดับความสามารถของทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษา

ตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สูงมาก	คะแนนที่เท่ากับ	61 ขึ้นไป
สูง	คะแนนที่เท่ากับ	56-60
ปานกลาง	คะแนนที่เท่ากับ	47-55
ต่ำ	คะแนนที่เท่ากับ	40-46
ต่ำมาก	คะแนนที่เท่ากับ	39 ลงมา

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. คุณภาพของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ของงานวิจัยฉบับนี้ มีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ระหว่าง .82 - .98 และค่าความเป็นปรนัย ระหว่าง .94 - .99 โดยข้อทดสอบแต่ละรายการมีสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ ไม่น้อยกว่า .70 มีความสัมพันธ์กับคะแนนของแบบทดสอบที่เชื่อถือได้ สอดคล้องกับ วิริยะ บุญชัย (2529: 27-29) กล่าวไว้ว่า การสร้างแบบทดสอบทางพลศึกษา ผู้รับการทดสอบควรเป็นตัวแทนของประชากรที่ศึกษาได้ ต้องมีการกำหนดจำนวนครั้งของการประลองในแต่ละข้อทดสอบ ถ้าทำการประลอง 2 – 3 ครั้ง ให้บันทึกคะแนนครั้งที่ดีที่สุดหรือบันทึกคะแนนเฉลี่ยจากการประลองทั้งหมด และข้อทดสอบแต่ละรายการควรมีสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ไม่น้อยกว่า .70 ถ้าปรากฏว่าค่าของสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ค่อนข้างต่ำ ผู้สร้างแบบทดสอบต้องปรับปรุงข้อทดสอบใหม่อีกครั้งหนึ่ง ดังนี้

พิชิต ภูติจันทร์ (2547: 15-19) กล่าวว่า

1) ความเชื่อมั่นความเชื่อมั่น (Reliability) เครื่องมือที่เชื่อมั่นได้ หมายถึง เครื่องมือนั้นสามารถให้ข้อมูลที่คงที่แน่นอนหรือคงเส้นคงวาไม่เปลี่ยนแปลงไปมาการวัดครั้งแรกเป็นอย่างไร เมื่อวัดซ้ำก็ครั้งก็ได้ ผลเหมือนเดิม แบบทดสอบที่เชื่อมั่นได้ จะสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอน ปกติในการสอบแต่ละครั้งคะแนนที่ได้มักไม่คงที่ แต่ถ้าอันดับของผู้สอบยังคงที่เหมือนเดิม ก็ยังถือว่าข้อสอบนั้นมีความเชื่อมั่นสูง วิธีหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ทำได้หลายวิธี ได้แก่

การสอบซ้ำ (Test – Retest) เป็นการนำแบบทดสอบชุดเดียวกันไปสอบเด็กกลุ่มเดียวกัน 2 ครั้ง ในระยะเวลาห่างกันพอสมควร แล้วนำคะแนนทั้ง 2 ครั้งมาหาความสัมพันธ์กัน (ใช้สูตรคำนวณ) ค่าที่ได้คือความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ วิธีเช่นนี้เรียกว่า การวัดความคงที่ (Measure of Stability)

ใช้แบบทดสอบคู่ขนาน (Parallel Tests Equivalence Tests) เป็นการใช้ข้อสอบ 2 ชุดที่มีลักษณะและคุณภาพใกล้เคียงกันมากที่สุด ทั้งด้านเนื้อหา ความยากง่าย อำนาจจำแนก ลักษณะคำถามและจำนวนข้อคำถาม ไปสอบเด็กกลุ่มเดียวกันสอบทั้ง 2 ฉบับในเวลาเดียวกัน และนำคะแนนทั้ง 2 ชุด มาหาความสัมพันธ์ (ใช้สูตรคำนวณ) ค่าที่ได้คือ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ วิธีเช่นนี้เรียกว่าการวัดคู่ขนาน (Measure of Equivalence Tests)

วิธีแบ่งครึ่งแบบทดสอบ (Split-Half) เป็นการใช้ข้อสอบฉบับเดียวกัน สอบเด็กกลุ่มเดียวเพียงครั้งเดียวแต่เวลาตรวจอาจตรวจเฉพาะข้อคู่และข้อคี่ จะได้คะแนนเป็น 2 ชุดหรืออาจแบ่งข้อสอบออกเป็น 2 ชุด มาหาความสัมพันธ์กัน (ใช้สูตรคำนวณ) ค่าที่ได้คือ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวิธีเช่นนี้เรียกว่า การวัดความคงที่ภายใน (Internal Consistency)

วิธีคูเดอร์- ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson Mothod) เป็นการหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบคล้ายวิธี การวัดความคงที่ภายใน (Internal Consistency) โดยใช้สูตรคำนวณ 2 สูตรคือ เคอร์ 20 (KR-20) และเคอร์ 21 (KR-21)

2) ความเป็นปรนัย (Objectivity) ความเป็นปรนัยในที่นี้หมายถึง ความชัดเจน ความถูกต้องและการเข้าใจตรงกันโดยยึดถือความถูกต้องตามหลักวิชาการเป็นเกณฑ์ ตรงข้ามกับความเป็นอัตนัย (Subjectivity) ซึ่งยึดถือความคิดเห็น ความรู้สึก และเหตุผลของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ คุณสมบัติความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ ประกอบด้วย 3 ประการ คือ

- 2.1 คำถามชัดเจน ใครอ่านก็จะตีความเหมือนกัน
- 2.2 ตรวจให้คะแนนได้ตรงกัน ใครตรวจก็จะได้คะแนนเท่ากัน
- 2.3 แปลความหมายคะแนนได้ตรงกัน ใครตอบถูกมาก-น้อยเพียงไร

2. สร้างเกณฑ์ทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการวิจัยครั้งนี้ใช้คะแนนดิบและคะแนนที (T-Score) ในการวิเคราะห์ โดยสามารถแบ่งเกณฑ์ปกติ ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก สอดคล้องกับ พูนศักดิ์ ประถมบุตร (2532: 22-25) ได้กล่าวไว้ว่า เกณฑ์ปกติ (Norms) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งผู้ดำเนินการทดสอบสามารถนำผล

จากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกันได้เกณฑ์ปกติที่มีความจำเป็นสำหรับครูพลศึกษา เพราะการวัดผลภาคปฏิบัติของพลศึกษา ในชั้นแรกผลอาจจะออกมาเป็นระยะทาง เวลา หรือจำนวนครั้ง ซึ่งจะต้องนำผลที่ได้นั้นไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติที่สร้างไว้แล้ว หรืออาจจะสร้างขึ้นมาใช้เองก็ได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ล้วนและอังคณา (2539) ได้แบ่งเกณฑ์ปกติตามลักษณะของการใช้สถิติการเปรียบเทียบ ดังนี้

1. เกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Norms) เกณฑ์แบบนี้สร้างจากคะแนนดิบที่มาจากประชาชนหรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่ดี แล้วดำเนินการตามวิธีการสร้างเกณฑ์ปกติแต่พอถึงหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ก็หยุดแค่นั้น เกณฑ์ปกติแบบนี้เป็นคะแนนการจัดอันดับเท่านั้น จะนำไปบวกลบกันไม่ได้แต่สามารถเปรียบเทียบและแปลความหมายได้

2. เกณฑ์ปกติคะแนนที (T-score Norms) นิยมใช้กันมากเพราะเป็นคะแนนมาตรฐานสามารถนำมาแบ่งเกณฑ์และเฉลี่ยได้ มีค่าเหมาะสมในการแปลความหมาย

ดังนั้น แบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่น มีความเป็นปรนัย และมีความเที่ยงตรง และสามารถนำไปใช้ในการทดสอบนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบสามารถหาได้ง่าย มีอยู่ในโรงเรียนและราคาถูก ใช้เวลาในการทดสอบน้อยไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย และยังสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะทางด้านต่างๆ อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งนี้

1. แบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เหมาะสมสำหรับครูผู้สอนพลศึกษาในโรงเรียนโสตศึกษา ที่จะนำไปใช้ทำการทดสอบผู้เรียนเพื่อแบ่งกลุ่มหรือวัดผลทางการเรียนวิชาฟุตบอล
2. ผู้ประเมินควรอ่านคำอธิบาย ความหมาย วิธีการปฏิบัติ เกณฑ์การให้คะแนนให้เข้าใจ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการพัฒนาและสร้าง แบบทดสอบทักษะฟุตบอล กีฬาอื่นๆ เพิ่มขึ้น สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับเดียวกัน และระดับอื่นๆ เพื่อให้ได้แบบทดสอบทักษะฟุตบอล และกีฬาอื่นๆ ที่มีความหลากหลายและมีคุณภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2555). *คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตซอล T-Certificate: Futsal Coaching Guide*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- (2552). *กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคณบดีทางการศึกษา พ.ศ. 2552*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- ภิญญา เลิศสุขประเสริฐ. (2530). ความผิดปกติของการได้ยิน. ขอนแก่น: ศิริภรณ์ออฟเซ็ท ขอนแก่น.
- จรรยาพร ธรณินทร์. (2526). *พลศึกษาสำหรับคนพิการ*. กรุงเทพฯ: ปิ่นทองการพิมพ์.
- ชาติรี พรหมพุท. (2555). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาออกกํ้าสำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูพันธุ์ ทาราศี. (2548). *การสร้างโปรแกรมการฝึกกีฬาฟุตซอลสำหรับนักเรียน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (พลศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- เทเวศร์ พิริยะพจน์. (2545). *การวิจัยทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- ผาณิต บิลมาศ. (2530). *การวัดทักษะกีฬา*. กรุงเทพฯ: คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). *การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบ การศึกษาและวิจัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิชิต ภูติจันทร์. (2547). *การทดสอบและการประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พิชัย กระแสร์. (2547). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตซอลสำหรับนักเรียนชายระดับประถมศึกษาโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (พลศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- พิชัย พัฒนาพงศ์ชัย. (2553). *การสร้างแบบทดสอบทักษะเทเบิลเทนนิสสำหรับนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2552*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- พีระ ศรีประพันธ์. (2552). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัย-
รังสิต. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (พลศึกษา). เกษตรศาสตร์: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พูนพิศ อมาตยกุล. (2545). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับความพิการและคนพิการ. วิชาความรู้พื้นฐาน
ทางการแพทย์เกี่ยวกับคนพิการ. ถ่ายเอกสาร. ม.ป.พ.
- พูนศักดิ์ ประถมบุตร. (2532). การทดสอบและประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้น
ติ้ง เฮาส์.
- ไพวัลย์ แสงสุนทร. (2544). การศึกษาเจตคติของอาจารย์และนักศึกษา ที่มีต่อนักศึกษาที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยินและต่อการจัดการเรียนร่วมในศูนย์ธนาลงกรณ์ สถาบันราชภัฏ
สวนดุสิต: ศูนย์ธนาลงกรณ์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. ม.ป.พ.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2532). การประเมินผลและการสร้างแบบทดสอบ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาทดสอบ
และวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูจันทระเกษม.
- รังสิตา มะลิ. (2545). การศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อมทางการเรียน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ. วิทยานิพนธ์
ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- วัชรินทร์ ถนัดไธ. (2551). การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับนักศึกษาชาย
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกลุ่มภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิญญา วิศาลาภรณ์. (2530). การสร้างแบบทดสอบ. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2539). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- วิจิต สุโพธิ์. (2548). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในจังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(พลศึกษา). เกษตรศาสตร์: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วิริยา บุญชัย. (2529). การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. ชมรมเด็ก, กรุงเทพฯ:
ม.ป.พ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้
สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

- ศาสตรา วงศ์บุตรี. (2551). การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชัยนาท ปีการศึกษา 2550. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีสุรัตน์ เปี้ยนเปี่ยมสิน. (2537). การศึกษาพิเศษ การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะวิชาครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- สมภพ รุ่งเรือง. (2547). การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรินทร์ ยอดคำแพง. (2543). สังคมศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา. เชียงใหม่: สถาบันราชภัฏเชียงใหม่.
- สุนทร ศรีเกตุ. (2542). การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอล สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Barrow, Harold M.; & Mc Gee. Rosemary. (1979). *A practical Approach to Measurement in Physical Education*. 3rd ed. Boston, London: Lea and Feigner"
- Gronlund, Norman E. (1981). *Measurement and Evaluation in Teaching*. 4th ed. New York: Macmillan.
- Johnson, Barry L.; & Jack K. Nelson. (1974). *Practical Measurement For Evaluation in Physical Education*. Minneapolis, Minnesota: Burgess Publishing.
- Willgoose, Carl E. (1961). *Evaluation in Health Education and Physical*. New York: McGraw-Hill.
- McDonald, L.G. (1951). *The Construction of a Kicking Skill Test as an Index of General Soccer Ability*. Master's thesis. Springfield College.
- Nixon, John E.; & Ann. E. Jewett. (1980). *An Introduction to Physical Education*. Ed, St. Louis, Misuse: The C.V. Mosby Company.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ดร. ปัญญา หาญลำยวง
ผู้ตรวจราชการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
2. นายศุภชัย คันทรง
ข้าราชการบำนาญ กระทรวงศึกษาธิการ
3. นายนนทวัฒน์ ตรีนันทวัน
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนโสตศึกษาเทพรัตน์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนนักกีฬาฟุตบอลคนหูหนวกทีมชาติไทย
4. อาจารย์ชาญวิทย์ เกิดขุนทอง
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช
5. อาจารย์อนุศักดิ์ สุธง
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข
รายการทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. แบบทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดความสามารถพื้นฐานในการเตะลูกฟุตบอล

วัสดุและอุปกรณ์

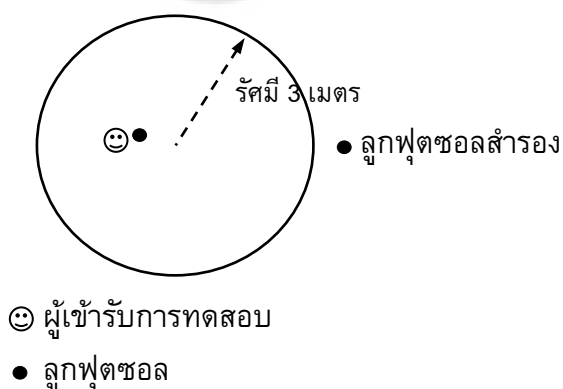
1. ลูกฟุตบอล
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ธงสีสีแดง
4. ไบบันทีกและปากกา

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนอยู่ในบริเวณวงกลมที่กำหนด รัศมี 3 เมตร เมื่อผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณเริ่ม ใช้สัญลักษณ์ “ธงสีแดง” ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มเตะลูกฟุตบอล โดยใช้มือปล่อยลูกฟุตบอล แล้วใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกาย เตะลูกฟุตบอลให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด ยกเว้นแขน ภายในเวลา 30 วินาที แล้วบันทึกจำนวนครั้งที่เตะลูกฟุตบอลได้ ในกรณีที่ลูกฟุตบอลตกพื้นหรือออกนอกวงกลมอนุญาตให้ผู้เข้ารับการทดสอบใช้มือจับลูกฟุตบอล แล้วปล่อยหรือโยนเพื่อทำการเตะลูกฟุตบอลต่อไปและนับจำนวนครั้งในการเตะลูกฟุตบอลต่อจากจำนวนครั้งก่อนที่ลูกฟุตบอลตกพื้น เมื่อหมดเวลาทดสอบ ผู้ควบคุมการทดสอบ ใช้สัญลักษณ์ “ธงสีแดง” ให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง พักระหว่างครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ไม่เกิน 10 นาที

การให้คะแนน

คิดจากจำนวนครั้งที่เตะลูกฟุตบอลได้มากที่สุด ในการทดสอบ 2 ครั้ง

แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2. แบบทดสอบทักษะการส่งลูกฟุตบอลกระทบผนังปูนซีเมนต์

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดความสามารถในการส่งลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

วัสดุและอุปกรณ์

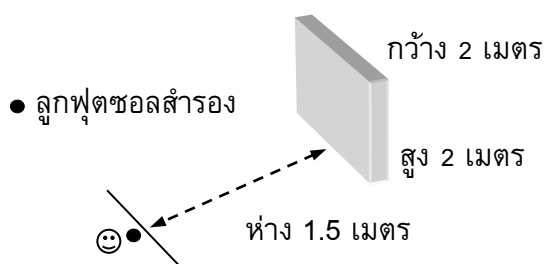
1. ลูกฟุตบอล	2. นาฬิกาจับเวลา
3. เทปวัดระยะ	4. เทปขาว
5. ผนังสูง 2 เมตร กว้าง 2 เมตร	6. ธงสีแดง
7. ไบบันทึกและปากกา	

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนอยู่หลังเส้นเริ่มพร้อมลูกฟุตบอล ห่างจากผนังที่เตรียมไว้ 1.5 เมตร เมื่อผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณเริ่ม ใช้สัญลักษณ์ “ธงสีแดง” ผู้เข้ารับการทดสอบเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในกระทบผนังปูนซีเมนต์ที่กำหนด แล้วให้ลูกกระดอนออกมาหลังเส้นเริ่มก่อนแล้วค่อยใช้เท้าเตะลูกฟุตบอล กลับไปกระทบผนังปูนซีเมนต์อีกครั้ง โดยให้ได้จำนวนครั้งของการเตะมากที่สุดภายในเวลา 30 วินาที หากลูกฟุตบอลไม่อยู่ในระยะที่กำหนดหรือเสียการควบคุมถือว่าลูกนั้นไม่นับคะแนน ให้นับคะแนนเฉพาะลูกที่เตะเข้าเป้าหมายและผ่านเส้นระยะที่กำหนดเท่านั้น เมื่อหมดเวลาทดสอบผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณหมดเวลา ใช้สัญลักษณ์ “ธงสีแดง” ในการทดสอบให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง พักระหว่างครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ไม่เกิน 10 นาที

การให้คะแนน

ให้คิดคะแนนจากครั้งที่ทำได้มากที่สุด ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง

☺ ผู้เข้ารับการทดสอบ

● ลูกฟุตบอล

แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

3. แบบทดสอบทักษะการหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดความสามารถในการหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า

วัสดุและอุปกรณ์

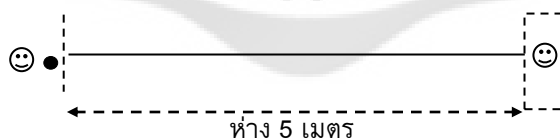
1. ลูกฟุตบอล	2. เทปวัดระยะ
3. เทปกาว	4. ไบบันทึกและปากกา
5. ธงสีแดง	6. นาฬิกาจับเวลา

วิธีการทดสอบ

1. เตรียมสถานที่โดย กำหนดเส้นระยะห่างกัน 5 เมตร โดยใช้เทปกาวกำหนดเส้นห่าง
2. ผู้เข้ารับการทดสอบ ทั้ง 2 คน ยืนหลังเส้นเริ่ม หันหน้าเข้าหากัน
3. เมื่อผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณเริ่ม ใช้สัญญาณ "ธงสีแดง" ให้ผู้เข้ารับการทดสอบคนที่ 1 (ด้านที่มีลูกฟุตบอล) กลิ้งลูกฟุตบอลให้เรียดกับพื้น ไปให้ผู้เข้ารับการทดสอบคนที่ 2 (ด้านที่ไม่มีลูกฟุตบอล) ใช้ฝ่าเท้าหยุดลูกฟุตบอลให้อยู่ภายในบริเวณที่กำหนด ให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด จากทั้งหมด 10 ลูก เมื่อครบตามจำนวนที่กำหนด ผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณหมดเวลา ใช้สัญญาณ "ธงสีแดง"

การให้คะแนน

ให้คิดคะแนนจากจำนวนครั้งที่สามารถหยุดลูกได้

☺ ผู้เข้ารับการทดสอบ

● ลูกฟุตบอล

แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

4. แบบทดสอบทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบทักษะในการเลี้ยงลูกฟุตบอล

วัสดุและอุปกรณ์

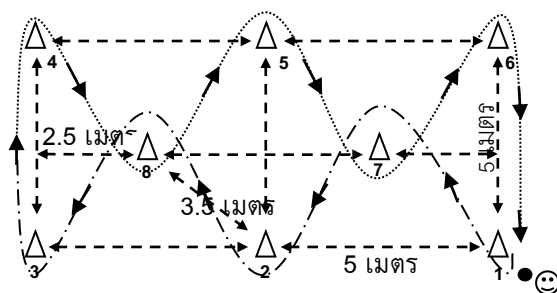
1. ลูกฟุตบอล	2. นาฬิกาจับเวลา
3. เทปวัดระยะ	4. เทปขาว
5. กรวย	6. ธงสีแดง
7. โบว์บันทึกและปากกา	

วิธีการทดสอบ

1. เตรียมสถานที่โดยนำกรวยมาวางตามระยะที่กำหนด กรวยแต่ละอันห่างกัน 5 เมตร (ดังภาพประกอบ) ผู้เข้ารับการทดสอบ ยืนพร้อมรับการทดสอบหลังเส้นเริ่ม
2. เมื่อผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณเริ่ม ใช้สัญลักษณ์ “ธงสีแดง” ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มเลี้ยงลูกฟุตบอลจากจุดเริ่มต้นไปอ้อมกรวยที่ 7 แล้วเลี้ยงไปอ้อมกรวยที่ 2 เลี้ยงต่อไปอ้อมกรวยที่ 8 กรวยที่ 3 กรวยที่ 4 แล้วเลี้ยงย้อนกลับไปอ้อมกรวยที่ 8 ต่อด้วยกรวยที่ 5 กลับมาย้อนกรวยที่ 7 กรวยที่ 6 เลี้ยงตามกรวยที่กำหนดให้ได้จำนวนมากที่สุดภายในเวลา 30 วินาที เมื่อหมดเวลาทดสอบผู้ควบคุมการทดสอบ ให้สัญญาณหมดเวลา ใช้สัญลักษณ์ “ธงสีแดง”
3. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบ ทำการทดสอบคนละ 2 ครั้ง พักระหว่างครั้งที่ 1 และ ครั้งที่ 2 ไม่เกิน 10 นาที

การให้คะแนน

คิดคะแนนจากจำนวนกรวยที่เลี้ยงผ่านได้มากที่สุด

☺ ผู้เข้ารับการทดสอบ

● ลูกฟุตบอล

△ กรวย

แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

5. แบบทดสอบทักษะการยิงประตูฟุตบอล

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

วัสดุและอุปกรณ์

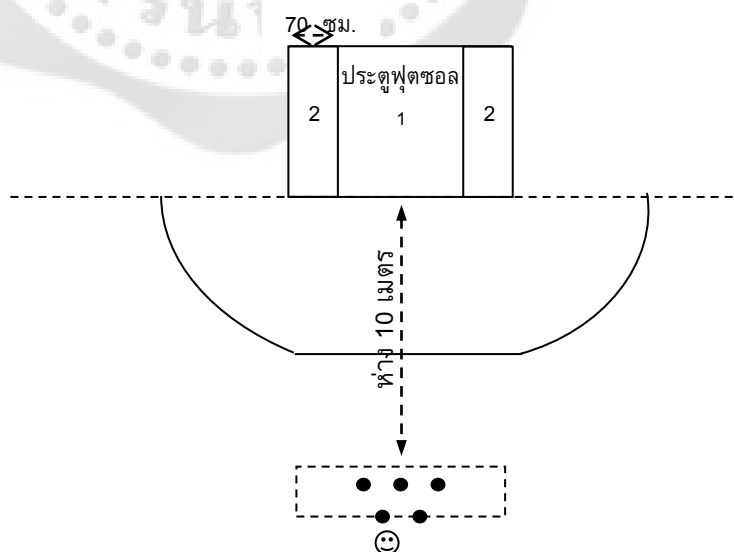
1. ลูกฟุตบอล
2. เทปวัดระยะ
3. เทปกาว
4. ธงสีแดง
5. ไบบันทึกและปากกา
6. ประตูฟุตบอลพร้อมตาข่ายและช่องคะแนน

วิธีการทดสอบ

เตรียมสถานที่โดยใช้ประตูฟุตบอล แบ่งช่องห่างออกจากเสา 70 เซนติเมตร ทั้งสองเสา ผู้เข้ารับการทดสอบ ยืนพร้อมรับการทดสอบ ณ จุดโทษจุดที่ 2 หรือห่างจากประตูฟุตบอล 10 เมตร พร้อมลูกฟุตบอล เมื่อผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณเริ่ม ใช้สัญลักษณ์ “ธงสีแดง” ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มยิงประตูด้วยข้างเท้าด้านในจากจุดที่กำหนด ให้เข้าประตูตามช่องคะแนนให้มากที่สุด จากทั้งหมด 10 ลูก ผู้เข้ารับการทดสอบ สามารถวางลูกฟุตบอลตำแหน่งใดก็ได้ แต่ต้องอยู่ภายในบริเวณที่กำหนดก่อน ถึงจะเริ่มยิงประตูในครั้งต่อไป เมื่อครบ 10 ลูก ผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณใช้สัญลักษณ์ “ธงสีแดง”

การให้คะแนน

คิดคะแนนจากลูกที่ยิงเข้าช่องคะแนนแต่ละช่องภายในประตูฟุตบอล จากทั้งหมด 10 ลูก

☺ ผู้เข้ารับการทดสอบ

● ลูกฟุตบอล

ใบบันทึกคะแนนการทดสอบฟุตบอล
สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ชื่อ.....นามสกุล.....สถานศึกษา.....

ลำดับ	รายการการทดสอบทักษะ	ทดสอบครั้งที่ 1
1	ทักษะการเตะลูกฟุตบอล	จำนวน.....ครั้ง/ 30 วินาที
2	ทักษะการส่งลูกฟุตบอลกระทบผนังปูนซีเมนต์	จำนวน.....ครั้ง/ 30 วินาที
3	ทักษะการหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า	จำนวน.....ครั้ง/ 10 ลูก
4	ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล	จำนวน.....กรวย/ 30 วินาที
5	ทักษะการยิงประตูฟุตบอล	จำนวน.....คะแนน/ 10 ลูก

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก
 (.....)
/...../.....

***หมายเหตุ**

ใบบันทึกคะแนนทักษะฟุตบอลนี้ เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย
 เรื่อง “การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ
 ได้ยิน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” ของนายวิฐิ ฝืนกดี นิสิตระดับชั้นปริญญาโท
 สาขาการจัดการเรียนรู้พลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ค

คะแนนดิบ และคะแนนที่ ของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน
ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

**คะแนนดิบ และคะแนนที่ของทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียน
ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน**

ที่	การเตะลูกฟุตบอล		การเตะลูกฟุตบอล		การหยุดลูกฟุตบอล	
	ครั้ง	คะแนนที่	ครั้ง	คะแนนที่	ครั้ง	คะแนนที่
1	32	60	32	63	10	63
2	32	60	35	67	10	63
3	30	58	23	51	8	51
4	27	55	25	54	9	57
5	29	57	29	59	10	63
6	9	37	11	36	5	34
7	18	46	20	48	8	51
8	48	75	34	65	10	63
9	34	62	31	62	7	46
10	21	49	23	51	9	57
11	10	38	20	48	5	34
12	17	45	11	36	6	40
13	15	43	21	49	8	51
14	43	70	24	53	10	63
15	35	63	30	60	10	63
16	32	60	31	62	10	63
17	14	42	15	41	9	57
18	14	42	14	40	6	40
19	16	44	22	50	9	57
20	35	63	26	55	10	63
21	31	59	34	65	9	57
22	26	54	29	59	10	63
23	22	50	29	59	8	51
24	16	44	12	38	7	46
25	15	43	16	43	8	51
26	40	67	26	55	10	63

ที่	การเจาะลูกฟุตบอล		การเตะลูกฟุตบอล		การหยุดลูกฟุตบอล	
	ครั้ง	คะแนนที่	ครั้ง	คะแนนที่	ครั้ง	คะแนนที่
27	25	53	33	64	10	63
28	14	42	10	35	5	34
29	13	41	10	35	6	40
30	15	43	16	43	9	57
31	14	42	17	44	9	57
32	23	51	36	68	8	51
33	28	56	21	49	9	57
34	20	48	12	38	8	51
35	6	35	13	39	5	34
36	42	70	31	62	10	63
37	9	38	13	39	7	46
38	22	50	32	63	7	46
39	14	42	15	41	9	57
40	20	48	24	53	9	57
41	42	70	31	62	10	63
42	18	46	22	50	8	51
43	18	46	20	48	9	57
44	14	42	15	41	9	57
45	33	61	24	53	10	63
46	12	40	15	41	7	46
47	38	66	34	65	9	57
48	10	39	8	33	7	46
49	46	74	33	64	10	63
50	8	37	7	31	4	28
51	21	49	32	63	9	57
52	9	38	13	39	7	46
53	10	39	6	30	5	34
54	13	41	15	41	7	46
55	22	50	27	56	9	57
56	40	68	26	55	10	63

ที่	การเจาะลูกฟุตบอล		การเตะลูกฟุตบอล		การหยุดลูกฟุตบอล	
	ครั้ง	คะแนนที่	ครั้ง	คะแนนที่	ครั้ง	คะแนนที่
57	12	40	13	39	8	51
58	18	46	20	48	9	57
59	13	41	20	48	8	51
60	16	44	19	46	9	57
61	15	43	19	46	9	57
62	7	36	12	38	8	51
63	38	66	34	65	10	63
64	12	40	15	41	6	40
65	28	56	32	63	9	57
66	21	49	27	56	8	51
67	15	43	18	45	7	46
68	41	69	39	72	10	63
69	17	45	15	41	7	46
70	15	43	18	45	6	40
71	24	52	26	55	8	51
72	19	47	21	49	8	51
73	35	63	38	70	9	57
74	37	65	32	63	9	57
75	19	47	25	54	9	57
76	17	45	25	54	8	51
77	24	52	18	45	6	40
78	36	64	15	41	7	46
79	39	67	20	48	9	57
80	5	34	20	48	4	28
81	12	40	8	33	5	34
82	10	39	12	38	5	34
83	13	41	13	39	5	34
84	10	39	12	38	4	28
85	20	48	27	56	7	46
86	18	46	16	43	5	34

ที่	การเจาะลูกฟุตบอล		การเตะลูกฟุตบอล		การหยุดลูกฟุตบอล	
	ครั้ง	คะแนนที่	ครั้ง	คะแนนที่	ครั้ง	คะแนนที่
87	19	47	25	54	5	34
88	23	51	27	56	9	57
89	20	48	14	40	7	46
90	13	41	12	38	6	40
91	21	49	23	51	7	46
92	18	46	21	49	6	40
93	18	46	21	49	7	46
94	18	46	25	54	6	40
95	19	47	30	60	6	40
96	25	53	26	55	7	46
97	23	51	20	48	8	51
98	13	41	18	45	6	40
99	13	41	23	51	5	34
100	19	47	13	39	8	51
101	20	48	28	58	5	34
102	19	47	28	58	7	46
103	37	65	24	53	9	57
104	34	62	31	62	10	63

ที่	การเลี้ยงลูกฟุตบอล		การยิงประตูฟุตบอล		คะแนนที่รวม
	อัน	คะแนนที่	คะแนน	คะแนนที่	
1	14	65	13	58	62
2	13	61	9	43	59
3	14	65	16	69	59
4	11	54	14	62	56
5	11	54	12	54	58
6	8	44	7	36	38
7	9	47	14	62	51
8	13	61	11	51	63
9	12	58	14	62	58
10	12	58	10	47	53
11	9	47	10	47	43
12	8	44	14	62	45
13	9	47	12	54	49
14	13	61	14	62	62
15	13	61	13	58	61
16	13	61	15	65	62
17	9	47	11	51	48
18	11	54	6	32	42
19	10	51	11	51	51
20	8	44	5	29	51
21	14	65	9	43	58
22	13	61	13	58	59
23	12	58	12	54	55
24	10	51	11	51	46
25	9	47	9	43	46
26	15	68	11	51	61

ที่	การเลี้ยงลูกฟุตบอล		การยิงประตูฟุตบอล		คะแนนที่รวม
	อัน	คะแนนที่	คะแนน	คะแนนที่	
27	16	72	8	40	58
28	8	44	10	47	40
29	6	37	9	43	39
30	8	44	11	51	48
31	10	51	12	54	50
32	15	68	9	43	56
33	10	51	10	47	52
34	9	47	9	43	46
35	7	40	13	58	41
36	12	58	10	47	60
37	5	33	8	40	39
38	11	54	8	40	51
39	9	47	11	51	48
40	8	44	7	36	48
41	14	65	12	54	63
42	9	47	13	58	51
43	10	51	12	54	51
44	11	54	14	62	51
45	9	47	6	32	51
46	6	37	8	40	41
47	13	61	8	40	58
48	4	30	3	21	34
49	15	68	9	43	62
50	5	33	5	29	32
51	12	58	12	54	56
52	6	37	6	32	38
53	5	33	5	29	33
54	6	37	5	29	39
55	11	54	6	32	50
56	11	54	14	62	60

ที่	การเลี้ยงลูกฟุตบอล		การยิงประตูฟุตบอล		คะแนนที่รวม
	อัน	คะแนนที่	คะแนน	คะแนนที่	
57	7	40	9	43	43
58	10	51	12	51	51
59	9	47	12	40	48
60	10	51	9	62	48
61	7	40	11	51	48
62	7	40	8	58	41
63	15	68	14	58	65
64	5	33	11	54	41
65	11	54	13	69	58
66	12	58	13	58	55
67	8	44	12	43	46
68	14	65	16	47	67
69	12	58	13	51	50
70	9	47	9	54	44
71	8	44	10	58	50
72	9	47	11	58	49
73	13	61	12	62	61
74	13	61	13	54	61
75	11	54	13	54	54
76	10	51	14	47	53
77	9	47	12	40	48
78	12	58	12	47	53
79	11	54	10	47	55
80	5	33	8	40	37
81	6	37	10	47	38
82	6	37	10	54	39
83	5	33	8	51	37
84	5	33	10	43	37
85	7	40	12	51	49
86	7	40	11	40	43

ที่	การเลี้ยงลูกฟุตบอล		การยิงประตูฟุตบอล		คะแนนที่รวม
	อัน	คะแนนที่	คะแนน	คะแนนที่	
87	6	37	15	65	48
88	11	54	15	65	57
89	10	51	11	51	47
90	6	37	10	47	41
91	10	51	13	58	51
92	10	51	12	54	48
93	6	37	10	47	45
94	6	37	13	58	47
95	7	40	18	76	53
96	12	58	13	58	54
97	12	58	11	51	52
98	9	47	13	58	46
99	10	51	11	51	46
100	9	47	8	40	45
101	11	54	11	51	49
102	9	47	10	47	49
103	12	58	11	51	57
104	13	61	12	54	60

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายวิฐี ผณิตดี
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 5 มีนาคม 2529
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	120 หมู่ที่ 4 ตำบลสำโรง อำเภอมะนัง จังหวัดสุรินทร์ 32000
สถานที่ทำงาน	กลุ่มกีฬารัฐบาลสำนักงาน สำนักการกีฬา กรมพลศึกษา 154 ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2539	ประถมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนบ้านแสงพันธ์
พ.ศ.2542	มัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก โรงเรียนสุรพิณฑ์พิทยา
พ.ศ.2547	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนสุรวิทยาคาร
พ.ศ.2552	วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ.2560	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ